

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Krumir.pdb

PDB Name: Krumir
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.4.2007
Modification Date: 12.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: Krumir
Autor: Karel May
Nakladatelství: GÁBI, 1993
Stav: scanováno, Mírek
Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.
Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.
Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.
* * *

Kapitola první SÁDIS EL CHABÍR

Ačkoli bylo teprve devět hodin ráno, dopadaly sluneční paprsky s nesnesitelnou palčivostí do údolí přímo před námi. Nám dvěma to vůbec nevadilo, poněvadž jsme byli dobře chráněni před sluncem. Seděli jsme pod ohromným stromem s korunou, která tvořila stinné loubí, neboť její jednotlivé větve se skláněly v širokém oblouku tak hluboko, že konečky svých ratolestí se dotýkaly hladiny potůčku, který pod nimi protékal.

Přicházeli jsme z provincie Konstantiny. Den předtím jsme mezi Džebel Drima a Džebel el Málega překročili tuniské hranice, a pak jsme projeli přes Vádí Melis. Mezi západními, sráznými výběžky Džebel Gvibudu jsme objevili háj fikovníků, kde jsme se uložili ke spánku. Ráno jsme přešli přes hřeben tohoto pohoří a nyní se ve stínu stromu oddávali krátkému odpočinku.

Do večera jsme chtěli dorazit do Seraia Bentu. Museli jsme projít přes Vádí Mellel, které se rozkládalo před námi.

"Jak je ještě daleko do Keřů?" ptal jsem se svého sluhy.

"Podle míry Franků asi dvacet pět kilometrů, sidi," odpověděl.

Můj sluha Achmed strávil dlouhá léta v Alžíru a vyznal se v evropských mírách.

„A do Seraia Bentu?"

"Osm kilometrů vzdušnou čarou. Slyšel jsem, že jsou tam Uelad Sebirové se svými stády. Uvidím svého otce, matku a..."

Odmlčel se.

"A koho ještě?"

"Sidi, ty ses mě nikdy neptal, jestli mám Bent el Amm, ženu, Vím, proč jsi tak neučinil, ale pravím ti, že my, beduíni nepokládáme za hřích mluvit o svých ženách a ani neskrýváme jejich tváře. Ženy a dcery kmene Uelad Sebira mají holubí oči a ne oči tanečnic."

"Jsou tedy u vás jisté holubí oči, jejichž pohled osvětluje tvou duši?"

"Ještě nemám ženu, avšak šejk Uelad Sebirů Alí en Nurabí má dceru. Jmenuje se Mošalláh, tedy libě vonící. Její nohy jsou jako nohy gazely, její vlasy jsou jako kadeře Šeherezády, její oči jsou jako hvězdy na nebi, její hlas je líbezný, jako zpěv písní o půlnoci. Její chůze je chůze královny, která kráčí řadami svých otrokyň. Alláh il Alláh, Bůh je jen jeden, ale Mošal-láh je taky jen jedna! Když ji uvidíš, sidi, tvá ústa budou pět chvalozpěvů. Budeš velebit mé štěstí, které je vyšší než obloha, hlubší než mořské tůně a větší než poušť Sahara a všechny země světa."

Achmed povstal. Oči mu zářily, hnědé tváře mu zalil ruměncem a jeho ruce provázely tuto nadšenou hymnu živými gesty.

"Chceš si ji vzít za ženu?"

"Ano. Bude mou ženou. Je sluncem mých dnů, obrazem mých snů, předmětem mých myšlenek a odměnou za mé skutky. Sidi, byl jsem chudý, a abych dostal její ruku, opustil jsem stany našeho kmene. Hamdulilláh, chvála Bohu, který požehnal mým rukám a nohám! Vydělal jsem mnoho franků a piastrů, ale nejštědřeji ses ke mně zachoval ty, efendi. Nyní už mohu zaplatit šejkovi za Mošalláh tolik, kolik požaduje. Já jsem Achmed es Salláh a nyní budu nejšťastnější ze smrtelníků. Inš'Alláh, když je to Boží vůle!"

"Alláh kerím, bůh je milostivý, avšak osudy člověka jsou popsány v knize života. Necht' strom tvého života voní jako Mošalláh, která okouzila tvou duši."

"Efendi, strom mého života bude jako strom v ráji, který věčně nese květy a plody a z jeho kořenů prýští tisíc chladných pramenů. Zde, před námi, se zvedá hřeben Džebel Hemormty, u jehož paty pasou moji bratři svá stáda. Poruč, pane, abychom jeli dále, ať neztratíme ani krůpěj z moře štěstí, jehož šumot již slyším!"

"Myslíš, že jsou naši koně dostatečně odpočinutí, Achmede?"

"Naše koně, sidi? Není snad Rih nejlepší hřebcem Haddádů? Jmenuje se "Rih, Vitr," poněvadž je rychlejší než bouře,

kteřá přichází od pohoří Auréš. Není snad má kobyla z Vádí Seratu, proslulé svými zvířaty, které nikdy neumdlévají? Mohli bychom ještě dnes dorazit do Kéfu. ač máme v cestě ještě několik hor a řek."

"Dobrá, pojedeme dále."

Achmed měl pravdu. Pokud šlo o Říha, nevyměnil bych ho za jiného za nic na světě. Achmedův kůň byl také výborný. Ostatně, Achmed je jezdcem, na něhož se každý díval s potěšením. Nebyl zrovna vysoký, ale zato statný a souměrný, skoro až

elegantní. Jeho bílý hálk, vlající turban a zbraně, kované mosazí, mu dodávaly vzezření bojovníka z dob Saladína Velikého. Přitom byl upřímný a otevřený, ztělesněná věrnost a poctivost, neohrožený v každém nebezpečí. Mluvil všemi domácími dialekty a jelikož pobyl nějaký čas i v Istambulu, naučil se obstojně i turecky. Z toho všeho vyplývá, že byl spolehlivým společníkem a průvodcem a já jsem s ním jednal spíše jako s přítelem než se sluhou.

Bylo mi opravdu líto, že nyní, když spěchal do náruče své vyvolené, kterou tak nadšeně opěvoval, bych ho měl ztratit. Vyrazili jsme podél potoka a přišli k říčce, do níž ústil. Vádí Mellel není široká. Dostali jsme se snadno na druhou stranu, na rozlehlou rovinu, která byla ze všech stran obklopena olivovými houštinami.

"Mašalláh, boží zázrak!" zvolal náhle Achmed a ukázal vlevo. "Co to tam je, sidi?"

Pohlédl jsem na tu stranu a spatřil stádo gazel, které vyrazilo z houštin. Ihned se probudila má lovecká náruživost.

"Ženou se k nám, Achmede! Jsou na útěku."

"Máš pravdu, sidi. Vidíš fahada, cvičeného levharta, který je pronásleduje? Co uděláme?"

"Pustíme se do lovu. Musíme se postavit antilopám do cesty. Můj kůň je rychlejší než tvůj. Zůstaň zde u řeky, já pojedu vpravo."

"Ale sidi, máme na to vůbec právo? Levhart patří asi nějakému šejkovi nebo přímo emiru z Kasr el Bordž."

Slyšel jsem Achmedovu námitku, ale tvářil jsem se, jako bych ji přeslechl.

Jako šíp z luku letěl můj kůň po rovině.

Gazely nás ve své smrtelné úzkosti neupozorovaly a hnaly se stále směrem k nám. Měly dvakrát prohnuté, černé, lyrovité rohy. Zada měly světlehnědá, břicha bělavá. Ohony a postranní pruhy byly zbarveny do tmavěhněda. Napočítal jsem čtrnáct kusů. Medvědobijku jsem nechal na rameni. Vzal jsem si pouze henryovku, z níž jsem mohl vystřelit pětadvacetkrát.

Levhart se přiblížil k poslední antilopě. Obrovským skokem se na ní vrhl a strhl ji k zemi. Zarazil jsem svého koně a ukázal mu pušku. Chytré zvíře znehybnělo jako socha. Mohl jsem nyní hodinu sedět nebo střílet a. můj hřebec by se ani nehnul. Měl nejlepší výcvik kmene Haddádů, proslulého chovem koní. Vystřelil jsem a v témž okamžiku praskla rána i z Achmedovy ručnice. Dvě gazely se skácely k zemi. Z houštin se vyrojilo šest jezdců, kteří se hnali tryskem za prchající zvířem. Pět z nich mělo na sobě arabský oděv a šestý byl oblečený do zlatem oplývající uniformy tuniského důstojníka.

Důstojník měl na levé paži šáhina, loveckého sokola. Když nás spatřil, na chvíli se zarazil, ale hned se vzpamatoval. Sňal šáhira a z hlavy kapuci, která mu zakrývala oči a pustil ho do výše. Sokol se okamžitě vrhl na gazely. Na neštěstí si vybral stejný kus jako já. Nemohl jsem již zadržet ránu a... a obě zvířata se válela na zemi. Vystřelil jsem ještě dvakrát a srazil dvě další antilopy. Najednou jsem uslyšel za sebou dupot kopyt a jakási ruka mě prudce popadla za rameno.

"Chammar el Kelb, opilecův pse! Jak se opovažuješ lovit zde a zastřelit mého sokola?" zahřměl na mě důstojník.

Jeho oči planuly hněvem, hroty jeho

mohutného kníru se chvěly a jeho jinak dobrácký obličej byl zardělý. Pochopil jsem, že jsem se dopustil něčeho, k čemu jsem nebyl oprávněn. Pokorné uznání tohoto faktu by mi moc neprospělo. Zde mohla pomoci jen notná dávka sebevědomí, která mne, naštěstí, neopouští ani v kritických okamžicích. Setřásl jsem jeho ruku.

"Havuaš, nedotýkej se mně!" křikl jsem na něho stejně jako on na mne. "Ještě jedno urážlivé slovo a srazím tě z koně!"

"Alláh, ajénak. Bůh ti pomoz!" zvolal a chopil se jílce svého křivého loveckého nože. "Člověče, zbláznil ses? Víš, s kým mluvíš?"

"S majitelem špatně vycvičeného sokola."

"Slyšte! Ten chlapík tupí mého sokola!" zvolal důstojník. Alláh, istafer. Bůh mu to odpusť! Ihned sestup z koně a odpros mě!"

"Alláh kerím, Bůh je milostivý! Ať řídí tvé myšlenky, aby ses nestal směšným. Jsi snad Mohamed es Sádik bej, vladař Tunisu, nebo sám sultán z Istambulu, že mi prikazuješ něco podobného?"

"Nejsem sultán ani bej, ať jim Alláh dopřeje dlouhý život. Jsem afá el baras, plukovník tělesné gardy, tuniského beje.

Dolů z koně, jinak se seznámíš s baštoná-dou!"

Strnul jsem překvapením.

"Alláh akbár, bůh je veliký! Jsi opravdu velitelem tělesné gardy Mohamed es Sádik beje?"

"Už jsem to jednou řekl!" odpověděl pyšně. Domníval se, že úcta a hrůza před jeho osobou mě přiměla k úžasu. Bylo to zajímavé setkání. Tento muž byl Kruger bej, plukovník tuniské tělesné gardy, o němž jsem často slyšel. Nebyl synem Afriky,

nýbrž potomkem praobyčejného sládky, který prý kdesi v Braniborsku vařil pivo. Osud zahnal Kragera před třiceti lety do Tunisu, kde přestoupil na islám. Tím si získal přízeň proroka a všech kalífů do té míry, že rychle postupoval, až se mu konečně dostalo cti střežit v čele mameluků drahocenný, život tuniského vladaře.

Nevím, jestli ho pronásledovalo svědomí pro zapření víry, v níž byl vychován, ale za "zradu" národa ho stihl trest. Jeho vlast za ním neposlala tři Erynie, jak by se to snad stalo Řekovi, nýbrž pět mstitelů, jejichž jména jsou Nominativ, Genitiv, Dativ, Akuzativ a Syntax. Kruger mluvil před příjezdem do Afriky pouze braniborským dialektem. V Tunisu se mu popletla pravidla jeho mateřštiny nadobro, takže mluvil řečí, při níž někdy posluchači vstávaly vlasy na hlavě, jindy se zase nemohl zdržet smíchu.

Mluvili jsme dosud arabsky, nyní však, když jsem zjistil, koho mám před sebou, ulevil jsem svému překvapení.

"Saprlot, plukovníku, kdybych věděl, koho mám před sebou, naše zábava by dopadla trochu slušněji," zvolal jsem. Vyvalil na mne oči a otevřel ústa o něco víc, než se to pro tak vznešeného hodnostáře hodilo.

"Mašalláh, tisíc hromů!" spustil. "Ty jsi - pardon, málem bych si šlápl na jazyk - vy jste snad Němec?"

"Ovšem - a opravdový!"

"Alláh, valláh, billáh, talláh! To je přece skoro naprosto bezmála nemožné!" odpověděl svou proslulou hatmatilkou.

"Proč nemožné?"

"Proč? Protože - poněvadž - jelikož - nu. Pravda, rád bych sám věděl, proč! Alláh,

akbár, Alláh je veliký a může dělat, co chce. Proč by tedy nemohl přivést krajana do Tunisu? A co vás sem vede?"

"Nic jiného než touha osvěžit staré vzpomínky a poznat tuto zemi a její obyvatele lépe než dříve."

"Staré vzpomínky? Vy zde tedy nejste poprvé?"

"Nikoliv."

"A kde jste byl?"

"Trochu níž, na jihu u jezer. Poznal jsem Tripolis, Bárku a Egypt."

"Tripolis... Bárka... Egypt? Tisíc Hotentotů! To je trochu větší procházka než z Drážd'an do Kopniku. A kudy jste sem přišel?"

"Šel jsem přes Džebel..."

Další slova mi uvázla na rtech. Pohlédl jsem náhodou na muže, který sestoupil z koně, aby si prohlédl zabitého sokola a teď se k nám přiblížil. Kde jsem už viděl toho nekonečně dlouhého člověka, hubeného, že člověk měl strach podívat se na něho, aby ho nepřelomil pohledem? Byl to opravdu sir David Percy, zajímavý a podivínský syn earla z Forfaxu?

Když mě uviděl, zarazil se také. Udiveně si mne prohlížel.

"Good lack! Jste to vy nebo váš duch, Old rifleman, starý zálesáku?"

"Sir Percy? Je to možné?"

"Egad!" přisvědčil. "Welcome amidst this tedious part of the world, vítám vás v tomto nudném svěťadile."

Podal mi ruku. Srdečně jsem ji stiskl.

"Nudném? Proč to, mylord?"

"Přišel jsem, abych střílel lvy, tygry, slony a nosorožce, ale zatím jsem se setkal jen s písečnými blechami, ještěrkami a těmito gazelami. Není to nudné?"

"Já se nenudím."

"Cožpak vy, vy máte z pekla štěstí. Kam strčíte nos, tam se ihned něco semele. Já nemám takové štěstí. Ale teď se na vás přilepím, jako tehdy v old East indien, ve východní Indii, a už se mne nezbavíte."

"To bych ani nezkoušel. Naopak, jsem velmi rád, že jsem se s vámi setkal. Nechtěl byste mě však představit tomuto gentlemanovi? Dosud nezná mé jméno."

"Yes, sir."

Učinil několik pohybů rukama, které připomínaly lopaty větrného mlýna a představil mě veliteli bejovy tělesné gardy. Pak dodal:

"Byla to znamenitá rána. Nemůžete za to, že to ten sokol odstonal. Vlastně to ani nebyl sokol, nýbrž hloupá husa, která měla špatnou drezuru a místo nad očima popadla gazelu za krk. Well!"

"Vy se tedy už znáte?" ptal se Krüger bej udiveně.

"Ovšem. Byli jsme spolu na procházce v Indii."

"K nevíře! V Indii se seznámí a v Africe se zase potkají. Jsem jistě dobrým muslimem, ale tohle je víc než kismet, osud. Je to přímo pekelná náhoda. Škoda, že váš přítel moc neumí arabsky. Nemůžeme si ani pořádně promluvit."

"Kde jste se s ním seznámil, plukovníku?"

"Byl mi představen v Tunisu a doprovázel mě do El Bordžu, pevností, která leží nedaleko odtud. Byl jsem tam nakoupit nové koně pro gardu. Dnes jsme vyjeli na lov, abychom spojili příjemné s užitečným, a teď pojedeme do Seraia Bentu."

"Do Seraia Bentu?" zvolal jsem potěšeně.

"Ano, do ležení šejka AU en Nurábiho, který má překrásné koně. Chci si je prohlédnout."

"To je šťastná náhoda, máme stejný cíl."

"Výborně! Pojedeme tedy spolu. Ale co s těmi gazelami?"

"Jsou vaše. Kvůli tomu sokolovi se na mne nehněvejte. Byl špatně vycvičen. Kdyby popadl gazelu jak se sluší a patří, nic by se mu nestalo."

„Nevadí. Opatřím si lepšího. Ale gazely, které zabila vaše bouchačka, patří vám. Jsou vaše! Hle, přicházejí moji dva saisoové se dvěma gazelami. Takže i já mám dostatek masa."

"Přijímám je tedy jako dar a srdečně ti děkuji. Obdaruji jimi šejka Aliho."

"Znamenitě! To je praktický nápad! Co se týče mne, pošlu své lidi, které nepotřebuji, zpátky do pevnosti El Bordž."

Levharta opatřili zase kapuci. Jeden z lovců ho vzal k sobě do sedla a vrátil se s ostatními do pevnosti. Jen několik mužů, kteří si naložili gazely, bylo vyzváno, aby nás doprovodili k Uelad Sebi-rům. Vyjeli jsme na úbočí, uzavírající údolí na východní straně. Nebylo příliš srážné a navíc tam vedla stezka. Když jsme dorazili nahoru, museli jsme dopřát koním odpočinek ve stínu stromů, poněvadž slunce nad našimi hlavami nemilosrdně pražilo.

Cestou do kopce nám moc do řeči nebylo, nyní jsme se však rozpovídali. Krüger bej chtěl vědět všechno a ještě něco navíc. Musel jsem mu vyprávět o vlasti, o svých cestách a o všem možném i nemožném. Patrně byl se mnou spokojen, neboť když jsme nasedali na koně, poklepal mě důrazně po rameně a řekl:

"Tak dobře jako dnes, jsem se už dlouho nepobavil. Ať mě kozel vezme, má-li Alláh něco proti tomu. Říkám vám dopředu, že vás jen tak od sebe nepustím. Není přece nad krajana, když pomínou Proroka. Nehněvejte se, ale myslím, že

by bylo pro vás nejlepší, kdybyste zakotvil natrvalo v Tunisu. Tak rychle jako já, nemůže ovšem každý postupovat, ale muž vašich schopností by jistě udělal skvělou kariéru. Podejte mi ruku! Stálo by mě to jen slovo, abych z vás udělal něco, čehož byste doma nikdy nedosáhl."

"Díky, plukovníku! Příležitostně budu o vaši nabídce uvažovat."

"Dobrá. Člověk by neměl šlapat po svém štěstí. Je pro mne ctí pokládat vás za budoucího tuniského občana. O Mohamedovi a jeho kalífech budeme mluvit jindy, když bude více času. Nechci z tebe udělat muslima. I křesťan u nás může udělat kariéru. Stačí, když věří, že Prorok a kalifové kdysi žili. Ale teď bych rád věděl, kudy pojedeme dále?"

"Můj sluha se tu znamenitě vyzná. Je příslušníkem kmene, k němuž jedeme na návštěvu."

"Je to spolehlivý chlapík? Zavolejte ho sem."

"Pokládám ho spíše za svého přítele než sluha."

"Pak vás prosím, abyste mi ho představil," řekl Kruger bej velkodušně.

Zavolal jsem Achmeda. Kruger bej na něho pohlížel blahosklonně a zeptal se ho arabsky:

"Jmenuješ se Achmed?"

Tázaný hrdě kynul rukou a odpověděl:

"Jsem Achmed es Salláh ibn Mohamed ar Rahám ben Safei el Farábí abú Muvajíd Kulani."

Svobodný Arab je hrdý na své předky a nikdy nezapomíná připojit jejich jména ke svému. Čím delší jméno, tím větší čest.

"Krásně!" kynul plukovník laskavě. "Tvé jméno je dobré a tvůj pán tě chválil. Postarám se..."

"Můj pán?" vpadl mu do řeči Achmed. "Ty máš snad svého pána. Já jsem však svobodný syn Rakkbů kmene Uelad Sebirů. Nemám žádného pána, ale mám rád tohoto sidiho, poněvadž je nejen chytřejší a statečnější, ale i laskavější, než všichni o-statní, které znám. Co si přeješ ode mne, efendi?"

"Kudy se dostaneme do ležení kmene Uelad Sebira? Kam se máme dát, vpravo nebo vlevo?"

"Jed' zde vpravo. Jakmile budeš moci přehlédnout celé údolí, uvidíš jejich stany," řekl a vrátil se k ostatním.

Kruger bej klidně snesl Achmedovo odmítnutí pochvaly a dobrácky řekl:

"Hrdí chlapci, tihle beduíni! Žádný jiný panovník nemá takové poddané!"

"Poddané?" opakoval jsem nedůvěřivě. "Opravdu poslouchají tuniského beje?"

Kragerova tvář vzala na sebe diplomatický výraz.

"Pokládají ho za svého panovníka. To se samo sebou rozumí. Znáš snad někoho jiného, koho by uznávali za svého pána?"

"Ne, nevím o nikom."

"Nu tedy! Mohamed es Sádik bej nevládne bičem ani štíry, jako onen král Re-habraham či Jerobraham z Izraele, jak o něm vypravuje korán. Nebo snad bible? Náš bej je rozumný a nedává beduínům najevo, že jsou vlastně jeho poddanými."

"Ale když v Bardu, kde pasa zasedá jednou týdně k soudu, se dostane beduínům baštonády nebo provazu, pak to přece cítí, nebo ne?"

"Mahleš, to nic není! Baštonáda a šibenice jsou napsány v knize osudů. Komu je co souzeno, tomu neujde. Kdo nechce slyšet, musí cítit. Kdo nemá uši na pravém místě, tomu se to musí připomenout. To je stará pravda, nebo ne?"

"Když mluvíme o té baštonádě, co pak bude s tou, kterou jste mi sám tak laskavě nabízel?"

"Ech, hloupá věc! Kdo by o tom mluvil. Alláh je milostivý a mé srdce také. O-statné, teď jsme přátelé a nebudeme si přece vzájemně solit a pepřit paty. Hle, tam vidím stany. Zdá se, že budeme brzy u cíle..."

Angličan, který až dosud mlčel, také spatřil stany a obrátil se ke mně s otázkou:

"Jsou to Uelah Sebirové, sire?"

"Je to jen část kmene, jen jeden rod. Uelad Sebirové patří k velikému kmenu Rakba, který může postavit až deset tisíc bojovníků."

"Stateční chlapci?"

"Říká se to o nich."

"Lupiči, co?"

"Hm, každý beduín je za jistých okolností lupičem."

"Well! Zažijeme dobrodružství?"

"Není oč stát."

"Já o ně stojím, rozumíte, sire? Myslím, že s vámi spíše něco zažiji, než s tím ko-lonelem od mameluků, s nímž se nemohu ani domluvit. Já se už od vás ani nehnu!"

"Bude mi velkým potěšením."

"Kterou cestou se chcete dát?"

"Chci přes Kéf do pastvin proslulých Uelad Ajárů a odtud přes Melbilu a Mařgelu k šotu Džeridu. Na tom solném jezeře jsem před lety málem přišel o život. Rád bych se tam zase podíval."

"Zounds, hrome! Dobrodružství? Vypravujte," zvolal Angličan, který byl po dobrodružstvích celý posedlý.

"Teď na to není čas. Hled'te, zpozorovali nás a jedou nám vstříc."

Mezi stany se páslo hodně ovcí, koní a velbloudů. Před každým obydlím bylo do země zaraženo kopí, k němuž byl přivázán kuň majitele stanu. Když nás spatřili, mužové vytrhli ze země kopí a naskočili na koně. Skupina asi osmdesáti mužů se nám vydala naproti. Bojovníci ze sebe vyrazili bojový pokřik, mávali kopími a stříleli z pušek, ale jen do vzduchu. Sir David sáhl po své pušce.

"Thunder-storm, hrom a blesky! Ti chlapci začínají nepřátelsky. To bude veselá-příhoda."

"Netešte se předčasně! Vždyť sarni vidí, že nás je jen sedm a že nepřicházíme s nepřátelskými úmysly. Vítají nás podle

svých zvyků - toť vše."

"Duli, extrennelly duli, to je hloupé, svrchovaně hloupé," bručel si podivín pod vousy.

Obrátil jsem se na Kriiger beje:

"Jste si tím jist, že se vám dostane přátelského přijetí?"

"Ano. Rakbové jsou naši přátelé. Jejich úkolem je střežit cestu, kterou putují karavany z Tunisu do Kéfu a Konstantiny a opačně. Myslím si, že se nemusíme obávat útoku. Ostatně jejich šejk Alí en Nurá-bí je mým starým přítelem a byl již nejednou u mně v Tunisu. Bude rád, když mne uvidí, na to vemte jed! A když vás představím já, bude pokládat za čest vám stisknout ruku. Hle, už přijíždí v čele svých bojovníků. Musíme jim vyrazit tryskem vstříc. Je to arabský zvyk, který je radno zachovávat, poněvadž kdo chce s vlky..."

Vyrazili jsme tryskem, doprovázeným výstřely ze všech druhů zbraní a křikem, vstříc Uelad Sebirům. Vypadalo to, j'ako bychom se chtěli na sebe vrhnout. V posledním okamžiku, když se již zdálo, že je srážka nevyhnutelná, strhl každý svého koně stranou a hra začala znovu.

V zdánlivě šarvátce jsme se hnali vedle zástupu žen a dětí až do středu tábora a zastavili se před stanem, z jehož výzdoby se dalo usuzovat, že patří šejkovi duáru, vesnice. Beduíni utvořili kolem nás polokruh. Až dosud se všechno odbývalo bez jediného slova, nyní však Alí en Nurábí přistoupil k veliteli tělesné stráže a podal mu ruku.

"Poušť se raduje z deště a Ibn es Sahar, syn pouště, z příchodu svého přítele. Mar-hába, habakék, buď nám vítán!

Vstup do stanu svého bratra."

Sej byl pravý typ beduína v nejlepších letech. Na krku mu visel hamaíl, korán v pouzdře, na znamení, že navštívil posvátná města muslimů - Mekku a Medinu. Kruger bej si počínal velmi vážně a obřadně a pravil:

"Měsíc dostává své světlo od slunce a já nemám jiného přítele, kromě přítele mé duše. Tvé jméno je slavné na horách a o tvém koni se vypravuje ve všech údolích. Tvůj otec byl nejudatnější ze všech hrdinů a tvoji předkové byli nejmoudřejší z moudrých. Ať jsou tvoji synové silní jako Chalíd a synové tvých synů stateční jako hřebci. Přivádím s sebou dva muže ze země, kde slunce končí svou pouť. Oba jsou

velikými emiry ve své vlasti a přicházejí k tobě, aby mohli šířit tvou slávu, a slávu tvé pohostinnosti ve své zemi."

"Buďte mými rafiky a ašaby, přáteli a společníky," pozdravil nás šejk. Podal nám ruku, nejdříve Angličanovi, pak i mně.

"V mém stanu budete bezpečni, jako by vás chránila Prorokova šavle. Vejděte a pojezte se mnou bzissu, chléb."

Vstoupili jsme do stanu. Plukovníkova družina zůstala venku a můj Achmed s ní. Od šejka se mu nedostalo pozdravu, ba ani povšimnutí. Bylo to snad proto, že si všiml především hostů, nebo snad vězela příčina jinde?

V pozadí stanu stála asi šest palců, vysoká, rohožkami pokrytá lavice, která se nazývá "serír". Stan neměl ženské oddělení. Ženám sloužil patrně menší stan, který stál v těsné blízkosti šejkova obydlí. Ze stropu, na zelené hedvábné šňůře, visela skleněná nádobka, kterou nám šejk podal. Sklenice byla naplněna solí a vedle ní visela malá porcelánová lžička. Obojí, sklenice i lžička, byly přepychem, na které byl šejk pyšný. Každý z nás požil s velikou vážností, několik zrněk soli. Alí en Nurábí také a řekl:

"Nanu malahin - jedli jsme spolu sůl. Nyní jsme bratři."

Vzal ze stěny tři dýmky, vlastnoručně je nacpal, podal nám je, zapálil a odešel ze stanu. Po chvíli se vrátil se starší ženou a s mladou dívkou. Žena nesla senieh, asi šest palců vysoký stolek, který před nás postavil. Dívka byla neobyčejně krásná. Měla havraní vlasy, zapletené v silné ple-tence, v nichž byly vetkány stříbrné a zlaté nitě. Kolem krku měla několikrát obtočenou šňůru korálů, na níž byla upevněna

zlatá mince. Sněhobílá saub, halenka, byla na prsou vykrojena, takže nebylo vidět hedvábný živůtek. Její bosé nohy vězely v modrých sandálech. Kolem kotníků a na zápěstích měla kovové kruhy. Na každém z nich visel tereziánský tolar a zlatý pěti-piast.

Dívka nesla velikou ošatku, pletenou z vláken palmy, která u Arabů nahrazovala mísu. Byly v ní různé pochoutky be-duínské studené kuchyně, sladkosti, kousky uzeného a pečeného masa, malé misky s ovocným sirupem, salát z okurek, granátů a melounů a rozmanité druhy datlí. Nejlepší z nich je druh "el šelebí", který se vyznačuje nádhernou vůní. Dováží se až z Mediny a tudíž je vzácný. Z toho se dalo usuzovat, že šejk je bohatý člověk a že si nás skutečně váží.

Ženy nepromluvíly ani slovo. Když se vzdálily, šejk nám nabídl jídlo.

"Tefatelan, co vám je libo. Vezměte zavděk málem, než bude upečen skopec, kterého jsem dal zabít a upravit."

"Hamdulilláh, díky Bohu!" zvolali jsme a já jsem dodal: "Tvé srdce je plné laskavosti a tvá ruka je pro poutníky otevřená. Přijmi proto malý dárek, který jsme ti přinesli. Honili jsme gazely a několik jsme jich ulovili. Leží venku před stanem a jsou tvým majetkem."

"Rabbena chaliék iá sidi, Bůh tě uchovej, pane," odpověděl šejk. "Přicházíš zdaleka, ale přece znáš zákony koránu, který praví, že Alláh každý dar desateronásobně oplácí. Přijímám gazely. Sníme je společně."

"Viděl jsem Bent es Sebira, dívku Sebi-rů," ozval se Kriiger bej, "nejkrásnější dceru tvého kmene, ale neviděl jsem tvé syny."

Proč nepřišli, aby se má duše potěšila pohledem na jejich tváře?"

"Jeli do El Hamsy. Moji zvědové vypátrali, že synové kmene Helad Haméma se chystají přepadnout káfilu, která k nám přijíždí od Testuru. Vyslal jsem proto oddíl mladých bojovníků, aby vypátrali, kde je nepřítel."

"Jakže, bény Uelad Haméma, děti kmene Haméma? Tito lupiči se odvažují tak daleko na sever?"

"Oni se odvažují všude, kde se naskytne dobrá kořist. Jejich šejk je potomkem samého šejtana. Jeho ruce jsou potřísněny krví žen a dívek, které nešetří. Aíb álejhu, hanba mu!"

"Mohamed es Sádik bej bude vědět, kde ho má hledat."

"Myslíš? Toho nechytne nikdo. Jeho kmen má mnoho pušek. Nejhorším ze všech lupičů je však šejkův společník."

"Koho tím míníš?"

"Což jsi dosud neslyšel jméno Sádís el Chabír?"

"Sádís? Krumira, křiváka, z firkatu ed Dedmaka? Toho zná každý. Musel opustit svůj domov, neboť prolil krev, a nyní ho stíhá pomsta. On je chabír el chabír, nejlepší z průvodců. Zná všechny hory a údolí, všechny řeky a prameny celé země. Jestliže se bény Uelad Haméma svěřili do jeho rukou, pak jsou zvláště nebezpeční."

"Zvolili si ho za vůdce a včera byl vidět v Báh el Halmě. To je zlé znamení pro káfilu. Bůh ji ochraňuj!"

Ač jsem se toho hovoru nezúčastnil, naslouchal jsem, neboť mě to zajímalo. Už jsem nejednou slyšel o Sádísovi. Jeho jméno znali v každém stanu, u každého táborového ohně. Žilo v ústech vypravěčů i na rtech žen, které o něm vypravovaly svým dětem, aby si vynutily poslušnost.

Krúger bej začal mluvit o příčině svého příchodu a šejk ho vyzval, aby s ním šel ven ke koním. Rozhodli jsme se, že půjdeme s nimi.

Opustili jsme stan a sedli si na koně. Všichni dospělí muži nás doprovázeli k místu, kde se pásli koně. Při pohledu na ušlechtilá zvířata roztál i ledový klid sira Percyho. Byl znalcem koní, za které každoročně obětoval velké obnosy.

"Behold, hle!" zvolal. "Jaká nádherná zvířata! Vidíte tu sněhobilou kobylu? Dal bych za ni i tisíc liber - okamžitě! Well!"

"Nedostanete ji ani za dvojnásobnou cenu, mylorde," odpověděl jsem mu. "Ale je tu jedno zvíře, které je snad ještě vzácnější, i když ne tak drahé."

"Které myslíte?"

"Toho popelavě šedého hedžina," řekl jsem a ukázal na nádherného jezdeckého velblouda. "Pohledte na tu barvu, na ty oči, na tu hrud' a nohy. Je to skutečně znamenitý bišarinhedžín a rád bych ho viděl běžet."

"Jděte někam s vašimi velbloudy! Seděl jste už někdy na takové bestii?"

"Dostí často. Víte přece, že starou Saharu znám jako své boty. Už několikrát jsem ji projel křížem krážem."

"Skutečně? Jak vám bylo, když jste seděl na tom hrbu, který ta obluda nosí na zádech?"

"Velice dobře."

"Opravdu? No ovšem, když máte nervy z kůže hrocha či nosorožce. Když jsem já poprvé na tu obludu vylezl, spadl jsem nejprve dozadu, pak dopředu. Považte, takový zkušený jezdec, jako je syn mého otce a dát se shodit od takové obludy! Na třetí pokus jsem se na ní udržel, ale ta cesta... V životě na ni nezapomenu. Bylo to horší, než mořská nemoc. A zařekl jsem se, že mě už nikdo nikdy na ten hrb nedostane," zvedl odmítavě obě ruce.

Uelád Sebirové nám předváděli svá nejlepší zvířata. Krúger bej byl také nadšen tou sněhobilou kobylo. Jeho bodrý obličej zářil radostí.

"Viděl jste už někdy takového koně?" obrátil se na mně. "Já ne! To je pravý rvoun z nejušlechtilejší rasy. Takového nemá ve stáji ani Alí bej, následník trůnu."

"Slyšel jsem, že má vzácné koně."

"Ano. Ročně utratí mnoho peněz - za koně, vozy a ženy. Má tři sta žen a stovky koní, ale koně jako je ten zde, nemá."

"Pokládáte toho koně skutečně za tak znamenitého?"

"Ovšem. Mně je milejší než všech tři sta žen Alí beje, mezi nimiž není ani jedna tak krásně bílá."

"Pak se laskavě podívejte na mého hřebce."

"To není tak snadné. Máte ho stále zabaleného v libetu, plstěných příkrývkách, takže není z něho vidět víc než nos a nohy."

"Uvidíte ho později."

"Podle vzhledu a chůze soudím, že ten chlapík má v žilách dobrou krev. Proč ho tak úzkostlivě balíte do pokrývek?"

"V poslední době byl trochu nemocný. Teď dávejte pozor!"

Šejk sedl na bělouše, aby jej trochu procvičil. Zvíře si vedlo znamenitě. Měl jsem tisíc chutí změřit s ním svého hřebce, ale nešlo to, poněvadž jsem byl hostem svého pána. Pro beduína není většího pokoření nad to, musí-li jeho oblíbený kůň ustoupit před jiným.

V prudkém trysku se Alí en Nurábí zastavil přímo před námi a se zářícíma očima se ptal Kriiger boje:

"Tato kobyla se jmenuje Utéj, Vlaštovka. Jak se ti líbí?"

"Zaslouhovala by nosit Proroka v ráji. Prodal bys ji?"

"Chceš mě urazit, beji? Nevíš, že svobodný syn pouště zabije raději sebe, svou ženu i syna, než aby prodal svého oblíbeného koně?"

"Vím to šejku. Máš i jiného koně, který by se vyrovnal tvé Vlaštovce?"

"Takový kůň není nikde na světě!"

"Nechtěl by ses podívat na hřebce tohoto efendiho?"

"Žádný efendi z Frankistánu nemůže mít koně, který by se vyrovnal Vlaštovce. Přesto však věřím, že je to vzácné zvíře, jinak by ho jeho pán nezabaloval tak pečlivě. Jak se jmenuje?"

"Jeho. předchozí pán mu dal jméno Ríh," odpověděl jsem.

To jméno šejka poněkud zarazilo.

"To je arabské jméno," řekl. "Byl snad jeho pán beduín?"

"Byl to Mohamed Emin, šejk Haddádů z kmene es Samar."

"Pak je tvůj kůň jen obyčejné zvíře. Žádný Samar neprodá dobrého hřebce."

"Nekoupil jsem ho. Říha jsem dostal darem. Je-li dobrý nebo špatný, to posoudíš sám."

Seskočil jsem z koně a pokynul Achme-dovi, který poslouchal náš hovor s velkým zájmem, aby šel z hřebce plstěné pokrývky.

"Valláhi, billáhi!" zvolal šejk, když jej

spatřil bez příkrývek. "Pane, ten hřebec má růžové chřípí a je stavěn jako es Sáleh, kůň Hanina al Rašída. Je to kůň z

nejlepšího plemene. Žádný beduín se nezavazuje takového koně. Musel tě následovat bez vědomí svého pána!" Řekl jen zdvořile, že jsem toho koně u-kradl. Jen úžas mohl vyloudit šejkovi taková slova z úst. Zamračil jsem se a sáhl po dýce.

"Víš, co mluvíš, Alí en Nurábí? Snad nectíte zloděje koní? V zemi, kde jsem se narodil, je krádež zločinem! Kdybych s tebou nejedl sůl, vězela by již tato dýka ve tvém srdci. Buď opatrnější na svá slova."

Jeho oči zasvítily rozčilením. Kdybych nebyl jeho hostem, jistě by došlo ke srážce. Přemohl se však a řekl:

"Má tvůj kůň nějaké tajemství, efendi?"

"Každý čistokrevný kůň má své tajemství!"

"Znáš ho?"

"Ovšem."

"Pak mi odpusť má slova. Žádný muž neprozradí tajemství svého koně. Jen když umírá, svěří je svému dědici. Kdo zná tajemství koně, získal ho poptivým způsobem. Když ti sám šejk Haddádů daroval svého koně, musíš být velikým a slavným emirem!"

"Byl mým přítelem. Snad ti budu večer vypravovat, jak jsem se stal pánem tohoto hřebce."

"Opravdu si myslíš, že se vyrovná mému bělouši?"

"Myslím."

"Pak se na něho posad' a dokaž to."

"Nemohu urazit koně svého přítele, jehož pohostinství užívám."

"Povoluji ti to, efendi. Chci ti dokázat,

že má Vlastovka je rychlejší, než tvůj Vitr."

Nebyl jsem ještě rozhodnut, ale Krüger bej mě přesvědčoval:

"Šejk to chce, nedejte se nutit. Já sám jsem zvědavý, jak ty dostihy dopadnou. Teď, když jsem viděl vašeho hřebce, dívám se kde jsem měl oči, že jsem si ho dříve nevšiml. Šejk se nesmí zlobit, když prohraje. Sám vás vyzval. Budu mít radost, když váš Vitr nechytne dech."

Sir David Percy sice nerozuměl všemu, co jsme spolu mluvili, ale když spatřil mého koně, vykřikl úžasem a ihned pochopil, o čem běží.

"All devils! To je chlapík! Vy s ním budete běžet se šejkem o závod?"

"Ano."

"Učiňte to! Myslím, že váš kůň předčí šejkova bělouše."

"Jsem o tom taky přesvědčen. Bojím se však, že urazím šejka, když zvítězím."

"Dobrá pověst vašeho koně je důležitější, než přátelství šejka."

Musím ti, milý čtenáři, vysvětlit, co vlastně znamená tajemství koně. Každý Arab vycvičí svého oblíbeného koně tak, aby, když mu dá jisté znamení, napjal všechny síly a je-li to třeba, aby letěl šílenou rychlostí, až padne. Toto tajemství ne-vyzradí nikomu, ani vlastnímu synovi a užije jej jen tehdy, když se octne ve velkém nebezpečí.

Tajemstvím mého koně byl výkřik "Ríh", při němž jsem položil hřebci levou ruku mezi uši. Měl jsem již vyzkoušené, že při použití tohoto tajemství mě nedohoní ani nejlepší jezdec na nejlepším koni. Nebál jsem se měření sil. Váhal jsem jen proto, abych neurazil našeho hostitele.

Naštěstí se stalo něco, co překazilo dostihy. Jeden z Arabů vykřikl a ukázal nikou k severu, kde se vynořila skupina jezdců, která se k nám rychle blížila. Byli to bojovníci Uelad Sebirů, vyslaní na výzvědy. Sotva je šejk poznal, kynul nám, abychom ho následovali, a pustil se tryskem vpřed.

"Za ním!" zvolal Krüger bej. "Dohoňte ho! Teď máte nejlepší příležitost ukázat, kdo má lepšího koně."

Zavrtěl jsem hlavou a zachoval stejný krok s ostatními.

Tlupa, která se k nám blížila, měla asi dvacet jezdců. Uprostřed ní byl jezdec, přivázaný palmovými vlákny ke koni. Dva z mužů tlupy popohnali koně a zastavili se před šejkem. Byli to jeho synové.

"Hamdulilláh, díky Bohu!" slyšeli jsme výkřik jednoho z nich. "Díky Bohu, který vydal největšího lupiče a vraha do našich rukou."

"Kdo je ten zajatec?" ptal se šejk.

"Je to Sádís el chabír, Krumír. Alláh inhál el Kelb, ať Alláh zničí toho psa! Zabil Abú Ramsu, našeho statečného bojovníka, a jiné poranil. Jeho jméno bude vyhlazeno a svou krví zaplatí dluh, který má vůči nám."

Tak jsme se setkali s pověstným Krumi-rem. Prohlédl jsem si ho se zájmem. Ruce měl přivázané k sedlu a nohy spoutané provazem, protaženým pod břichem koně. Seděl na koni přímo, pyšně a chladně. Jeho pátravý pohled spočinul na šejkovi. Nízké čelo, štětinaté obočí, vysunuté lícní kosti a jestřábí nos, odulé rty a široká brada mu dodávaly vzhled surovce.

"Abú Ramsa je mrtev? Kde je jeho tělo?" ptal se šejk.

"Tam ho přinášejí."

Vzadu jsme spatřili dva jezdce, kteří vedli mezi sebou koně, na němž bylo přivázáno tělo člověka.

"Kolik mužů bylo zraněno?"

Dva muži ukázali krvavé skvrny na svých burnusech.

"Vypravuj, co se stalo!" poručil synovi Alí en Nurábí.

"Jeli jsme údolím Milleg," začal syn, "a zastavili jsme se u Fúm el Hadžár, Jicnu kamenů. Tu se najednou objevil tento potomek feneky, pouštní lišky. Seděl na koni a jeho oči pátraly kolem sebe jako oči zvěda. Spatřil nás a obrátil se na útěk. Vyrázili jsme za ním a brzy jsme mu byli v patách. Dříve, než jsme se ho zmocnili, zabil Abú Ramsu a tyto dva zranil. Ad dam li'd darn, krev za krev! Propadl krevní mstě!" . "Ad dam li'd dam" volali všichni kolem.

Šejk je pohybem ruky umlčel.

"Rada starších rozhodne o jeho osudu. Řekl vám, kde jsou bojovníci Uelad Ha-mémů?"

"Neřekl ani slovo. Jeho ústa jsou jako rty smrti, jež věčně mlčí."

"Hroty našich nožů ho naučí slovům, které chceme od něho slyšet. Odvedte ho do duáru!"

Počas tohoto hovoru Krumir nehnul ani brvou. Pohlížel s netajeným obdivem na mého koně a šejkova bělouše. Když jsme jeli po pastvinách, všiml jsem si, že stisknutím stehen na okamžik zastavil svého koně, aby si mohl prohlédnout onoho svět-lešedého velblouda. Ihned si všiml souměrné stavby jeho těla. Podivil jsem se klidu tohoto muže, jehož ani zajetí ani hrozba smrti nevyvedly z míry.

Několik Arabů spěchalo do tábora, aby

zde oznámili, že nejobávanější nepřítel byl zajat. Tak se stalo, že když jsme dorazili do duáru, byli jsme uvítáni obyvatelstvem s velkým jásotem. Krumirovi dávali urážlivými posunky najevo své opovržení.

Zajatec to mlčky snášel. Když však rozvázali jeho pouta a spadl poslední uzel, vymrštil se ze sedla, odhodil stranou muže, který mu stál v cestě a v nejbližším okamžiku už stál před malým stanem, kde spatřil šejkovu dceru. Bleskurychle ji uchopil a postavil ji před sebe, jako štít.

"Dakilláh, jsem pod ochranou!" zvolal. Všechny ruce, co se po něm natahovaly, klesly.

To vše se stalo tak rychle, že nebylo možné mu v tom zabránit. V tvářích všech přítomných se odráželo hněvivé překvapení. Nikdo se však neodvážil zvednout ruku proti muži, jenž pronesl posvátné slovo, které bezpečně ochrání největšího zločince před pomstou nepřátel.

"Podej mi pití, nejkrásnější ze všech dívek," řekl Krumir dívce, která byla tímto obratem zděšena.

Pohlédla tázavě na svého otce. Všichni kolem mručeli. Šejk si toho nevšímal a řekl dceři:

"Dej mu vodu. Chléb a sůl ne! Rada starších rozhodne, co se s ním stane."

Dívka zmizela ve stanu a vrátila se s miskou vody.

"Vezmi a pij, nepříteli mého kmene," řekla a podala nádobu zajatci.

"Ano, napiji se," odpověděl hrdě. "Necht' moji nepřítelé mizí jako tyto krůpěje vody. Ať je tato voda má el furkán, nápojem vykoupení pro Sádina el Chabíra, syna Uelad Dedmaků!"

"Alláh jíFanak ed Dedmaka, Bůh zatrat'

Dermaky!" volali muži Uelad Sebirů, rozhořčení touto drzostí.

Nejhlasitěji se ozýval Achmed a právě na něho se obrátil hněv šejka, který sraštil čelo a zvolal:

"Alláh iharkilik, Bůh ať spálí tebe i tvůj jazyk! Což jsi neviděl, že tento muž pil nuktu el kárám, krůpěje odvahy, z ruky dcery našeho kmene? Šel jsi do ciziny proto, abys zapomněl na mravy a zvyky našeho kmene? Ty nevíš, že když mluví mul el duár, náčelník duáru, má každý jiný mlčet? Každého, kdo urazí hosta, stihne Prorokova kletba a já sám zabiji každého, kdo by synu kmene Dedmaka zkrivil vlas na hlavě dřívě, než džema, shromáždění starších, rozhodne, co se s ním stane!"

Z těchto slov jsem poznal, že šejk nebyl mému příteli příliš nakloněn. Achmedovy oči svítily hněvem. Byla to asi žárlivost, kterou se dal strhnout k nemístnému výkřiku za nějž se mu dostalo pokárání. Jemu nebylo dopřáno promluvit si s milovanou dívkou a teď viděl, jak se jí lupič dotýkal a přijal vodu z její ruky. Neměl dostatek odvahy, aby opanoval svůj hněv. Odešel a tvářil se rozhořčeně.

Na pokyn šejka vzali dva bojovníci Kru-mira mezi sebe a odvedli ho do velkého stanu. Kruger bej mi položil ruku na rameno a řekl:

"Teď začne velká porada. My jsme tu zbyteční. Nechcete jít se mnou?"

"Kam?"

"Na procházku, aby nám nezdřevněly nohy. Bude to slušnost vůči šejkovi, který teď potřebuje "přijímací salon" pro svůj "parlament". Za chvíli, když bude po všem, vrátíme se."

"Angličana si vezmeme s sebou?"

"Ovšem. Co by tu bez nás dělal."

Pokynul jsem sirovi Percymu. Starost o naše koně jsme přenechali Achmedovi a vykročili jsme ke skupině palem, pod jejichž korunami byl příjemný chládek.

"Co je to za chlapíka a kde ho sebrali?" ptal se Angličan. "Viděl jsem všechno, ale nerozumím ničemu."

"Je to Kmmir z írkatu ed Dedmaka, velice nebezpečný Škrtíc karavan, na jehož rukou lpí spousta nevinné krve."

"Jak se jmenuje ten výtečník?"

"Sádis el Chabír."

"Co to znamená?"

"Sádis je jeho jméno, el Chabír znamená průvodce. Ten chlapík zná prý v Alžíru a Tunisu každý kout země, každou oázu a každou studnu. Je nejlepším průvodcem a má mnoho známých od Středozemního moře až po bilád el Džeríd, datlovou zemi. Loupežné karavany, gumy, si ho sjednávají za průvodce."

"Znám to jméno a toho muže jsem již viděl. Nevěděl jsem, že právě on je ten proslulý Krumir."

"Vy jste ho už někdy viděl?"

"Yes," odvětil.

"Kde?"

"V Tunisku, či spíše u Tunisu. Asi před třemi týdny. Setkal jsem se s ním na okraji Munúby, vilové čtvrti města. Seděl na nádherném bělouši a hnal se tryskem směrem k pohoří Saghoán. Když jsem se vrátil do Barda, bejova paláce, dozvěděl jsem se, že právě před chvílí někdo ukradl jeho nejmilejšího koně. Řekl jsem, kde jsem se setkal se zlodějem. Pustili jsme se za ním, ale bez úspěchu."

"Poznal jste ho určitě? Nemýlíte se?"

"Je to on! Zcela určitě. Tu šibeniční tvář

mám vštěpenou dokonale v paměti a sázím všechno proti ničemu, že se nemýlím. Yes!"

"Víš Kriiger bej o té krádeži?"

"Ovšem. Byl přece v paláci."

"Vy jste mu ještě neřekl, že tím zlodějem byl Krumir? Musíme mu to ihned říci. Bude potěšen."

Plukovník, když jsem mu to oznámil, vyvalil oči a otevřel ústa tak, že si skoro vyvrátil čelist.

"Cože?" zvolal. "Víš to ten Angličan určitě? Má tak dlouhou paměť, jako je on sám?"

"Myslím, že se nemýlí."

"U Mohameda! To je úlovek! Sádík bej se jistě potěší. Ale kde je ten bělouš?"

"Nepochybně ho prodal."

"Tak ať ho vezme ďas! Dáme mu bašto-nádu a budeme mu solit paty tak dlouho, až se přizná. Vraťme se rychle do duáru, aby mu náhodou rada starších nedala milost."

"Myslíte, že nás pustí do džemy?"

Kruger bej se zárazů a rozmýšlel.

"To ne, asi ne..." řekl. "Ale stejně se vraťme, třeba to bude k něčemu dobré."

Vrátili jsme se do duáru. Spatřili jsme Achmeda, který nám věrně hlídal naše koně. Zastavil jsem se u něho. Jeho obličej zářil štěstím.

"Ó, sidi!" zvolal. "Slunce vyšlo a ozářilo tvého přítele Achmeda! Alláh ho posypal svým štěstím."

"Smím vědět, jakého "posla" k tomu Alláh vybral?"

"Smíš to vědět, sidi, ale jen ty sám. Jen ty nás nezradíš. Mošalláh, nejkrásnější ze všech dívek. Před chvílí šla kolem, aby dohlédla na šejkova bišarína. Musela být velice opatrná, přece mi však řekla, že o půlnoci mě bude čekat tam u těch palem. Šejk se na mne zlobí, poněvadž jako svobodný syn pouště jsem šel do velkých měst a tam jsem se stal sluhou nevěstičího. Dohodnu se s ní, co dělat, abychom utišili jeho hněv."

"On se na tebe hněvá kvůli mně? To je urážka, kterou neztrpím!"

"Ó, sidi, nevytýkej mu to! Tvá ruka je silná, ale on je otcem dívky, kterou miluji. Nechceš přece zarmoutit srdce svého Ach-meda."

"Dobrá, neudělám nic, co by je zarmoutilo. Pomstím se mu tím, že já - nevěstičí -se za tebe přimluví. Požádám ho, aby ti dal svou dceru za ženu."

"Je to pravda, sidi? Ty bych chtěl?" ptal se radostně.

"Ano. Jsem zvědavý, jestli šejk vynutí na mě tvář ruměncem studu. Víš přece, že prorok zakazuje zahanbit hosta."

"Pane, chceš-li to učinit, pak mi prokaž i jinou laskavost. Splň mou prosbu a já budu velebit tvé jméno a zanechám je v paměti vnuků mých dětí!"

"Mluv, jaké máš přání?"

"Nemyslíš, sidi, že bychom mohli být s Mošalláhou někým překvapení?"

"Kdyby vás někdo uviděl... Bylo by to možné."

"Sidi, nemám nikoho, na koho bych se mohl obrátit. Nechť tvé oko bdí nad námi, abychom byli bezpečni."

Jelikož jsem považoval Achmeda za svého přítele a věděl jsem, že by kvůli mně skočil i do ohně, odpověděl jsem:

"Achmede es Saláhu! Jdi klidně do stínu palem. Budu nad vámi bdít, aby vás nikdo neodhalil."

"Sidi, tvá milost je veliká jako strom es Šiáb, na němž stojí země. Tvé milosrdenství sahá tak daleko, kam až dolétnou číur el džinne, vlašťovky. Dám ti tvůj život, když si to přeješ."

"Ponech si svůj život pro Mošalláhu. Řekni jí, že jsem tvým přítelem a přimluví se za vás u šejka."

Pokračoval jsem k šejkovu stanu. Percy a Kruger bej stáli před vchodem. Když jsem k nim došel, vystoupil ze stanu šejk, Krumir a nejstarší bojovníci kmene.

"Jaký rozsudek jste vynesli nad tímto zlosynem?" ptal se Kriiger bej.

"Shromáždění moudrých bylo milostivé," odpověděl Alí en Nurábí. "Tento muž pil vodu uvítám, nejedl však sůl a chléb přátelství. Tři dni bude v našem ležení a na našich pastvinách pod mou ochranou. Jakmile překročí hranice našeho území, propadne la tharu, krevní mstě."

"On vám uteče!"

"Moji muži budou hlídat jeho koně."

"Uprchne vám! Věz, šejku, Krumir patří i mně!"

"Proč tobě?"

"Hned to uslyšíš."

Krumir neposlouchal, nebo aspoň se tak tvářil, že ho rozhovor nezajímá. Jeho oči spočívaly žádostivě na šejkově bělouši a pak zalétly ke stanu žen. Před nímž Mošalláh rozemílala zrní. V lupičově pohledu bylo cosi chtivého a posměšného. Zdálo se mi, že bělouš a dívka jsou pro něho dvě věci, kvůli nimž stojí za to něco podniknout. Teprve při posledních slovech Kruger beje se obrátil.

"Tys byl před třemi týdny v Tunisu?" tázal se ho plukovník.

"Co ti je do toho?" zněla hrdá odpověď.

"Více, než si myslíš. Chceš to zapřít?"

"Nemám proč zapírat, ale ani co přiznávat. Jsem svobodný syn kmene Dedmaka, ty jsi však otrokem svého pána. Promluví si s tebou, až když se mi bude chtít."

"Musí se ti chtít, svobodný synu Ded-maků. Tento cizí emir z Inglístánu tě v Tunisu viděl."

"Ať viděl, koho chtěl. Co mi je po tom?"

"Jel jsi na ukradeném bělouši."

Tvrdými rysy Krumirova obličej projel náznak překvapení. Ihned se však 'ovládl a řekl:

"Přijel tento emir z Inglistánu jen proto, aby se díval po koních?"

"Jel jsi od Barda přes Manubu k pohoří Saghoan na bělouši, který byl ukraden pašovi. Pronásledovali jsme tě."

Krumir se škodolibě zasmál.

"Bělouš byl dobrý kůň a kdo na něm jel, byl lepší jezdec, než jeho pronásledovatelé."

"Konečně ho dopadli, jak vidíš. Sádisi el Chabíre. Kam jsi dal uloupeného koně?"

"Já? Spálil ti snad sám, zlý vítr pouště, mozek, že se takto ptáš?"

Plukovník tělesné gardy se rozčilil nad tou drzostí a chopil se rukojeti svého nože.

"El Kelb, Ibn el Kelb, ty pse, synu psa, znáš mne?"

"Znám tě. Několikrát jsem tě viděl v Marfě, na silnici Sidi Morgiani, jindy zase před domem beje, v čele otroků. Pocházíš ze země severu, kde bydlí věřící. Ať je Alláh zatratí! Jsi ještě rassim, zelenáč, že se opovažuješ Krumira z firkatued Dedmaka nazvat psem? Ty nevíš, že zlodějem můžeš nazvat jen toho, koho jsi po spáchané krádeži spatřil na ukradeném koni? I kdybych tam měl bělouše, jak bys mi chtěl dokázat, že jsem jej nekoupil nebo nevyměnil? Kdybys nebyl hostem těchto mužů, u nichž jsem pil vodu, stihl by tě můj trest. Řekneš-li však ještě jedno potupné slovo, pošlu tvou duši do džehenny. Syn Krumira se nenechá urážet. Pamatuj si to!"

Ta hrozba však zůstala bez účinku na Krüger beje. Přistoupil ke Krumirovi a řekl:

"Odvazuješ se tedy lhát, že jsi koně neukradl?"

"Nepotřebuji lhát. Mluv si s kým chceš, ne však se mnou!"

"Dobře. Tvé přání bude splněno. Nemysli si však, že mi unikneš!" řekl plukovník, obrátil se k šejkovi a zeptal se:

"Tento muž je tedy pod tvou ochranou?"

"Ano. Tři dny může pobýt mezi námi svobodný nikým neohrožovaný. Čtvrtého dne při modlitbě el fadžr, za ranních červánků, dostane zpět svého koně, aby nás opustil. Jakmile se objeví první paprsek slunce, vyrazíme za ním, dohoníme ho a vezmeme jeho krev. Tak rozhodla džema!"

"On vám uteče dříve!"

"Přisahal, že neuteče."

"Jakou přísahu jste slyšeli?"

"Přisahal u Alláha, u Proroka a všech svatých kalífů."

"Pak přísahu dodrží. Já však nejsem vázán vaším rozhodnutím. Neslíbil jsem mu, že mu mezi svítáním a východem slunce dopřeji čas k útěku. Budu na něho čekat na rozhraní vašich pastvin, abych se ho zmocnil a dovedl do Tunisu."

"V tom ti nemůžeme bránit," odvětil šejk klidně, "avšak dříve, než ho dovedeš do Tunisu, zastihnou jej kulky z našich pušek. Teď však vejďte do stanu. Cítím již vůni skopce, kterého připravili na vaši počest."

Krumir odešel s hrdě vztyčenou hlavou. My jsme vstoupili do stanu, kde nás obsluhovaly Mošalláh a její matka. Ani šejk, ani kterýkoliv z jeho lidí k nám nepřišel. Zákon jim zakazoval jít, dokud jejich spolubojovník nebude pochován. Při jídle se mne sir Percy zeptal, o čem jednal plukovník se šejkem. Vyličil jsem mu celý průběh rozhovoru.

"Je to ničema, ten Krumir," rozčiloval se Angličan, "ale nám neuteče! Yes! Já sám ho dovedu do Tunisu."

"Myslel jsem, že se chcete připojit ke mně?"

"Ach ovšem! Vy tedy chcete na jih? Dobrá, půjdu s vámi, ale mohli bychom snad vyčkat ty tři dny a pomoci při chytání toho dareby."

"Uvidíme. Mám jakési tušení, že to nebude trvat ani tři dny. Nevěřím tomu člověku, ani když je pod přísahou."

Právě jsme dojeli, když se venku ozval nářek, který bych mohl nazvat vytím. Pochovávali mrtvého. Slušnost nám velela, abychom se jako hosté připojili k smutečnímu obřadu. Vyšli jsme před stan, kde byli všichni obyvatelé duáru shromážděni kolem mrtvého. Byl zahalen do bílého roucha a ležel vedle mělké jámy, u které stáli příbuzní. Ostatní vytvořili veliký kruh kolem hrobu. Ženy a dívky pronikavě kvílely. Muži stáli mlčky, ale výmluvně za ně mluvili jejich divoké, pomstychtivé pohledy. Krumira nebylo vidět. Asi se nechtěl ukazovat.

Poněvadž v ležení nebyl žádný předříkavač modliteb, tento úkol připadl šejkovi.

Pozvedl pravici a hned zavládlo hrobové ticho. Obrátil se k posvátným městům, tedy k východu, a začal:

"Ve jménu Boha milosrdného, při bílém koránu. Tys Boží posel, jenž přichází, aby nás uvedl na pravou cestu. Je to zjevení Všemohoucího, jímž má být napomenut lid, jehož otcové nebyli varováni a žili bezstarostně a lehkověrně..."

Byl to začátek třicáté šesté súry koránu. Mohamed ji nazval "srdcem koránu" a modlil se ji umírající nebo účastníci pohřbu. Při slovech: "zárukou vzkříšení budiž jim mrtvá země, kterou déšť znovu oživuje", zvedli mrtvé tělo a položili je do hrobu tváří k Mekce. Při slovech "pak zazní pozouny a hle, oni vstávají z hrobů" zaházeli hrob pískem a z připraveného kamení navršili náhrobek. Pak se šejk pomodlil sedmdesátou pátou súrou koránu, súrou "vzkříšení" a zakončil celý obřad mohamedánským vyznáním víry: "Není Boha kromě Boha a Mohamed je jeho Prorok."

Znovu se ozval pláč a nářek žen, které kráčely kolem hrobu. Po nich následovali muži, kteří přistupovali k hrobu v řadě za sebou a zabodávali své nože do země na znamení, že smrt svého druhu pomstí.

Když jsme se vrátili do šejkova stanu, ležel lupič na seríru. Zvolil si toto místo, poněvadž si myslel, že tady je nejbezpečnější. Ač jeho postavení nebylo závidění-hodné, setrval na svém bezohledném chování. Ležel natažený a tvářil se, jako bychom tady ani nebyli. Mně a Krüger bejovi to ani nevadilo, poněvadž nám stačil kousek místa, abychom se posadili na turecký způsob. Ale sir David Percy nebyl zvyklý sedět se zkříženými nohama, čemuž obyvatelé Orientu říkají "rahat btur-mak, odpočinek údů".

"Dej dále ty nohy, mistře ničemo," oslovil Krumira anglicky, ale udělal při tom výmluvný posunek.

Sádís el Chabir, ač musel pochopit, co se od něho žádá, nehnul ani prstem.

"Well, když nechceš, projedeme se trochu na saních," řekl Percy klidně. Uchopil ho za nohy, zatočil jím a hodil ho až ke východu do stanu. Krumir se okamžitě zvedl, aby se vrhl na útočníka, ale sir Percy byl trénovaný sportovec. Než se

Krumir nadál, zablýsklo se mu před očima. Rána pěstí ho na okamžik omráčila a v následující chvíli vyletěl ze stanu. To všechno se stalo tak rychle, že jsme nebyli schopni zasáhnout. Percy usedl klidně na serír. Připravil jsem si svůj nůž, poněvadž jsem očekával, že se Sádís tak lehce nevzdá. Rána do tváře je pro beduína urážkou, která se dá smýt jen krví.

"Co vás to napadlo, my lorde?" řekl jsem. "Teď vám jde o život."

"O život?" zeptal se klidně a vytáhl jednu ze svých pistolí. "Jen ať to ten Arab zkusí. Nebudu snášet hrubiánství od nějakého zloděje koní."

"Proboha, jen ne střel! On je pod ochranou kmene. Kdybyste ho zastřelil, uvalíte na sebe krevní mstu!"

"Pshaw! Opravdu si myslíte, že Angličan zná něco, čemu se říká strach? Ten muž mne urazil podle zvyků mé země, já ho za to urazil podle zvyků jeho země. Jsme vyrovnáni. Není-li s tím spokojen, je to jeho věc. Yes!"

Nestalo se však nic z toho, čeho jsem se obával. Krumir se nevrátil, což i Kruger beje naplnilo údivem.

"Ten šibeničník je odvážný chlapík," řekl ctihodný plukovník, "ale pojmy o mužné cti má nějak popleteny. Jinak by se přece musel za takovou urážku pomstít i za cenu nasazení života."

"Myslím, že se pomsty nevzdal, jen čeká na lepší příležitost."

"Ale pak ho ten váš dlouhý Angličan zastřelí!"

"Bojím se, že to tak dopadne."

"Musíme tomu rozhodně zabránit! Urazili bychom našeho hostitele. Nejlepší by bylo, abychom my dva, jakmile sern Kru-mir vejde, se na něho vrhli a odevzdali ho šejkovi. Ať si ho sám na tři dny někam schová, aby se mu nic nestalo."

Naše obavy byly marné a přípravy zbytečné. Krumir se ani neukázal. Teprve později jsme se dozvěděli od šejka, že si mu lupič na nás stěžoval a přísahal nám pomstu. Vykázali mu tedy k obývání jiný stan, aby nedošlo k nějaké srážce.

Blížil se večer. Venku se ozval hlas:

"Haj ál el saláh, chystej se k modlitbě!"

Přiblížil se el magreb, hodina modlitby při západu slunce. Smočili jsme si ruce ve vodě, vyšli před stan a vrhli se na zem, jako muslimové. Jen sir Percy zůstal ve stanu. Kruger bej byl muslimem a já, křesťan, jsem se počas svého pobytu mezi muslimy nevyhýbal jejich obřadům a zvyklostem. Přesto si myslím, že jsem zůstal dobrým křesťanem.

Po magrebu vsedl šejk na koně, aby dohlédl na stáda a učinil potřebná bezpečnostní opatření. Připojil jsem se k němu. Chtěl jsem s ním promluvit mezi čtyřma očima o Achmedovi.

"Achmede es Saláhu," zvolal jsem na něho, když jsme jeli kolem něj, "nevzdaluj se ani krok od mého koně a v noci, když spíš, přivaž ho k sobě."

"Rozumím ti, sidi," odpověděl. "Nejen, že ho dobře uvážu, ale i hlavu si na něho položím, až si lehne."

"K čemu ta opatrnost?" ptal se mne šejk. "Což nejsi mým hostem, jehož majetek je v bezpečí, dokud jsi v mém duá-ru?"

"Vrátíš mi mého hřebce, kdyby do zítřka zmizel?"

"Kdo by ho mohl uloupit?"

"Sádís el Chabír."

"Mýlíš se. Nás neoloupí a tebe, mého hosta, také ne. Na tři dny se zavázal přísahou..."

"Ty mu důvěřuješ, já nemohu. Odkud víš, že byl sám v údolí Milleg?"

"I kdyby měl společníky, nikdy by se neodvážil přepadnout náš duár. Znají mne, vědí, kdo je Alí en Nurábí. Zítřka pojedeme do údolí Milleg, abychom se podívali, je-li tam někdo z jeho lidí. Pojedeš se mnou, efendi?"

"Ne!"

"Proč ne? Tvůj kůň bude odpočatý."

"Ani já, ani můj kuří nepotřebujeme odpočinek. Zůstanu zítřa v duáru, poněvadž nechci, aby ses dopustil veliké chyby."

"O jaké chybě mluvíš?"

"Což jsi nepojmenoval velikou chybou, že Achmed es Salláh jezdil po mém boku? A nyní chceš sám jet v mé společnosti? O šejku, od které doby je zvykem Uelad Se-birů urážet své hosty? Projel jsem Saharu od Džebel Abjadu na západě až k Wáh el Dákel na východě, od Džebel Aldéda v Krumirově zemi na severu až k hroznému poušti Tintúma na jihu. Byl jsem ve staré zemi Arabů, byl jsem v Egyptě a na východě u Kurdů, u Peršanů a u jiných národů, jejichž jména ani neznáš. Nikdy jsem však neviděl šejka, který by zbarvil tvář svého hosta ruměncem studu. Vím, že můj hřebec by zvítězil nad tvým běloušem, a přece jsem se vzdal zápasu, poněvadž bydlím pod tvou střechou. A ty? Půjdu odtud do země Kramensů, Segrelmů a Nešaimů, půjdu i přes velký šot, abych ještě jednou navštívil děti Merasigů. A co mám těm všem říct, až se mne budou ptát na Uelad Sebiry a jejich šejka Alí en Nurábího? Musím jim říct, že urazil svého hosta, nazval ho d'aurem, ačkoliv se modlil s tebou el asr i el magreb. Proč mne, který se s tebou modlím, nazýváš nevěřícím? Odpověz mi, šejku Alí en Nurábí!"

Pozoroval jsem, že má dlouhá řeč mu způsobila velké rozpaky.

"Kdo ti řekl, že jsem tě nazval d'aurem?" ptal se mne po chvíli.

"Proč se ptáš, když dobře víš, že jsi mne tak nazval? Znáš korán z paměti. Řekni sám, jestli jsem d'aur!"

"Nikoliv, efendi. Ty nejsi d'aur."

"Proč se tedy kvůli mne hněváš na Ach-meda?"

"Nehněvám se na něj kvůli tobě, nýbrž proto, že on, svobodný syn pouště, šel do města, aby tam sloužil."

"Ty sám jsi ho vyhnal! Odešel jen proto, aby vydělal na věno, které požaduješ za Mošalláhu. Myslíš si, že je hřích opustit rodné pastviny? Což nepraví prorok: "Hle, poutník. Jde světem a Alláh je s ním." Je to proti - vůli Prorokově, že Achmed opustil duár?"

"Není."

"Proč se tedy na něho zlobíš?"

"Nezlobím se."

"Proč mu tedy odpíráš ruku své dcery, která je duší jeho života?"

Dohnal jsem šejka do úzkých. Chvilí se rozpakoval, pak odvětil:

"Já jsem šejk a on je prostý bojovník."

"Alláh střež tvé myšlenky! Což chce Achmed tvou ruku? On chce Mošalláhu, tvou dceru, a ta přece není šejkem.

Pamatuj: Alláh může povýšit, ale i ponížit! Achmed je statečný, věrný a poctivý muž, udatný syn tvého kmene. Ale už nechci dále mluvit o této věci. Přemýšlej o tom, ó šejku, a uznáš, že květina Uelad Sebirů by se dostala do dobré zahrady."

Obešli jsme ležení a vrátili se do duáru v době večerní modlitby. Když jsme povečeřeli, uprostřed duáru byl rozžehnut velký oheň, kolem něhož si posedali všichni mužové, aby při kouři dýmek vypravovali a poslouchali pohádky a bajky, hikají, nebo zádumčivé písně pouště provázené nenáročnými zvuky primitivní jednostranné citery, rababá. Byla skoro půlnoc, když jsme se konečně odebrali na lože.

V šejkově stanu nám rozložili houně, abychom byli chráněni proti chladu, který je v těchto krajinách denních veder zvláště citelný.

"Spěte blaze a bezpečně pod mou střechou," řekl Alí en Nurábí. "Ať Alláh střeží vaše sny! Leijkum sáide, požehnanou noc!"

O chvilku později bylo slyšet "líbezná" zvuky v několika různých tóninách a výškách. Zejména Kruger-bej a Angličan projevovali nemalý smysl pro to, co bych stěží nazval hudbou budoucnosti. Vzal jsem si své revolvery a odešel jsem ze stanu.

V táboře bylo úplné ticho. V dálce bylo

slyšet vzdálené "ommú-ornmú" hyeny, jemuž odpovídalo jasné "iaú" šakala a docela blízko se ozýval krátký štěkot feneky, lišky pouště. Achmeda jsem našel na svém místě. Ležel mezi mým a svým koněm a jejich řemeny měl obtočeny kolem těla.

"Hamdulilláh, díky Bohu! Čekám na tebe, sidi, jako noc na rosu!"

"Proč máš tak naspěch? Vždyť ještě není půlnoc."

"Není, ale Mošalláh, koruna všech dcer, je již zde. Čeká na mne pod palmami. Asi před minutou šla kolem mne."

"Před minutou? To se ovšem nedivím, že jsi mne tak toužebně očekával, jako noc čeká na ranní rosu."

"Sidi, mluvil jsi se šejkem?"

"Ano."

"Co ti řekl?"

"Nic. Budeme o tom mluvit později. Ted* běž, aby se koruna všech dcer na tebe nerozhněvala."

"Efendi, musím ti ještě něco říct."

"Mluv."

"Když se začalo stmívat, slyšel jsem z onoho akátového keře zpěv bulbula, slavíka, a poněvadž ho rád poslouchám, šel jsem blíže. Stál jsem s oběma koni za křovím a tu jsem zpozoroval muže, který se plížil kolem mne. Byl to Sádís el Cha-bír!"

"Poznal jsi ho bezpečně?"

"Mohu to odpřisáhnout, ale je to zbytečné, protože vím, že mi věříš."

"Viděl tě?"

"Ne."

"Myslíš, že uprchl?"

"Ne. Vždyť přísahal, že neuteče!"

"Pak na tom není nic podezřelého. V duáru s ním nikdo nemluví, a proto ho dlouhá chvíle žene ven, na čistý vzduch." "Nevěř tomu, sidi! Krumír je horší než asáleh, nejedovatější had pouště."

"Máš pravdu. Vrátil se zase do tábora?" "Nevím. Musel jsem se vrátit sem, abys mě našel, kdyby ses vrátil."

"Jdi tedy. Zpozorují-li něco podezřelého, uslyšíš slabý výkřik šáhina, sokola, který byl vystrašen ze spaní."

"Jak dlouhá bude tvá trpělivost, sidi?"

"Bude trvat tak dlouho, dokud ti Mošalláh nedá své poslední políbení. Alláh kerím, bůh je milostivý!"

"Efendi, rozšířím slávu tvého jména do všech zemí světa. Na to se můžeš spolehnout."

Pak se Achmed odplížil ke své "libě vonící" a já, jeho sidi a efendi, jsem musel hlídat. Smířil jsem se s tím lehce, neboť jsem měl tušení, že bude lépe, zůstanu-li zde na volném prostranství, než uvnitř stanu. Zabalil jsem se do hájku a opřel se o teplé tělo svého koně. Šeptal jsem mu tiše do ucha súry koránu. Byl na to zvyklý a poslouchal má slova, jako by ho súry skutečně bavily.

Vzpomněl jsem si na Achmeda, který si s Mošalláh jistě súry neodříkával... Nezáviděl jsem jim.

Nade mnou se klenula tmavomodrá obloha s jiskřícími hvězdami Hada, Střelce, Štíra a Vlka. Tyto hvězdy byly zrovna tak krásné, jako ony dvě, do jejichž láskyplného světla se díval Achmed v palmovém háji.

Čekal jsem půl hodiny, hodinu - a zas půl hodiny - a Achmed se nevracel. Asi ještě nedostal poslední políbení, a já, jelikož jsem žádnou lhůtu nestanovil, nemohl jsem proti tomu nic namítat. Právě jsem chtěl provést koně, abych ukázal zamilovaným, že je řádně hlídám, když jsem zaslechl vpravo vedle sebe slabý zvuk. Přiložil jsem si ucho k zemi. Věděl jsem, že se na svůj sluch můžu plně spolehnout. V prériích Severní Ameriky mi několikrát zachránil život. Slyšel jsem

kroky, které se opatrně blížily od skupiny palem. Byla to snad Mošalláh? Pochyboval jsem o tom.

Shodil jsem ze sebe bily háik a v tmavomodrých tureckých kalhotách a tmavě haleně jsem se plížil k místu, odkud jsem zaslechl ty podezřelé zvuky.

Jakási postava se plížila mezi stany. Byl to muž. Vydal jsem se za ním, využívaje každého úkrytu. Před šejkovým stanem byla uvázána obě vzácná zvířata - bělouš i bišarínhedžín. Vedle stanu žen, mezi několika mužskými sedly, ležela atuša, ženské velbloudí sedlo. Muž se k němu sehnul, aby si je prohlédl, při tom jsem uviděl jeho tvář - tvář Krumira! Byl to o-pravdu on? Proč nešel do svého stanu? Proč se zde tajně plížil? Musel jsem se dozvědět, co zamýšlí, a proto jsem se vydal za ním. Kráčet nyní k tomu křoví, o němž dříve Achmed mluvil. Sotva jsem zjistil, kam míří, rozhodl jsem se, že ho předejdu. Rychle jsem se uchýlil stranou a dlouhými skoky jsem oběhl ve velkém oblouku tábor, abych byl na místě dříve než on.

Povedlo se mi to. Krumir byl ještě asi třicet kroků od houštiny, když jsem se k ní šťastně dostal já. Za chvíli stanul i on na pokraji houštiny a zatleskal slabě rukama. Ihned se ozvaly tiché zvuky, které se rychle blížily. Zpátky jsem nemohl, kupředu také ne. Byl jsem v pasti.

Několik osob vyrazilo z houští a jedna z nich skočila přímo na mne. Vyskočil jsem na nohy, abych se mohl bránit, ale mé osvědčené štěstí mne tentokrát opustilo... Dříve, než jsem mohl vykřiknout, dostal jsem ránu do hlavy, zbraň mi vypadla z rukou a v bezvědomí jsem se svalil na zem...

Kapitola druhá ABÚ'L AFRID

Nebyla to první rána, kterou jsem v životě dostal a jelikož mě příroda obdařila tvrdou lebkou, byly účinky omráčení vždy jen krátkodobé. Vědomí se mi vrátilo, ač ne tak rychle, jak bylo potřeba, neboť když jsem se probral, klečelo na mně několik mužů, kteří mi vepali do úst roubík, abych nemohl křičet. Svazovali mi ruce i nohy. Sádís el Chabír Jen stál a přihlížel.

Nemohl jsem udělat nic rozumnějšího, než se tvářit, jako bych byl dosud v bezvědomí. Mohl jsem se aspoň něco dozvědět, co by mi mohlo být později k prospěchu.

"Je živý?" ptal se Krumir,

"Nehýbe se," odpověděl jeden z mužů. "Leží jako dřevo. Zasáhla ho má pažba. Myslím si, že je mrtev. Mám vrazit nůž do srdce?"

"To ne! Slyšel jsem od Uelad Sebirů, nechť je Alláh zatratí, že je to bohatý emir z Frankistánu. Oživne-li, vezmeme ho s sebou a dostaneme za něho velké výkupné. Stejně nám už nemůže uškodit."

"Co tady vůbec pohledával?"

"Nevím. Snad je básník a chtěl mluvit

s el kamar, měsícem. Nechme ho tady, podíváme se na něj později."

"Máme přivést bělouše?"

"Bělouše i toho vranika, který je vzácnější než bělouš. Patří tomuto cizinci."

"Naši bratři nám budou závidět."

"Ještě něco. Vezmeme s sebou bent es Sebira, dceru kmene Sebira, která je hezčí než všechny dívky, které jsem kdy viděl. Vím, zeje teď v palmovém háji."

"Sama?"

"Jeden z mladých mužů je u ní..."

"Odstraníme ho?"

"Ne. Každý lomoz nebo výkřik by nás mohl prozradit. On sem s ní nepůjde, musí hlídat hřebce. Počkáme na ni, až se bude vracet a pak ji zajmeme. Je to dcera šejka Alí en Nurábího. Jeden z vás ji odvede a my si odvážíme bělouše a bišarína před šejkovým stanem. Sedla jsou vedle na zemi."

"Uslyší nás. Šejk má dobré psy."

"Už mne znají. Přivykli si na mne. Jeden povede děvče, druhý koně, třetí velblouda a čtvrtý ponese sedla. My ostatní se přesuneme před duár a zmocníme se hřebce."

"Kde se sejdem?"

"Jedťe přímo na jih. Sejdem se u vchodu do první rokle, která vede dolů k řece."

"Co když nás někdo uslyší? Co když budeme prozrazeni?"

"Mlč! Byl už někdy některý z nás prozrazen? Naše oči jsou oči pantera a naše nohy jsou nohy lva. Uprchneme dříve, než se Sebirové chopí pušek. Myslíš, že jsem někde chybil? Dobře, nejdříve uklidíme šejkovu dceru na bezpečné místo a pak se vrátíme pro zvířata. Když vám dám znamení Běni Hamémů, vezměte tohoto Franka a pak rychle pryč. Kdyby však hrozilo nebezpečí, nechtě ho tady ležet."

"Pojedeme zpátky do Báh el Hulúa?"

"Nikoliv. Pojedeme na jih, překročíme Báh Ahidu a půjdeme napříč pouští Ér Ramada až k Džebel Tibbuaš, pod níž leží duáry Mešérů. Ti nám poskytnou útulek, kdyby nás Sebirové pronásledovali. Nyní však pojďme, abychom nezmeškali návrat šejkovy dcery."

V nejbližším okamžiku zmizeli a já jsem zůstal sám pod křovisky - svázán a s ucpanými ústy.

Byl jsem v nezavídněhodné situaci. Znal jsem podrobně plán těch darebáků, ale nešlo jej překazít. Nezmyslil jsem se v Krumirovi, chystal se porušit přísahu. A nejen to, ale i uloupit šejkovu dceru a tři nejlepší zvířata v ležení. A Achmed byl také ve smrtelném nebezpečí. Ani na chvíli jsem nepochyboval o výsledku Krumirova plánu. Věděl jsem s jakou obezřetností a chytrostí podniká syn pouště podobné kousky. Žádný Indián, žádný evropský ničema se mu v tomto ohledu nevyrovná.

Napjal jsem všechny síly, abych roztrhl svá pouta, ale marně. Zařezávala se do masa, ale nepovolovala. Zkusil jsem jazykem vystrčit roubík. Nešlo to, byl převázán šátkem. Musel jsem se vzdát všech dalších pokusů, abych se nezadusil. Mohl jsem se pokusit jen o jedno: ukrýt se, aby mne Krumír a jeho kumpáni nenašli. Podaří-li se mi to, povedu Sebiry po Krumírově stopě a osvobodím Mošalláhu i s uloupenými zvířaty.

Pokusil jsem se odvalit z místa, kde jsem ležel. Podařilo se mi to a za chvíli jsem byl v bezpečí. A navíc - při odvalování jsem nahmatl své revolvery, které mi upadli, když mne jeden z Hamémů omráčil. Jelikož jsem měl ruce svázané jen v zápěstí, podařilo se mi jeden z nich uchopit tak, že jsem mohl vystřelit.

Neváhal jsem ani na chvíli. Otočil jsem revolver, aby mě nemohl ohrozit a vystřelil jsem rychle za sebou několik ran. Zadržel jsem tichou nocí tak, že musely vzbudit celý duár. Hned nato se ozval výkřik supa bradatého, což bylo nepochybně domluvené znamení běni Hamémů, o němž mluvil Krumír. Na okamžik zavládlo ticho, pak zahřměla rána z pistole a hned nato se ozvalo volání a křik po celém táboře. Vše bylo v mžiku na nohou a já jsem čekal s tlukoucím srdcem, co bude dál.

Kdo to vystřelil z pistole? Byl to snad Krumír? Skoro bych se vsadil podle zvuku, že to byla Achmedova pistole. Křik neustále mohutněl. Rozeznal jsem již hlas šejka, který hledal Mošalláhu, bělouše a bi-šarína. Pak jsem uslyšel vzrušený hlas Achmeda, který se ptal po mně.

Zahodil jsem prázdný revolver, uchopil jsem druhý a znovu vystřelil. Chvilí bylo ticho, pak se ozval Achmedův hlas: "Sidi! Sidi! To je můj efendi. Nikdo jiný nemá takový revolver, jako on. Sidi! Sidi!"

Vypálil jsem druhou ránu.

"Proč neodpovídá?" zvolal věrný Achmed. "Alláh kerim, můj efendi je v nebezpečí a nemůže mluvit. Podržte koně, musím za ním!"

Chvála Bohu! Nejen Achmed, ale i můj hřebec Ríh byli zachráněni! Slyšel jsem kroky a aby dlouho nemusel hledat, vypálil jsem třetí ránu.

"Zde je můj sidi!" zvolal Achmed. "Pojďte mu na pomoc."

Se zbraněmi v rukou vrazili mužové do

houští. Domnívali se, že zápasím s nepřítelem. Když bylo ticho, zastavili se, neboť tušili nějakou lest. Jen Achmed pokračoval dále. Můj čtvrtý výstřel mu prozradil místo, kde jsem ležel a brzy nato stál u mne.

"Mašalláh!" zvolal, sklonil se ke mně a ohmatl mě. "Sidi, jsi to ty? Ty jsi střílel? Alláhu, oni ti ucпали ústa?"

Pak asi pochopil, že je těch řečí až příliš mnoho. Odstranil roubík a rozřezal má pouta.

"Je to on! Hamdulilláh, díky Bohu, je to on! Pojď sem, ó šejku, sidi nám vše vysvětlí."

Nečekal jsem na příchod šejka, nýbrž jsem sám vyrazil z houštin na prostranství, kde bylo více místa k poradě. Alí en Nurábí mne uchopil za rameno.

"Efendi," zvolal rozčileně, "kde je Mošal-láh, mé dítě, má duše? Kde jsou má zvířata?"

"Pověz mi, kde je Krumír?" odpověděl jsem.

"Nevím. Uprchl."

"Vždyť přísahal!"

"Zrušil přísahu. Nechť ho Alláh zatratí!"

"Neříkal jsem ti to, ó šejku? Ten člověk měl oči zrádce. Ďaur splní přísahu, ale tento muslim zradil Proroka i všechny ka-lify. Áib álejhu, hanba mu! A nejen zrušil přísahu, nýbrž ti unesl dceru, bělouše i bi-šarína."

"Je to tedy pravda, sidi?"

"Vždyť to sám vidíš."

"Pak nechť se obloha zřítí na zrádce a džehenna ať pohltí jeho, jeho otce i všechny předky a příbuzné až po Adama, jehož jsou potomky!" volal šejk v zoufalé zuřivosti.

"Zapomínáš, ó šejku, že i ty sám jsi jeho potomkem?"

"Maleš, to nevadí! To je mi jedno! Vzali mi bělouše, mého bišarína a mou dceru. Co je mi po všech předcích a potomcích celého světa? Efendi, pomoz mi! Ty jistě víš, kam se poděli."

"Uvažujme trochu klidně. Myslím, že..."

Šejk mě prudce přerušil:

"Jaké uvažování? Budeme uvažovat a lupič nám zatím uteče. Vzhůru, hrdinové, na koně a za ním!"

"Jedťe si tedy klidně za ním," odvětil jsem klidně. "Mně však dovolu, abych se uložil k odpočinku. Nezavřel jsem oka."

"Pane, myslíš to vážně?"

"Ano."

"Jsi mým hostem a chceš spát, když mi unesli mou dceru, má nejmilejší zvířata? Víš, že by tě stihlo opovržení všech bojovníků našeho kmene?"

"Nic mě nestihne. Když se vyspím, přivedu ti dceru i zvířata. Ty mezitím obrátíš poušť naruby a lupiče stejně nedostih-neš."

"Řekni tedy, co mám udělat?" zvolal šejk. "Poslechnu tě ve všem."

"Svolej své bojovníky a dej zjistit, co se ztratilo. Pak ať zasedne džema, rada starších. My čtyři se k vám připojíme."

"Kteří čtyři?"

"Kruđer bej, Angličan, já a - Achmed."

"Achmed es Saláh? Proč?"

"Alí en Nurábí, říkám ti, že dostaneš zpátky svou dceru i svá zvířata jen tehdy, prokážeš-li Achmedovi tutěž poctu, jako nejlepšímu ze svých bojovníků. Učiň, jak sám budeš chtít."

"Stane se tvá vůle. Pojďte všichni se mnou."

Šejk šel napřed, ostatní za ním. Cestou se ke mně přidal Achmed. Slyšel každé slovo a tušil, že chci udělat něco v jeho prospěch.

"Achmede, můj hřebec je v bezpečí?" ptal jsem se ho. "Slyšel jsem, jak jsi ho svěřil jinému muži."

"Buď bez obav, sidi. Hle, tam stojí, mezi stany."

"Děkuji ti. Vypravuj rychle, jak se vše sběhlo. Hlídal jsem vás a spatřil Krumira, jak vás pozoruje. Pak jsem šel za ním do onoho křoví, kde mne jeho lidé omráčili a spoutali."

"Tebe, sidi! Musel to být krutý boj..."

"Ne, nebyl to žádný boj. Byl jsem přemožen v prvním okamžiku. Omráčili mě pažbou pušky. Vypravuj nyní ty."

"Když se Mošalláh vrátila ke stanům, počkal jsem chvíli v palmovém háji a pak se vrátil ke koním. Tebe jsem tam nenašel, sidi. Naplnilo mě to obavami. Věděl jsem, že nedůvěřuješ Krumirovi a že by ses nevzdálil, kdyby to nebylo něco důležitého. Vzal jsem si tedy do rukou obě pistole a bedlivě jsem hlídal. Najednou se ozvalo šest ran z tvého revolveru a hned nato zazněl křik el bydše, velkého supa. Věděl jsem, že je to znamení, poněvadž sup nikdy nekřičí do temné noci. V tom okamžiku se na mne vrhli tři muži. Vystřelil jsem z pistole. Jednoho jsem zabil, druhého poranil. Když jsem pozvedl druhou pistoli, lupiči byli pryč. Zůstal tam jen ten mrtvý. Trefil jsem ho do srdce."

"Byl to snad sám Krumir?"

"Ne. Jen Uelad Haméma."

"Dobrá. Pamatuj si: křik supa je znamením útoku pro béni Uelad Haméma."

Snad se ti to ještě jednou bude hodit. Nyní pojď do džemy."

"Sidi, prokázal jsi mi velkou laskavost, když jsi donutil šejka, aby mne přijal do rady starších."

"To není vše. Když přivedeme Mošallá-hu, bude tvou."

"Efendi, poruč a vyvrátíme pohoří Auréš z kořene, když mi to pomůže získat Mošal-láhu, korunu všech dívek, královnu mého srdce."

Poručil jsem beduínovi, který hlídal mého koně, aby ho ani na okamžik nespustil z očí a vydal jsem se do šejkova stanu. Právě tam rozdělávali oheň a pokládali rohože, na nichž měla džema zasednout. Šejk byl nedočkavýma jen s vynaložením všech sil se ovládal. Přinesl podle starobylého zvyku dýmky, které byly zapáleny dřívě, než padlo první slovo. Posadili mne na čestné místo vedle šejka. Vedle nás seděli Krüger bej se sirem Percym. Achmed seděl na druhém konci stanu.

Po skončení předepsaných obřadů se Alí en Nurábí zvedl na kolena a my ostatní jsme jej následovali. Poněvadž byla porada důležitá, bylo nutné se pomodlit el fáthu, první síru koránu.

"Sláva a díky Pánovi světa Všemilosti-vému, který bude vládnout v den soudu. Tobě jedinému chceme sloužit, k tobě se chceme pokorně modlit, abys nás vedl po pravé cestě, po cestě těch, co se těší tvé milosti, ne těch, na které se zlobíš, ne těch, kteří bloudí."

Pak mě šejk vyzval:

"Mluv, efendi. Má duše bude pít každé tvé slovo a mé srdce žízni po každé hlásce z tvých úst."

"Kde byl dnes Krumir viděn?"

"U Báh el Halluá."

"Tam jsou ukryti bojovníci Uelad Hamé-mů, aby přepadli káfilu. Jak se chceš postarat o její záchranu?"

"Pane, my nechceme mluvit o káfle, nýbrž o pronásledování Krumira. Mluv rychle, jinak dojde má trpělivost."

"Alí en Nurábí. Starý bojovník a šejk musí mluvit klidně a rozvážně i tehdy, když zuří bouře v jeho nitru. Není vždy první ten, kdo je nejrychlejší. Dovol, abych ti řekl pohádku."

"Efendi, proč mi chceš vypravovat pohádku, když mi neklid sžírá vnitřnosti a připravuje o rozum?"

"Nebojím se o tvůj rozum, ó šejku. Vím, že jsi nejmoudřejší z moudrých svého kmene a že tvůj rozum zvítězí nad hlasem srdce. Tam, za velikým mořem, do něhož slunce denně zapadá, je rozsáhlá země, v níž bydlí divoké národy a zvířata."

Bojoval jsem s těmi lidmi i zvířaty a zažil s nimi mnohá dobrodružství. V oné zemi roste pod zemí zlato a mnozí přicházejí, aby je hledali. Jel jsem ještě se třemi lovci pouští a přišel jsem k večeru na místo, kde bydlelo mnoho mužů, kteří hledali zlato. Prosili nás, abychom byli jejich hosty. Jedli jsme, pili a kouřili s nimi, a pak jsme se uložili k odpočinku. Jednoho z mužů postavili na stráž, ale ten usnul. Než přišel druhý, aby ho vystřídal, zlato bylo pryč. Všichni muži se chopili zbraní, aby se vydali za zloději. Prosil jsem je, aby vyčkali do rána. Denní světlo jim mohlo prozradit zlodějovy stopy.

Neuposlechli mne a odešli. V táboře nechali jen dva nemocné muže a pověřili je hlídáním ležení. Ráno jsem se, se svými třemi druhy, vydal stíhat zloděje. Našli jsme jejich stopu, vydali jsme

se po ní a dostihli je. Po krátkém boji jsme lupiče porazili, vzali jsme jim jejich kořist a vrátili se s ní do ležení zlatokopů. Ostatní, kteří nechtěli počkat do úsvitu, se vrátili až za několik dní. Úplně vyčerpaní a -bez zlata! Chápeš, ó šejku, proč jsem ti vypravoval tuto pohádku, která se skutečně stala?"

Šejk netrpělivě přisvědčil.

"Myslíš, že se máme vydat za lupiči až ráno?"

"Ano. Vyrazíme, když budeme moci sledovat jejich stopu."

"Efendi, vždyť nám zatím uteče!" vybuchl šejk.

"Víš, kam uprchl?"

"Nevím. Když jsem vyšel ze stanu, byla klisna i bišarínhedžín již pryč a pak jsem zpozoroval, že i Mošalláh, dcera mého srdce, zmizela. Z lupičů jsem neviděl nikoho."

"Nevíš tedy, na kterou stranu se máš vydat?"

"Nevím. Ty to snad víš?"

"Vím. Počkej však, až bude ležení prohlédnuto. Zatím se poraďme, jak zachránit káfilu."

"Co je mi po nějaké káfle?" zvolal Alí en Nurábí.

"Co je ti po káflle?" ozval se Kriiger bej. "Mnoho, velmi mnoho, Alí en Nurábí. Zastupuji tu tuniského beje. Mohamed es Sádik bej svěřil bojovníkům běni Uelad Sebirů ochranu karavan. Chceš snad uvalit na svůj kmen hněv mého pána?"

"Nejsem šejkem všech Sabirů!"

"Ale na tvém území má dojít k přepadení káflly! Leží snad El Haluá na území jiného šejka?"

"Nikoliv. Necht' Alláh osvětlí tvou duši, aby poznala, že potřebuji své bojovníky k pronásledování Krumira."

"Všechny?"

"I kdyby nás bylo desetkrát tolik, tak všechny."

"Krumir má jen pět mužů."

"Potřebuji všechny bojovníky! Musíme se rozdělit na několik oddílů, abychom je našli. Část bojovníků musí zůstat v ležení, aby chránila naše ženy, děti a stáda."

"Není třeba, abychom se rozdělovali," odvětil jsem. "O tom však později. Pohleďte, přicházejí muži, aby nám podali zprávu o prohlídce ležení."

Výsledek prohlídky nepřinesl nic nového. Zmizelo jen několik bezcenných koberců, které zůstaly v noci venku.

"A co tvoje atuša, ženské sedlo?"

"Jaká atuša?"

"Ta, která ležela za stanem."

"Co je s ní?"

"Je pryč!"

Šejk vstal, aby se přesvědčil. Po malé chvilce se vrátil se správou, že sedlo o-pravdu zmizelo.

"Krumir je vzal s sebou," vysvětlil jsem mu. "Ty zmizelé koberce potřeboval k upevnění atuše na bišarína. Ted' vám řeknu, co jsem v noci zažil."

Řekl jsem jim stručně, co jsem považoval za potřebné. O Achmedově milostném dobrodružství, ale o tom, že jsem byl jejich hlídačem, jsem se nezmínil. Zvláště jsem zdůraznil duchapřítomnost Achmeda, který se ubránil třem útočníkům.

"... a tak jsem vyslechl jejich plán," ukončil jsem své vyprávění. "Ty však šejku děkuji Achmedu es Saláhovi, že nespál a že vás vzbudil! Jsi mu zavázán, ó šejku."

"Zachoval mi snad mou dceru, mého koně nebo velblouda?"

"To nemohl. On ti je však přinese zpátky."

"On? Dokaž to, efendi!"

"Nikdo z vás neví, na kterou stranu se vydal Krumir. Musíte počkat do rána, abyste vypátrali jeho stopu. Máte mezi sebou muže, kteří umí spolehlivě stopovat?"

"Všichni synové pouště umí sledovat stopy!" odpověděl sebevědomě šejk.

Kdyby tito beduíni viděli jednou nějakého Apače nebo Komanče jít po stopě, byli by asi trochu skromnější. Nedal jsem na sobě znát, co si myslím, a odvětil jsem:

"Nemusíš si tedy dělat žádné starosti a můžeme jít klidně spát. Tvoji bojovníci ráno najdou stopu lupičů a ty dostaneš zpět svůj majetek."

"Sílíš, efendi?" zvolal šejk. "Rosa a noční vzduch zahladí stopy. Nevíš, že stopa vydrží sotva hodinu?"

"Znám muže, kteří umí sledovat i týden starou stopu! Jemu neujde nikdo, i kdyby se skryl pod písek Sahary."

"Kdo je to, efendi? Ten muž musí mít oči archanděla Džebaila, který vidí i přes skály."

"Sedí zde. Je to Achmed es Saláh, můj přítel a společník."

Všichni se s úžasem obrátili k Achme-dovi a on sám pohlédl na mne s takovým výrazem, že jsem jen stěží udržel smích. Ovšem, Achmed nevěděl o pravidelném stopování o nic více, než kterýkoli jiný beduín.

"Je to pravda, efendi?" ptal se šejk. "

"Pochybuješ o mých slovech? Tam, v oné divoké zemi, o které jsem se již zmínil, jsem často sledoval stopu i několik měsíců, dokud se mi nepodařilo najít hledaného muže. Šel jsem za ním přes lesy i stepi, pouště i močály, přes potoky a řeky, městy i vesnicemi. Často jsem se k němu přiblížil na dosah, ale stále mi unikal. Ptal jsem se po něm listí stromů, stébel trávy, zvířat lesa, ryb vody, zápachu ohně, šlépějí nohou, mechu v jeskyních, písku i kamení, bláta i sněhu. Všude jsem nacházel odpověď, až jsem konečně našel toho, kterého jsem hledal. Achmed es Saláh jezdí po mém boku již dlouho. Myslíte, že se ode mne ničemu nenaučil? Ach-mede, řekni sám: troufáš si najít Kru-mira?"

Pozoroval jsem, že Achmeda má otázka poněkud překvapila. Přemohl se a sebevědomě odpověděl:

"Přisahám při bradě Prorokově, že ho najdu, ať se skryl kamkoli."

"Najdeš i mou dceru, klisnu i bišarína?" ptal se ho šejk.

Achmed na mně pohlédl, ale když viděl můj souhlasný pohled, odpověděl velice rozhodně:

"Všechno najdu!"

"Achmede es Saláhu," zvolal Alí en Nu-rabí slavnostně, "přivedeš-li mou dceru, obě zvířata a potrestáš lupiče, dostaneš dva koně, tři velbloudy a pět ovcí. Jsi spokojen?"

S výrazem překvapení jsem se obrátil k šejkovi?

"Alí en Nurábí, jak vysoké je díjijí, cena krve? Slyšel jsem, že u Krumirova kmene, stejně jako u vašeho, se platí za život muže padesát velbloudů nebo tři sta ovcí. Je to tak?"

"Ano, efendi."

"Sádis el Chabír zabil jednoho z vašich mužů a vyhlásil jste mu krevní mstu. Kdo ho polapí nebo zabije, má nárok na díjijí. Nyní mi pověz, ó šejku, jak vysoko si ceníš svoji dceru, svou klisnu a svého bišarínhe-džína? Dopadne-li Achmed Krumira a vrá-tí-li tvůj majetek, na odměnu ti nebudou stačit ani tvá stáda. A ty, Alí en Nurábí, ty mu nabízíš dva koně, tři velbloudy a pět ovcí? Víš, co

praví korán? Připomenu ti to: "Kdo zde, na zemi, dá svému bratru méně, než mu patří, budiž mu to odejmuto při posledním soudu. Alláh je spravedlivý, před ním jsou všichni lidé rovni a co dal komukoli z vás, jen propůjčeno mu bylo." Tak mluví prorok, a ty - věřící - nechceš jednat podle jeho příkazů? Nemodlí ses před chvílí el fáthu a neřekl jsi: "... aby nás vedl po pravé cestě, po cestě těch, co se těší tvé milosti, ne těch, na které se zlobíš, ne těch, kteří bloudí?" A nyní chceš sám vstoupit na cestu bloudících, do Alláhovy nemilosti?"

Šejk pohlížel zachmuřeně před sebe, ale neušlo mu, že má slova vzbudila u posluchačů hluboký dojem. Proto pravil: "Pane, vím, že jsi álim, učenec, který zná korán z paměti." Znáš celé prorokovo učení, ale víš také, že Alláh je milostivý a shovívavý. Chceš být krutý k tomu, který ti otevřel svůj stan? Což nedovede Achmed es Salláh mluvit za sebe?"

"Tvá slova znějí moudře, tvá řeč je řečí muže, jehož Alláh obdařil rozumem. Ale já nejsem na nespravedlivé cestě, kráčím po pěšině míru. Achmed es Salláh je muž a bojovník. Ty ses na něj včera rozhněval, a proto jsou jeho ústa zavřena. Budu za něj mluvit já, jehož vyslechněš a jemuž odpovíš. Teď nechť promluví statečný Krû-ger bej!"

Plukovník se prudce obrátil ke mně a zuřivě zvolal:

"U všech kozlů, já mám mluvit? Vždyť jsem pronesl tak znamenitou řeč, že se už nic nedá povědět. O čem mám mluvit, když ani nevím, o čem běží?"

"Poslyšte, plukovníku. Už jsem vám říkal, že můj věrný Achmed je zamilovaný do šejkovy dcery. Alí en Nurábí mu kdysi slíbil ruku Mošalláhy a stanovil cenu..."

"Muže mu Achmed tu cenu zaplatit?"

"Ano. Vydělal si v Istanbulu a Alžíru spoustu peněz. Šejk však o něm nechce ani slyšet, poněvadž byl Achmed v cizině a hlavně proto, že byl mým sluhou."

"To je však pro vás urážka!"

"Tu urážku mu odpouštím, ale vás, plukovníku, jako svého přítele a příznivce prosím, abyste se přimluvil u šejka. Doufám, že mi tu maličkost neodepřete!"

"Hm! Udělám to s největší radostí. Uvidíte, jak s těmi chlapíky zatočím," řekl bej. Zvedl se, pokynul vážně rukou a promluvil:

"Slyšte mne, nejstarší bojovníci kmene Uelad Sebirů, a ty, šejku Alí en Nurábí, propůjč mi své ucho. Zde stojím já, Krûger bej, věrný sluha Proroka a tuniského paši, Mohamed es Sádik beje. Kdo se odváží zvednout ruku proti mně? Ó šejku, stovky bojovníků poslouchají tvé rozkazy, jsi pánem tisíců duší. Tvé slovo je jako přísaha a na tvém vousu nelpí hanba žádného nesplněného slibu. Zde, před námi, stojí mladý bojovník tvého kmene, Achmed es Salláh ibn Mohamed ér Rahám ben Safei el Farábí. Jeho dýka je ostrá jako paprsek slunce a jeho kulka jistá jako spravedlnost posledního soudu. Vrátil se k vám s velikým bohatstvím, užívá vážnosti a úcty

svého přítele, který je mocným emírem z Frankistánu. Tento statečný bojovník dnes zabil nepřítele, který vás chtěl oloupit. Alí en Nurábí, tento mladý muž miluje Mošalláhu, nejkrásnější z krásných, které kdy byly stvořeny, aby proměnily život mužů v rajskou zahradu. Chce ti zaplatit cenu, kterou jsi sám, ó šejku, kdysi stanovil. Bude ctít dceru tvého stáří jako Abrahám ctil svou ženu Sáru. Slyšel jsem, že jsi ho zapudil. Nemohu tomu uvěřit, neboť slovo Sebira je věčné jako Boží trůn, který spočívá na osmi tisících sloupech. Jelikož jsi ho odmítl, stojím teď na jeho místě a žádám o ruku tvé dcery pro něj. Jeho čest je mou ctí, jeho hanba mou hanbou. Tvé srdce, ó šejku, bylo dnes zarmouceno, ale Achmed es Salláh osvětlí tvou duši světlem radosti. On ti vrátí vše, co ti bylo uloupeno, dáš-li mu za ženu Mošalláhu. Rozvaž to, ó šejku. Každé slovo, které řekneš Achmedovi, je určeno i pro mne. Jsi mým přítelem a Alláh dej, abychom zůstali bratry. Slyšel jsi má slova, jsem připravený vyslechnout tvou odpověď."

Plukovník se posadil a já jsem mu z vděčnosti stiskl ruku. Svého úkolu se zhostil znamenitě. Vzal Achmedovo štěstí do svých rukou a odmítnout přání Kruger beje bylo skoro nemožné.

Šejk si to velmi dobře uvědomoval. Místo odpovědi se obrátil ke mně a zeptal se:

"Efendi, Achmed je opravdu jediný, který umí lupiče pronásledovat a nalézt?"

"Slíbil ti to. Znáš snad někoho jiného, který by to dokázal?"

"Ano, znám."

"Kdo je to?"

"Ty sám, efendi. Vždyť se všemu naučil od tebe."

"Máš pravdu, ó šejku, ale i já mám své podmínky. Toužil jsi se dozvědět, kdo má lepšího koně. Nechtěl jsem tě zarmoutit, proto jsem s tebou odmítl závodit. Teď ti to však dokážu. Tvá klisna bude mít zítra ráno náskok několika hodin. Já ji dohoním, budu-li chtít. Chceš-li, abych vás vedl po Krumirově stopě, žádám i já ruku tvé dcery pro Achmeda es Salláha. Rozhodni se rychle, nemáme moc času."

Šejk pochopil, že nemá na výběr. Vstal, položil ruku na svůj vous a řekl:

"Přisahám na svatý korán, přísahám při bradě Prorokově, při bradě všech kalífů, všech svých předků a při své vlastní bradě, že Achmed es Salláh dostane mou dceru za ženu, jakmile ji osvobodí a vrátí mi mou klisnu a bišarínhedžina.

Slyšeli jste má slova."

Bylo tedy rozhodnuto. Podali jsme šejkovi nice. Kruger bej se otočil ke mně a pravil:

"Co tomu říkáte, krajane? Snad uznáte, že umím promluvit. Má řeč učinila na šejka i na všechny ostatní takový dojem, že bez ní byste jen stěží uspěli."

"Plukovníku, váš řečnický výkon byl velkolepý. Děkuji vám ještě jednou."

"Ostatně, vy jste to také provedl znamenitě," odvděčil se mi plukovník. "Můžeme zkrátka říci, že je to naše zásluha, bude-li Achmed šťastný. Předem se však ohrazuji proti všem výčitkám, kdyby snad jeho andělská děva po svatbě ukázala růžky, což se stává i v nejlepších rodinách."

Tu se konečně ozval i Angličan, který až dosud přihlížel mlčky:

"Sire, řeknete mi už konečně, proč si tady všichni tisknou ruce? Sedím zde jako

milník mezi papoušky, ničemu nerozumím."

Krátce jsem mu vyložil průběh celého jednání. Spokojeně se usmíval, natáhl si své nekonečné nohy a řekl:

"Well, velice mne to těší. Já sám dám Achmedovi padesát liber, dostihne-li Kru-mira. Ovšem jen s tou podmínkou, uvi-dím-li to na vlastní oči."

"Vy chcete jet opravdu s námi?"

"Chci. Yes."

"Mylorde, bude to nebezpečné."

"Thunder-storm, hrom a blesky! Chcete se mnou boxovat, sire?"

"Později. Teď si musím promluvit s o-státními."

Obrátil jsem se k šejkovi:

"Myslím, že se lupiči pustili přes Báh Abida do pouště Ramáda, aby se přes Džebel Tibbuaš dostali k Uelad Mešérům, kteří jsou jim nakloněni."

"Z čeho tak usuzuješ?"

"Vyslechl jsem několik slov, když se domlouvali. Je však celkem možné, že změnili svůj úmysl, když se jim přepadnutí nepovedlo zcela podle plánu. Stopy nám řeknou víc. Znáte tu krajinu?"

"Známe tam jen cestu, kterou se ubírají káfilly."

"Oni se jí nepochybně vyhnou. Žijete v míru s Uelad Mešéry?"

"Není mezi námi krevní msta, někdy se nám však na rozhraní pastvin ztrácejí zvířata."

"Musíme tedy být velice opatrní. Nesmíme vyrazit na pastviny Uelad Mešerů s velkým doprovodem. Mohli by si to vykládat jako nepřátelský útok. Musíme si uvědomit, že naše výprava není proti nim, nýbrž proti Sádisovi el Chabírovi a jeho

pěti společníkům. S bojovníky Uelad Ha-mémů se nesmíme setkat. Achmed zabil jednoho z nich a museli bychom s nimi bojovat. Máme dvě možnosti. První možnost je, že pojedu za nimi sám, neboť jenom můj kůň se může měřit rychlostí se šejkovým běloušem. Když je dohoním, sestřelím Krumira z koně."

"Pane, zabili by tě!" zvolal šejk.

"Můžeme se vsadit, ó šejku!" odvětil jsem. "Když zabijí oni mne, ztratím život, když však zabiju já je, tvůj bělouš připadne mně."

Podával jsem mu ruku, ale jemu se sázet nechtělo. Obratně se vyhnul mému návrhu:

"Efendi, jsi mým hostem a tvůj život je mým životem. Nepustíme tě samotného!"

Také ostatní souhlasili se šejkem. Ze slušnosti jsem se musel podvolit přání džemy.

"Druhá možnost je tato: Jedme přes Kéf, Džebel Šefara a Džebel Doldšil a budeme u Mešerů o den dříve než Krumir.

Můžeme si získat jejich pohostinnost, a když přijde Krumir, uvítáme ho jako nepřítele."

Sebirové vrtěli rozpačitě hlavami a jeden z nich řekl:

"Ó efendi, ty chceš víc, než je možné. Na pohostinství a sliby Mešerů se nelze spoléhat."

"Pak nám tedy nezbyvá nic jiného, než se pustit přímo za lupiči a vrhnout se na ně, jakmile je dohoníme."

"Dohoníme je, efendi?" ptal se šejk ustaraně.

"Doufám," odpověděl jsem. "Tvého bě-louše a bišarina by snad dohnal jen můj vraník, ale ostatní mají jen průměrné koně

a Krumir se jim bude muset přizpůsobit. Myslím si, že se můžeme spolehnout i na Mošalláh. Jistě ví, že je budeme pronásledovat a učiní vše, aby je zdržela."

"Efendi!" zvolal šejk. "Tvá slova jsou jako balsám na rány mého srdce."

"Nebudeme-li jednat ukvapeně, získáme zpátky vše, co bylo uloupeno. Potřebujeme několik velmi dobrých koní, na nichž by mohli někteří z nás jet napřed. Kolik mužů chceš vzít s sebou, Alí en Nurábí?"

"Všechny."

"Chceš honit komára orlem? Jich je šest, nanejvýš sedm. Nemůžeš za nimi vypravit celý kmen!"

"Efendi, uvaž, že je musíme doslova umačkat bez boje."

"Proč?"

"Uvidí-li Krumir, že na něho útočíme, zastřelí mou dceru i má zvířata, než by je vrátil."

"Což umačkání není také útok? Nebylo by lepší poslat za ním několik mužů, kteří zvítězí dříve, než se nepřítel vzpamatuje? Chceš snad velikým počtem bojovníků vzbudit u kmenů, kolem jejichž pastvinné budeme ubírat, podezření, že jim od nás hrozí nějaké nebezpečí? Když se setkáme s Uelad Séry nebo s Uelad Krememsy, uvěří nám, že stateční Uelad Sebirové potřebují několik set mužů k polapení šesti nebo sedmi Uelad Hamémů?"

"Nesetkáme se s nimi."

"Já si myslím pravý opak. Tak veliký počet bojovníků nemůže přece zůstat dlouho nezpozorovaný. Považ, kolik velbloudů bys musel vzít k dopravě stanů a zásob pro tak velký počet lidí?"

"Má pravdu," zvolal Krüger bej. "Sto mužů úplně stačí."

"Sto mužů je příliš mnoho!" odpověděl jsem nesmlouvavě.

"Kolik mužů chceš vzít s sebou, efendi?"

"Ne více než dvacet."

"Efendi, to je málo!" zoufale vykřikl šejk.

"Nikoliv. Považ, že jdeš s námi i ty a Achmeda musíš také počítat za několik bojovníků. To jsem se ještě nedostal ani k tomuto statečnému emírovi z Inglistánu! Většinu svých mužů potřebuješ k ochraně káfilly, kterou nesmíš nechat bez pomoci."

Porada začala být velice živá. Všichni přítomní se najednou hlásili o slovo a chtěli vyjádřit své mínění. Nakonec

všechno dopadlo tak, že jsem byl spokojený. Džema se rozhodla, že stopadesát mužů, pod velením šejkova syna, vyrazí na pomoc káfile. Nás mělo doprovodit šedesát mužů. Ostatní, včetně mladšího syna Alí en Nurábího, měli zůstat k ochraně ležení a stád. Sir Percy se usmál, když jsem mu řekl výsledek porady.

"Pshaw!" zvolal pohrdavě. "Vidím, že tito beduinové dostávají strach, když jde do tuhého."

"Nesouhlasím s vámi, sire! Arab není zvyklý plížit se tajně za nepřítelem jako severoameričtí Indiáni. On miluje boj, otevřený boj a pokud možno boj s velkou okázalostí a hlukem. Bohužel, jsem přesvědčený, že bychom Krumíra polapili snadněji s deseti muži než s tímto zástupem."

"Well! Pojdte, sire. Půjdeme napřed sami dva a provedeme to bez nich."

"Mám k tomu velkou chuť, ale dal jsem slovo, že zůstanu při výpravě."

"Dobrá. Zůstaneme tedy, ale věřte mi, že kdybych uměl arabsky, nedal bych se ničím zdržet a vyrazil bych za Krumírem sám. Yes!"

Potřebné přípravy byly provedeny se spěchem. Na velbloudy byly naloženy zásoby potravin, náboje a dostatečné množství girgů, měchů z kůží sudánských koz. Přípravy byly ukončeny, když nadešla chvíle fadžru, ranní modlitby. S prvním paprskem vycházejícího slunce beduíni klesli na kolena vedle svých koní, aby s obličejem obráceným k Mekce vykonali svou ranní pobožnost.

Bylo načase se přesvědčit, jestli se Kru-mír skutečně pustil myšleným směrem.

"Jsem zvědavý, jak poznáte po tolika hodinách stopu," řekl Krüger bej.

"Není nic snadnějšího," odpověděl jsem. "Tady vidíte místo, kde stála šejkova oblíbená zvířata. Každé mělo svůj vlastní žlab, neboť ušlechtilý kůň se nikdy nenapije z nádoby, z níž před ním pil velbloud. Rozlitá voda smočila půdu. Zůstaly tu velice krásné otisky kopyt. Vidíte je?"

Plukovník ochotně přisvědčil, ač bylo patrné, že dosud nic nechápe.

Vytrhl jsem list ze svého zápisníku, vytáhl jsem z kapsy sedla nůžky a pokračoval jsem ve vysvětlování:

"Vystřihnu si obě stopy přesně podle originálu. Vnitřní obrysy nakreslím tužkou... tak, a teď pojdme. Achmed půjde s námi."

Sedli jsme na koně a jeli tryskem na jih k oné roklí, o níž včera Krumír mluvil. Dojeli jsme k ní za pět minut. Sestoupil jsem z Říha a začal jsem ohledávat půdu. Po chvíli jsem našel to, co jsem hledal.

"Sestupte z koně, plukovníku, a pojdte blíž," požádal jsem ho. "Řeknete mi, co tady vidíte."

"Vidím trávu, která, jak se zdá, byla se-šlapaná."

"Spíše slehnuta, a to do čtverce. Co vidíte zde, na pokraji čtverce?"

"Jako by se někdo hrabal v zemi."

"Ne úplně. Zde ležel na zemi čtyřhranný koberec, na němž odpočíval muž. Jeho nohy přesahovaly přes okraj koberce, a proto se jeho opatky zaryly do země. Vidíte to?"

"Když to říkáte, bude to asi pravda."

"Byl to asi strážce koní. Ale kde byli koně?"

"Příteli, jak to mám vědět, když jsem nebyl při tom?"

"Já také ne, ale vím, že ten, kdo hlídá koně, sedí vždy tváří k nim. Koně museli nepochybně stát u těchto terebintových keřů. Vidíte tu udupanou půdu a zde, na keřích, kličky stočené z větví, jež sloužili k uvázání koní. Je jich sedm, takže tu stálo sedm koní. Je to jasné?"

"Dovoľte, abych vám poblahopřál k tomuto projevu důvtipu. Nic podobného jsem ještě neviděl. Teď bych ještě rád věděl, jak najdete velblouda, klisnu a unesené děvče."

"Doufám, že i to se mi podaří. Lupiči jeli jistě středem rokle, kde je kamenitá půda a nezůstává tam žádná stopa.

Předpokládám, že dříve, než se vydali na cestu, napojili klisnu a velblouda. Tady to nešlo, břehy potoka jsou vysoké a strmé. Půjdeme tedy dále. Jsem přesvědčen, že jakmile přijdeme k místu, kde je pohodlný přístup k potoku, najdeme ztracenou stopu."

Potěšilo mě, když se má předpověď po malé chvilce splnila. O kousek cesty dále tvořil potok veliký záhyb, jehož břehy byly zaneseny naplaveným pískem. Taková půda je pro zachování stopy jako stvořená.

Nedaleko tohoto místa byla kamenitá cesta rozhrabána koňskými kopyty.

"Vidíte, plukovníku? Zde stálo těch sedm koní, zatímco napájeli klisnu a velblouda. A hle, zde stála atuša, než ji připevnili na bišarína. Můžeme porovnat tyto otisky s mými a... i to se shoduje. Co však ale znamená tato červená nit?"

"Myslím, že se to od vás dozvím," řekl Krüger bej upřímně, "neboť já, i když jsem jídal vtípnou kaši, nedovedu tak bystře uvažovat jako vy."

"Na této niti lpí krev. Patrně zde roztrhali kus plátna, aby obvázáli ránu muže, kterého poranil Achmed. Kus utržené nitě se zachytil o tuto větvičku. Pod touto pinií někdo ležel... Víte, kdo to byl?"

"Zcela určitě vím, že jsem to nebyl já," přiznal se plukovník.

"Byla to Mošalláh."

"U Mohameda a všech kalifů!" vyskočil Krüger bej. "To je přece jen silný tabák. Já nic nevidím."

"Pak se laskavě podívejte na tuto větvičku. Je na ní sedřené jehličí. Patrně se tu někdo zachytil a nechtěl se pustit, dokud ho neutrhli násilím."

"Alláh akbár! Kdybyste mi teď řekl, že vidíte za roh, uvěřím vám. Ano, jistě tu seděla Mošalláh, a divím se, že já - hlupák - jsem to nepoznal."

"Mošalláh!" zvolal Achmed, který nám sice vůbec nerozuměl, ale přece jen začínal chápat, o čem se asi mluví. "Pohled, sidi, co to je?"

"Našel vedle pinie kousek hlinité břidlice, na jehož jedné straně jsem spatřil arabské M., vyryté nějakým ostrým nástrojem. Bylo to začáteční písmeno jména šejkovy dcery."

"Achmede, má u sebe Mošalláh nějakou dýku nebo nůž?"

"Ano, sidi, nosí na krku na hedvábné stužce malý mún, drobný nožík."

"Výborně. Mošalláh se spoléhá, že jdeme po jejich stopě a snaží se nám zanechávat stopy. Snad jich bude víc."

"Tento kámen si schovám na památku naší jízdy," řekl Achmed.

Přesvědčili jsme se, že lupiči jeli dále podél potoka, a pak jsme se vrátili do duá-ru, kde nás již netrpělivě očekávali.

"Efendi, jedme rychle. Snad je ještě dnes dostihneme," prosil šejk.

"To není možné, Alí en Nurábí. Oni jedou rychle, kdežto my se budeme zdržovat neustálým pátráním po stopách. Máš dobrého koně, šejku?"

"Je to dobrý běžec, ale klisně se nevyrovná."

"Achmed a emir z Inglistánu mají také dobré koně. Necháme tedy ostatní pozadu a pojedeme!"

"Chceš se odloučit od mých bojovníků? Proč, efendi?"

"Což nevíš, šejku, že před každou válečnou výpravou musí jet předvoj, jejíž úkolem je prohlédnout krajinu a bdít nad bezpečností celého vojska? To bude naším úkolem, poněvadž máme nejlepší koně. Tvých šedesát mužů pojedě klidně za námi. Zanecháme jim všude znamení, aby věděli, kterým směrem jsme jeli. Promluv si s nimi o znameních a vypravme se na cestu."

Šejk pochopil můj návrh a ihned provedl, oč jsem ho žádal. Krüger bej nemohl s námi, jelikož se musel vrátit do Tunisu.

"Věřte mi, příteli, loučení je nejhlupejší vynález, jaký jsem kdy poznal," poznamenal plukovník. "Doufám, že se nevidíme naposledy."

"Inšalláh, jak se zlíbí Bohu. Cesty člověka jsou předurčeny."

"Vím, že jste mi přátelsky nakloněn. Nechtěl byste mi prokázat malou službičku?"

"Milerád, pokud to bude v mých silách."

"Chci vás poprosit, abyste toho Krumí-ra, když ho dostanete, nezastřelil, nýbrž jen tak trochu polechtal, a pak mi ho poslal do Tunisu. Rád bych mu ukázal, jak se u nás vyplácí zloděj koní. Doufám, že když budete mít cestu do Tunisu, nezapomenete na svého starého Krügera. A teď šťastnou cestu."

Poděkoval jsem mu srdečně a vydali jsme se na cestu. Krüger ben na sever, my na jih. Mimochodem, při svých potulkách jsem se s milým plukovníkem ještě několikrát setkal, o čemž budu vyprávět v jiných příbězích.

Za několik minut jsme dorazili k roklině. Vyložil jsem šejkovi vše, co bylo zjištěno a pak jsme se vydali v Krumirových stopách. Dosud jsme se drželi všichni pohromadě, i náš doprovod.

Nebyl to snadný úkol sledovat stopu na kamenité půdě. Hodně mi pomohlo, že jsem znal cíl Krumirova úprku. Báh Abi-da, kam měl namířeno, ležel asi třicet kilometrů dále, ovšem podle mapy a vzdušné čáry. Ve skutečnosti, jelikož jsme museli objíždět četné kopce a vodní toky, vzdálenost se prodlužovala. Hledání stop nás velmi zdržovalo a počítal jsem, že tuto vzdálenost překonáme asi za patnáct hodin.

Cestou jsme udělali jednu zastávku, a to na místě, kde odpočívali Krumir a jeho lidé. Byli jsme nedaleko pastvin Uelad Kramemsů. Museli jsme být tedy velice opatrní. Nejeli jsme dále údolím, ač by to bylo příjemnější, nýbrž po výšině. Krumir si ze stejných důvodů volil tutéž cestu. Nahoře se rozkládala široká planina a asi hodinu cesty před námi se zvedal Báh Abida. Krumirova stopa byla neobyčejně zřetelná. Jeli pravděpodobně tryskem, aby rychle překonali otevřenou rovinu. Podle stopy měli asi tříhodinový náskok. Sdělil jsem to šejkovi.

"Hamdulilláh, díky Bohu!" zvolal. "Do večera je dohoníme."

"Mýlíš se, Alí en Nurábí. Je snad tvá klisna tak špatný běhoun, že bychom ji tak brzy mohli dohonit?"

"Pojedeme celou noc, efendi."

"Umíš sledovat stopu i v noci?"

"Máš pravdu, nechť Alláh zatratí temnotu! Jedme co nejrychleji."

Pustili jsme se tryskem přes planinu. Můj hřebec radostně zaryčel. Rychlá jízda mu působila potěšení. Kdybych ho pustil, brzy bych ztratil z dohledu šejka. Ostatní se mi drželi v patách, pak jeden po druhém zůstávali pozadu. Jen Achmedův kůň se držel. Nebylo pomoci, museli jsme zpomalit. Šejk se zlobil a proklínal svého koně.

"Viděl jsi již někdy koně, který tak mnoho sliboval a tak málo splnil?" ptal se mne. "Byl to můj druhý nejlepší běhoun. ale dnes jako by mu šejtan vjel do těla. Ale za to skončí v džehenně! Kdybych ho měl roztrhat, musí kupředu."

"Pak vezmeš nepochybně své sedlo na záda a pojeděš dál po svých. Nezapomeň, ó šejku, že není vždy nejrychlejší ten, kdo nejvíc spěchá."

"Posmíváš se mi, efendi?"

"Chraň Bůh, šejku. Je mi velice nepříjemné, že ti tvůj kůň vypověděl službu. Měl jsi jet možná se svými lidmi za námi. Dál pokračovat můžeme už jen my tři."

"Kteří tři?"

"Angličan, Achmed a já."

"Pane, neopouštěj nás! Nevíme, co by se mohlo stát a mohli bychom snadno ztratit tvoji stopu."

"Přece jen bude lépe..."

Odmlčel jsem se, neboť vpravo od nás se zjevili dva jezdci. Když nás spatřili, zastavili se. Chvilí se radili, pak otočili koně a rychle zmizeli.

"Kdo byli ti muži?" ptal jsem se šejka.

"Synové kmene Sér nebo Kramensa."

"To je velice nepříjemné! Doufejme, že ti lidé byli sami a že nás nikdo nebude obtěžovat. Pospěšme si!"

Neujeli jsme ani deset minut, když se po pravé straně objevilo mračno prachu, který ukrýval větší skupinu jezdců. Jeli tryskem rovnoběžně s námi. Měli v úmyslu nás předhonit a postavit se nám do cesty.

"Jsou to nepřátelé?" promluvil konečně i sir Percy.

"Pravděpodobně."

"Konečně dobrodružství! Neřekl jsem, že si stačí s vámi vystrčit nos a ihned se něco děje? Mám dvojku, dvě pistole, dva revolvery - celkem osmnáct ran, když nepočítám nože a své pěsti. Yes!"

Radostně zašermoval svými dlouhými rukama jako nebohtík Don Quichote slavné paměti, když chtěl bojovat s větrnými mlýny.

"Netěšte se předčasně, mylordě," varoval jsem ho. "Nezapomeňte, že naším úkolem chytit Krumira. Musíme se tedy vyhnout každé ztrátě času a tudíž i každému boji."

"Dobře, ale jen tam mimochodem si vystřelit, to snad bude dovolené?"

"Nepředpokládám, že by nás k tomu donutili."

V tom okamžiku se cizí jezdci zastavili, aby nám zabránili v další cestě. Bylo jich asi sto. Jejich vůdce je rozestavil do bojové linie, za kterou stála menší záloha. On sám zaujal své místo několik kroků před první řadou. Šejk Alí en Nurábí poručil, abychom zastavili a vydal se k vůdci. Připojil jsem se k němu.

"Znáš toho muže?" ptal jsem se ho cestou.

"Poznávám ho, efendi," odpověděl.

"Přítel nebo nepřítel?"

"Nepřítel. Je to Hamrám el Zagál, nejukrutnější šejk Uelab Kramensů. Viděl jsem ho v Aín Jusúfu a v Segridu. Žádá od každého, který projíždí jeho územím, poplatek, a kdo nemůže zaplatit, s tím se pustí do boje. Mnoho lidí již zaplatilo životem, neboť nechťeli či nemohli zaplatit. Uvidíš, že bude chtít po nás velký poplatek."

"Podle čeho se řídí při stanovování poplatku?"

"Podle počtu hlav a bohatství cestujících."

"Kdybys vzal s sebou jen dvacet mužů, mohli jsme to mít lacinější."

"Nezaplatím vůbec nic!"

"Považ, ó šejku, že nemáme čas nazbyt a že tito Kramensové jsou ve značné přesile."

Zatím jsme dojeli k vůdci Kramensů.

"Salám álejkum," pozdravil Alí en Nurábí.

"Kdo jsi?" ptal se beduín, aniž opětoval pozdrav.

"Ty mne neznáš? Jsem Alí en Nurábí, šejk kmene Uelad Sebirů."

"A já jsem Hamrám el Zagál ben Hádží Abbás ér Rumir ibn Šeháb Abil Assálet abú Tabarí el Faradž. Jsem vůdcem těchto statečných mužů z kmene Uelad Krame-nsa. Co hledáš na mém území?"

"Pronásledujeme loupežníky, kteří mi unesli dceru a má nejoblíbenější zvířata. Prosím tě, dovol nám projít vašim územím."

"Kdo si nechá unést dceru a ukradnout zvířata, ten si nic lepšího nezaslouží. Nemají děti Uelad Sebirů oči, aby viděli, a uši, aby slyšeli? Kdo chce projíždět našimi pastvinami, musí nám zaplatit poplatek."

"Kolik žádáš?"

"Jak se jmenuje loupežník, kterého pronásleduješ?"

"Je to Sádís el Chabír z kmene ed Ded-maka. Má sebou šest mužů z kmene Uelad Haméma."

"Mluvil jsem s ním. Neměl u sebe nic, co by mohlo pocházet z loupeže. Je mým přítelem, a proto musíš zaplatit mnoho, chceš-li pokračovat v pronásledování."

Vůdce Kramensů lhal. Kdyby se opravdu setkal s Krumirem, musel bych o tom vědět. Stopy by mi to prozradily.

Hamrám byl obrovité postavy. Všechny své bojovníky o hlavu převyšoval. Měl dvě pušky, pistoli, kyj a několik kopí, připevněných k sedlu. Pohled do jeho nehezkého obličeje naháněl strach.

"Kolik žádáš?" opakoval Alí en Nurábí svou otázku.

"Kdo je ten muž po tvém boku?"

"Emír z Frankistánu."

"Daur? Ať ho Alláh zničí! A ten druhý?"

"Emír z Inglistánu."

"Také d'aur? Slyš, co ti řeknu: Každý z tvých mužů dá ovci, ty sám dvacet a každý z těch d'aurů po padesáti ovcích."

"To je skoro desetkrát dvacet ovcí! Tolik bych ti nemohl dát, ani kdybych je měl."

"Pak zaplať polovinu a vrať se domů!"

"Ty žádáš poplatek, i když se vrátíme domů?"

"Myslíš, že vás odtud pustím zadarmo?"

"Slev něco ze svého požadavku."

"Ani jednu ovci! Co řekne Hamrám el Zagál, platí. Chceš snad se mnou raději bojovat?"

Šlo především o to, jak zkrátit toto vyjednávání, které se už neúměrně vleкло. Věděl jsem, že Alí en Nurábí nemůže zvítězit nad tímto svalnatým obrem. Proto jsem popojel k šejkovi Kramensů a řekl:

"Ty chceš bojovat? Chceš, aby Alláh vymazal tvé jméno z knihy živých, že se opovažuješ takto mluvit? Co je tvých sto Kramensů proti šedesáti statečným Sebirům a co jsi ty proti emirovi ze země hrdinů?"

Volil jsem úmyslně vyzývavý způsob mluvy synů pouště, abych ho popudil a odvrátil ho od zápasu s Alím en Nurábím. Nebál jsem se ho. Zápasil jsem už i s většími siláky, než byl on. Můj úmysl se zdařil. Hamrám se vztyčil v sedle a udivené na mě vyvalil oči.

"Ibn el Kelb, psi synu!" zvolal. "Tvá drzost je neobyčejná."

"Mýlíš se," odpověděl jsem zdvořile, "tvoje je větší! Jak se opovažuješ žádat po mně padesát ovcí? Nevidíš za mnou šedesát bojovníků? I kdybych byl docela sám, nedostal bys ani ovčí chlup. Vidím, že máš více slov než odvahy."

Hamrámovy oči zlověstně zajasřily.

"Človče, ty jsi blázen!" zvolal. "Takto se odvažuješ mluvit s Hamrámem el Zagálem? Dobrá, budu s tebou zápasit, ale ne o výkupné, nýbrž o život."

"Souhlasím. Dej si však pozor! Mám lepšího koně a mé zbraně jsou také lepší."

"Vidím, že máš zbraně Franků," usmál se pohrdavě, "ale těch nesmíš použít. Kůň a zbraně poraženého připadnou vítězi. Sestup z koně a odlož zbraně. Budeme bojovat rukama."

"Ať je po tvém, šejku. Budu s tebou zápasit poctivě, a proto chci, aby se i ostatní zachovali poctivě. Žádám právo Šilughů, svobodných synů pouště. Zvítězí-li ty, bude ti patřit můj majetek a tito Sebirové zaplatí výkupné, které požaduješ. Když však zvítězím já, vezmu si tvého koně a tvé zbraně a pojedeme bez poplatku dále."

Oči Hamráma spočinuly chtivě na mém hřebci.

"Staň se, jak jsi řekl." přikývl radostně.

"Když padne kdokoli z nás, zůstane zachovaný mír mezi ostatními?"

"Na to ti přísahám při Alláhovi a všech muslimech, kteří žili a ještě budou žít."

"Platí tvá přísaha i za tvé lidi?"

"Přísahám i za ně."

"Sestup tedy."

Pokynul jsem Achmedovi a Angličanovi, aby se postarali o mého koně a zbraně. Percymu jsem stručně vysvětlil, co se bude dít.

"Zounds!" zvolal. "Sto liber na vaše vítězství."

"Nesmysl. Prohlédněte si toho chlapíka, mylord. Je to obr."

"Skutečně. Ten chlapík má ruce jako sloní tlapy. Mějte se na pozoru, sire. Dejte mu ránu na žaludek, vyrazte mu dech. To je jediná možnost, jak přeprat silnějšího."

"Myslíte? Znáš lepší způsob: ránu do hlavy. Jedna úplně stačí."

"Rozbijete si pěst o jeho lebku."

"Myslím, že ji nemá tvrdší než někteří Indiáni, na nichž jsem svou pěst vyzkoušel. Kdyby však přece jen zvítězil, nezapomeňte, že jsem slíbil i za vás, že se nebudete mstít."

Odhodil jsem svůj hák a připravil se k zápasu. Ostatní ustoupili o několik kroků a zůstali jsme sami dva na volném prostranství. Zdálo se, že je šejk mnohem silnější než já. On sám byl o tom přesvědčený, neboť ihned zaútočil. Dlouhým skokem se vrhl na mne a snažil se mě uchopit. Uhnul jsem bleskurychle stranou a když šejk máchl rukama do prázdna, zasadil jsem mu ránu do spánku. Složil se bez hlesu na zem. Ozval se hlasitý výkřik Sebirů. Kramemsové nechtěli porušit přísahu svého vůdce a nehnuli ani prstem.

Klekl jsem na poraženého a uchopil ho rukou za hrdlo. Byl v mé moci. Měl opravdu tvrdou lebku, za několik okamžiků byl opět při vědomí. Chtěl mě ze sebe 'setřást, ale držel jsem ho jako v kleštích. Zoufalým úsilím se snažil zbavit mé ruky, ale čím víc se zmítal, tím pevněji jsem ho svíral.

"Uznáváš, že jsem zvítězil?" ptal jsem se ho.

"Žab mě!" sténal.

Pustil jsem ho a postavil jsem se na nohy.

"Zvedni se, Hamráme el Zagále, nechci tvůj život."

"Vezmi si jej. Já o něj již nestojím."

"Vstaň! Věř mi, že není hanbou být přemožen emirem z Frankistánu."

"To ne, ale hanbou je ztratit svého koně a zbraně."

"Ponech šije. Daruji ti koně i zbraně."

Hamráma, který až dosud ležel, se rázem postavil na nohy.

"Je to pravda, emire? Ty nechceš mé zbraně ani mého koně?"

"Urazil jsi mě, nazval si mě psem. Ale prorok praví: 'Kdo se chlubí, že svému příteli prokázal dobrodiní, nechť zmlkne. Kdo však milosrdným byl k svému nepříteli, tomu je otevřena ruka Boží'. Pojď, vezmi si svůj majetek a pojez se mnou. Budme přáteli."

Přikročil jsem k Řihovi, vyňal jsem z postranní brašny sedla datli a rozlomil ji. Polovinu jsem podal Hamrámovi a druhou jsem si strčil do svých úst. Šejk Kramemsové se nechal překvapit. Nabízený kus datle spolkl. Pak si vzal své zbraně, vysedl na koně a řekl:

"Jedli jsme spolu, jsi mým přítelem. Pojďte všichni do našeho duáru. Budete našimi hosty."

"Dovol, ó šejku, abychom vás navštívili na zpáteční cestě. Nesmíme ztratit už ani chvíli, chceme-li dohnat lupiče."

"Zarmucuješ mou duši, emire. Řekni mi, chcete vykonat na Krumirovi krevní mstu?"

"Ano. Krumír zabil jednoho bojovníka Sebirů."

"Pak pospěšte za ním. Promím vám výkupné a Sebirové, s nimiž uzavíráme přátelství, mohou svobodně procházet našim územím. Alláh nechť střeží vaše kroky!"

Dobrodružství, které začalo tak hrozivě, mělo šťastné rozuzlení. Jeli jsme klidně dále a Kramemsové se vrátili do svého duáru bez kořisti.

Ještě jednou jsem navrhl šejkovi, že pojedeme s Achmedem napřed, ale po příhodě s Kramemsovy o tom nechtěl ani slyšet. Pustili jsme se tedy všichni tryskem dále k Báhu Abidu.

Dorazili jsme k němu v čase odpolední modlitby. Po modlitbě a krátkém odpočinku jsme pomalu vystupovali po jeho mírném svahu, takže při západu slunce jsme stanuli na vrcholu pohoří.

Východní strana pohoří byla velice sráž-ná. Na severovýchodě se tyčily vrcholky Zafránu, pod níž se rozkládala poušť Ra-máda.

"Neutáboříme se?" ptal se šejk.

"Ještě ne. Stopa je zřetelná a tady nahoře by nám bylo v noci příliš chladno. Pojedeme dále," rozhodl jsem. Rád bych se poradil s nějakým Indiánem nebo westmanem o stopě, kterou jsme sledovali. I když beduini neviděli žádnou stopu, já jsem bezpečně nacházel neklamně známky toho, že jedeme dobře. Dostali jsme se až k malé bystřině, která pramenila tady nahoře. V době deště si vyhloubila široké koryto, které vedlo až k úpatí pohoří. Kolem koryta byl neschůdný sráz, takže se dalo předpokládat, že Krumír a jeho společníci tudy sestoupili k úpatí. Vydali jsme se v jeho stopách a pokračovali jsme řečištěm i po setmění, když už byla stopa nezřetelná.

"El Ramáda se začíná u úpatí Zafránu?" ptal jsem se šejka.

"Proč se ptáš, emire?"

"Poněvadž začíná-li hned u úpatí, mohli bychom brzy narazit na nepřítele. Nemyslím, že by Krumír toužil nocovat v poušti."

"El Ramáda se začíná až za pastvinami Zvárín."

"Jak je daleko k pohoří Tibbuaš?"

"Cesta vede přes pastviny Zvárín a poušť Ramáda a trvá asi dvanáct hodin, než dorazíme mezi hory Rekáda a Sekar-ma, kde leží území Mešérů."

"Myslel jsem si, že začíná až za horou Tibbuaš?"

"Jsou-li dobré pastviny, přecházejí Me-šerové i přes Tibbuaš."

"Byl jsi už někdy u nich?"

"Nikoliv."

"Znáš někoho z Mešérů?"

"Znám sice několik bojovníků tohoto kmene, ale nevím, Jestli budeme přátelsky uvítáni."

"Sedesát hostů je moc i na dobrého přítele. Musíte se tedy snažit dohnat Krumíra dříve, než vstoupí na pastviny Mešérů. Pospěšme si!"

Po dvou hodinách namáhavé jízdy obtížným terénem jsme sestoupili k úpatí hory. Napojili jsme a nakrmili zvířata a uložili se k odpočinku. Byli jsme tak unaveni, že nám vůbec nebylo do řeči.

Noc byla tichá a klidná. Jen jednou bylo slyšet vzdálený řev krále pouště - lva. Vzpomněl jsem si, že poušť Ramáda je proslulá právě velkým počtem lvů. Vůbec jsem netušil, že zanedlouho budu mít možnost utkat se s tímto zdatným soupeřem...

Sotva začalo svítat, byli jsme všichni na nohou. Po chvilce jsem opět narazil na Krumírovu stopu. Pustili jsme se po ní. Jel jsem v čele. Seděl jsem na koni po indiánském způsobu, takřka ve vodorovné poloze, abych nic důležitého nepřehlédl. Minuli jsme několik potůčků, které tekly stejným směrem, z čehož bylo jasné, že se blížíme k řece. Půda pastviny byla kyprá.

takže otisky kopyt byly velice zřetelné. Postupovali jsme rychle, naše zvířata byla odpočatá. Po půldruhé hodině vytrvalého klusu jsme dorazili k říčce, která tekla, jak se zdálo, směrem k Báh el Šerif. Zde jsme objevili místo, kde Krumír nocoval. Tráva byla sešlapaná a uválená, dosud byla patrná místa, kde měli uvázané koně.

"Efendi," pravil šejk. "Nemohl bys najít místo, kde spala má dcera?"

Trvalo mi to jen chvíli.

"Spala v atuše."

"Jak to víš?"

"Nevidíš ty otisky? Zde stála atuša."

"Ano, ale Mošalláh mohla spát i jinde."

"Prázdná atuša by nezanechala tak hlubokou stopu. Ostatně pohleď sem. Když všichni spali, vyryla tvá dcera nožičkou toto "M" do trávníku."

"Mašalláh! Máš pravdu, pane. Ano, Mošalláh je živá a zdravá a nechala nám tady své znamení. Musíme rychle za ní."

Říčka nebyla hluboká. Snadno jsme se dostali na druhý břeh. Tam jsem opět začal prohledávat Krumírovu stopu.

"Co hledáš, sidi?" ptal se Achmed.

"Chci vědět, kdy se vydali na cestu. Podle trávy poznávám, že vyjeli dříve než my, již v noci. Tráva se už zase vzpřímila, uprchlíci jsou asi dvě hodiny cesty před námi."

"Vyrázili jsme ostrým klusem, který byl přizpůsobený nejslabším koním. Bohužel, ukazovalo se, že Krumírovi koně jsou lepší než většina našich, neboť ve tři hodiny odpoledne, v čase el asru, odpolední modlitby, jsem zjistil, že jsme se k pronásledovaným o nic nepřiblížili."

"Takto je nedohoníme," řekl jsem šejkovi. "Dovol, abychom jeli s Achmedem

napřed. Za čtyři hodiny je máme a to bude nejvyšší čas, neboť v tu dobu budou již u Džebel Šefara."

"Pojedu s vámi."

"Tvůj kůň nevydrží."

"Nevydrží-li, bude vždy dost času zůstat pozadu."

Angličan si to také nenechal vymluvit a jel s námi. Sebirům jsme vydali potřebné rozkazy a vyrazili plnou rychlostí za Krumírem. Uplynula hodina, po ní druhá... Slunce pražilo, a proto jsme se museli na chvíli zastavit u říčky, abychom napojili koně a naplnili měchy čerstvou vodou. A pak zase dopředu! Před námi se rozkládala širá a pustá rovina. Stěhovavý písek, ghúd, se stídal s kamenitou půdou, nikde ani stopy po rostlinstvu. Žhavý vzduch se chvěl nad rozpálenou půdou. Koně šejka a sira Percyho již začali klopýtat a Achmedův kůň ochaboval taky, když se náhle před námi objevily bílé lesklé obrovské stěny, jež vypadaly jako trosky sta-roanglického opatství. Nebyly to však stěny, nýbrž skály, do nichž staletí vyhlodala nejpodivnější skuliny a trhliny podobné oknům a arkýřům. U jejich paty, ve stínu, jsem zpozoroval několik barevných skvrn, které byly v pohybu.

Vzal jsem do ruky dalekohled.

"Jsou to oni, efendi?" ptal se šejk.

"Ano. Vidím velblouda a sedm jezdců, z nichž má jeden bělouše."

"Hamdulilláh, máme je!"

"Ještě ne. Je jich sedm a o tři méně."

"Snad se nebojíš, efendi?" ptal se šejk pohrdavě.

"Chceš mě urazit, Alí en Nurábí?"

"Odpusť, efendi. Ale proč tedy váháš?"

"Neváhám, nýbrž uvažuji o tom, jak dostat tvůj majetek a tvou dceru zpátky tak, aby se jim nic nestalo."

"Máš pravdu, pane. Co si počneme?"

"Nepochybuji, že Krumír by zastřelil tvá zvířata, kdyby o ně měl přijít. Jedte pomaleji. Já je objedu velkým obloukem a až vy se na ně poženete útokem, postavím se jim do cesty."

"Ne, efendi. Nesmíš nás opustit. Musíme zůstat pohromadě a zkusit je dohnat. Pak si s nimi promluvíme a zkusím je přesvědčit, aby nám vrátili Mošalláhu a má zvířata."

"Jak si přeješ, šejku, Mně nic neulou-pili, rozhoduj si tedy sám." "•

Letěli jsme kupředu s větrem o závod. Krumír, který se právě chystal k další jízdě, se rozhlížel po okolí a při tom nás zpozoroval. Dlouze se po nás díval, pak vydal rozrušené pokyny, nasedli do sedel a za chvíli nám mezi skalami zmizeli z očí.

"Za nimi, za nimi, i kdybychom měli strhat koně!" křičel šejk.

Nadzedl se v sedle, aby ulehčil koni a skutečně se mu podařilo udržet se mnou krok. Zanedlouho jsme je zase spatřili.

Krumír stál na místě a rozhlížel se. Patrně mu docházelo, že nám neutěče. Shlukli se všichni dohromady, velbloud poklekl, takže nám zmizel na okamžik z očí. Hned se však zase napřímil a celá tlupa se roz-prchla různými směry, aby nás zmátla. Krumír se hnál kupředu, velbloud vpravo a ostatní vlevo.

"Efendi!" zvolal šejk rozdechle. "Jed' za bišarinem, já pojedu za běloušem."

"Přenech mi koně, ty ho stejně nedohoníš!"

"Není třeba, abych ho dohonil. Až se

k němu přiblížím, zavolám na něj a on jistě ke mně přiběhne."

"Řekni mi jeho tajemství!"

"Nikdo na světě se to nesmí dozvědět!"

Šejk pobídl svého koně a vyrazil za běloušem. Obrátil jsem se vpravo, abych vyhověl jeho přání. Achmed jel v mých patách. Angličana jsem vůbec neviděl. Mlaskl jsem tiše jazykem a Ríh zdvojnásobil svou rychlost. Vzdálenost mezi mnou a pronásledovaným zvířetem se očividně krátila a po několika minutách krkolomné jízdy jsem bišarina dostihl.

"Rrré, stůj!" zvolal jsem a velbloud se skutečně zastavil. V témž okamžiku zahřměla z atušé rána, a já poznal, že nás Krumír oklamal. Dívku si vzal k sobě do sedla a do atušé posadil jednoho ze svých mužů. Chlapík měl naštěstí jen obyčejnou arabskou jednohlavňovku, takže jsem se ho již nemusel bát.

"Kché, kché!" poručil jsem velbloudovi a uchopil ho za otěže. Chytré zvíře si ihned pokleklo.

Lupič vyskočil z atušé a chtěl uprchnout. Nepovedlo se mu to. Zahřměla nová rána - vystřelil Achmed - a lupič se svalil na zem.

"Kde je Mošalláh?" ptal se zděšeně.

"Krumír ji vzal k sobě na bělouše," odvětil jsem. "Pojedu za ním a ty si vezmi na srost bišarina."

Nebylo slyšet odpověď, neboť jsem rychle obrátil koně a vyrazil za Krumírem. Věděl jsem, že ho šejk nemůže dohonit a Angličan taky ne. Nyní bylo načase vyzkoušet tajemství mého hřebce. Položil jsem mu ruku mezi uši a zašeptal: "Rih!" Kůň se jako by na okamžik zalekl, pak ze sebe vyrazil zvláštní zvuk podobný hlasu polnice a v následujícím okamžiku vyletěl netušenou rychlostí kupředu, až se mě zmocňovala závrať. Není možné slovy popsat tu neskutečnou rychlost. Ríh přímo letěl a za několik okamžiků jsem se hnál kolem šejka.

"Alláh akbár! Mašalláh!" zvolal udiveně a víc jsem již neslyšel. Ríh dělal co mohl, ale bělouš byl také znamenité zvíře.

Uplynulo pět minut, deset minut, a již jsem byl od Krumíra jen asi na pět koňských délek.

"Vakkif, stát!" zvolal jsem.

Otočil se.

"Đaure!" zvolal.

V jeho ruce se zablýskl nůž. Pozvedl jsem revolver, neboť jsem se obával, že ho chce použít proti dívce. Mýlil jsem se. Krumír zasadil lehkou ránu koni, aby ho vyburcoval k ještě většímu výkonu. Podařilo se mu to. Vzdálenost mezi námi se zase zvětšila. Bylo to však zbytečné úsilí, neboť můj kůň nesl menší břemeno a nakonec musel stejně zvítězit.

Co teď? Zastřelit člověka bez krajní nutnosti se mi přičilo, ačkoli tento ničema si zasloužil desetinásobnou smrt. Byl však prakticky bezbranný, neboť držel v náručí Mošalláhu.

Za chvíli jsem ho znovu doháněl, když náhle vyrazil ze sebe vítězný pokřik. Při té divoké jízdě jsem si ani nevšiml, že písek pod kopyty našich koní byl vystřídán svěží trávou. V pozadí roviny stály stany, opodál se pásla stáda, hlídaná několika muži. Sotva nás spatřili, zamířili k nám.

"Stůj, nebo střelím!" zvolal jsem a namířil jsem na něj revolver.

Krumír uchopil dívku a nasadil jí nůž na prsa.

"Střel, a bude mrtvá!" odpověděl.

Střilet jsem ovšem nemohl a ani nechťel. Znovu jsem použil tajemství a divoká honba pokračovala. Proletěli jsme stádem i jezdci a ocitli se mezi stany. V okamžiku, když jsem ho už doháněl, strhl bělouše stranou a já jsem setrvačností letěl dále.

Za mnou se ozval hlasitý posměch. Slyšel jsem provolávat Krumirovo jméno. Zastavil jsem koně, obrátil se a vrátil jsem se do duáru. Byl jsem v táboře Mešérů, kteří si mne ihned vzali na mušku a asi dvacet mužů se hnalo ke mně. Ve své horlivosti jsem se dostal do vosího hnízda.

"Muži, zastřelte ho!" řval Krumír. "Je to ďaur a zrádce, který mě chtěl zabít."

Jediný pohled mě přesvědčil, že na obranu není ani pomyšlení. Byli to Krumiro-vi přátelé, a teď nás mohlo zachránit jen uskok, kterého použil Krumír u Sebirů. Nedaleko mne se otevřel stan a vyšla z něho starší žena s mladou, asi sedmnáctiletou, dívkou. Dívka měla na sobě široké bílé pantalonky a krátkou blůzku bez rukávů. Zlaté krolkraly - tak říkají Arabové sponkám a kruhům - zdobily její zápěstí i kotníky bosých nohou. Kolem krku měla řetěz ze stříbrných mincí a dlouhý daflráh, pokrývka hlavy, byla protkána stříbrnými nitěmi a posázená perličkami. Přes ruku nesla habajáh, orientální přehoz, a v druhé kilád, dlouhou šálu. Seskočil jsem z koně, odstrčil několik mužů, kteří mi stáli v cestě a vrhl jsem se k oběma ženám.

"Dakilláh, fi hard el harine, jsem pod ochranou žen!" zvolal jsem hlasitě a vklouzl do pootevřeného stanu.

Venku se ozvaly výkřiky nevole a překvapení. Obě ženy vešly za mnou a pohlížely na mně velice rozpačité. Nechápal, co se děje.

"Jsi ženou bojovníka?" ptal jsem se mladší.

"Nejsem."

"Máš snoubence?"

"Ne."

"Buď tedy mou sestrou, jako já budu tvým bratrem."

Přivinul jsem ji k sobě a políbil na čelo. Byl to odvážný počín. Kdyby mě odmítla, byl bych ztracený. Rozvázal jsem šátek, který mi sloužil jako opasek, vyňal jsem z něho řetěz z talmového zlata a nepravých korálů a dvě jehlice do vlasů, na nichž byli dva motýli z perleti. Pověsil jsem jí řetěz na šíji a jehlice zastrčil do krásných černých vlasů.

"Přijmeš mé dary a budeš mi sestrou? Řekni ano, nejkrásnější ze všech květů této země."

Zarděla se, sklonila hlavu a tiše se mne zeptala:

"To všechno je skutečné moje?"

"Ano, tvoje. Smím být tvým bratrem?"

"Ano," zašeptala.

"Pojď tedy se mnou."

Měl jsem štěstí, byl jsem zachráněný. Políbil jsem ji na čelo a ona přijala můj dar.

"Jak se jmenuješ, Růže Mešérů?" ptal jsem se dívky.

"Džumeíla."

"Pojď tedy, Džumeílo. Kde je šejk tohoto duáru?"

"Bydlí v tomto stanu."

"Tady? Je snad tvým otcem?"

"Ne. Je bratrem mého otce, šejka Mešérů, jejichž stany stojí v hamrá Kamudě."

"Jsi tedy hostem v tomto stanu?"

"Ano."

Byla to potěšující okolnost, neboť přítel hosta musí být ještě víc vážený, než vlastní přítel. Vyšli jsme ze stanu. Uviděl jsem svého koně, který byl oloupen o vše, co na něm bylo, včetně sedla. Při vchodu do ležení jsem spatřil šejka a Angličana, byli zajatci Mešérů.

"Odkdy je zvykem statečných Mešérů okrádat své hosty?" zvolal jsem hlasitě. "Kde je bej el urdí, náčelník duáru?"

Předstoupil přede mně starý beduín.

"Já jsem bej el urdí. Co si přeješ, cizince?"

"Zde je Džumeíla, Růže z Hamrá Kamu-dy. Jsem její bratr a ona je mou sestrou. Nosí můj dar ve vlasech. Přijala mě v tvém stanu a ty dovoluješ svým mužům, aby oloupili mého koně? Pohleď na stín tvého stanu, ó šejku. Až dosáhne k místu, kam zarazím do země svůj nůž, pak zemře tímto nožem každý, kdo bude mít ještě něco z mých věcí!"

Ozvalo se hlasité mručení a ze zástupu se ozval hlas:

"Nevěř mu, ó šejku. Je to lhář a ďaur, v jehož těle bydlí sám šejtán."

"Poznal jsem ten hlas. Patřil Krumirovi. Tvářil jsem se, jako bych ho neslyšel. Šejk se obrátil na Džumeíle:

"Pověz mi, dcero mého bratra, přijala jsi od něho tyto dary?"

"Ano, on je Dif rebí, bohem poslaný host, a stojí pod mou ochranou."

"Přinesla jsi starosti na mou hlavu, ale tvé slovo je mé slovo a tvůj host je mým hostem. Vraťte mu všechno, co jste mu vzali, muži mešérští, neboť je mým hostem!"

Po těchto slovech přikročil ke mně.

"Habakék, buď vítán! Tvůj přítel je mým přítelem, tvůj nepřítel mým nepřítelem. To je naše svaté právo, které tobě, jako hostu, náleží."

"Věřím ti a spoléhám na tvé slovo, ó šejku. Ale proč jsou tedy moji přátelé tvými zajatci?" ptal jsem se a ukázal jsem na Alí en Nurábiho a Angličana.

"Tito muži jsou tvými přáteli?"

"Ovšem"

"Nevím, proč byli zajati. Byl jsem venku, u našich stád, a přišel jsem právě v okamžiku, když jsi vyšel ze stanu."

Vyšetřím, co se stalo, a učiním to, co se sluší. Ať rozhodne džema, rada starších!"

V tom se u vchodu do duáru ozval úzkostlivý pokřik. Pohlédl jsem tam a spatřil Achmeda, jenž se vrátil do tábora na šejkově velbloudu. Všichni mu uskakovali z cesty. V rukou držel obě pistole a volal:

"Sidi, sidi. Kde je můj efendi?"

Zavolal jsem na něho. Achmed zadržel velblouda, donutil ho pokleknout, seskočil na zem a rozběhl se ke mně.

"Jsi zajatcem, sidi?" ptal se mne.

"Ne."

"A ostatní?"

"Jen dočasně."

"A Mošalláh? Kde je vůbec Mošalláh?"

"V duáru, neboť tam stojí Krumír," řekl jsem a ukázal na Sádise, který stál opodál a zamračeně hleděl na nás. Achmed se chtěl po něm vrhnout.

"Rozdrťm tě!" zvolal.

"Stůj, Achmede!" řekl jsem a chytil ho za rameno. "On je hostem a přítelem Me-šérů! O jeho osudu rozhodne džema."

"Pak ať rozhodne rychle, jinak ho zničí má pomsta."

Alí en Nurábí a Angličan byli odvedeni

do stanu, před nímž stála stráž. Achmeda se nikdo ani nedotkl. Mešerové stáli a prohlíželi si nás. Někteří nepřátelsky, jiní jen zvědavě. Velbloud ležel klidně na zemi. Můj kůň. Jak jsem se přesvědčil, měl na sobě zase vše, co mu předtím vzali. Vytáhl jsem ze země svou dýku a zastrčil ji za opasek.

"Kde máš svého koně?" ptal jsem se Achmeda.

"Venku, na pastvinách. Věděl jsem, že starost o Mošalláhu můžu přenechat tobě, proto jsem uvázal svého koně k velkému balvanu, vysedl na velblouda a hnal jsem se za Hamémy do duáru."

"Alláh kerím! Snad jsi někoho nezabil?"

"Ne, sidi. Myslel jsem, že mohou být přáteli Mešerů, proto jsem je jen rozehnal. Pak jsem jel za tebou a teď se vrátím, abych přivedl svého koně."

"Jdi a přiveď ho," řekl jsem mu, "ale ne sem."

"Kam tedy, sidi?"

"Nevíme, jak se džema rozhodne, a co se může stát. Jeď proto vstříc Sebirům a přiveď je tak blízko, abyste mohli pozorovat ležení. Ať jsou připraveni k boji."

Achmed nasedl na velblouda. Krumír si toho všiml, přiskočil k nám a zvolal:

"Tento muž je zajatcem! Nesmí odejít."

Vzal jsem henryovku, namířil na Krumí-ra a řekl jsem klidným hlasem:

"Achmede, jeď, kam jsem ti poručil."

Achmed mě ihned uposlechl. Zbraň jsem sklonil teprve tehdy, když zmizel z dohledu. Všiml jsem si, že mé chování ještě více popudilo Mešery proti mně. Někteří vysedli na koně a vyrazili za Achmedem.

Uvázal jsem Říha u vchodu do stanu a vešel jsem dovnitř.

"Salám álejkum, pokoj s vámi!" promluvil jsem k ženám.

Obě mlčely. Zdálo se mi, že i Džumeila je zaražená.

"Mám žízeň," řekl jsem prostě a posadil jsem se.

Džumeila mi přinesla vodu.

"Pij," pravila. "Chceš se také najíst?"

"Ne. Nemohu jíst dříve, dokud se džema nerozhodne."

"Ke kterému kmeni patříte?"

"Jeden ze zajatců je šejkem Sebirů, druhý velikým emirem z Inglistánu a já jsem bej z Frankistánu."

"Je odtud daleko do tvé vlasti?"

"Leží na severu, daleko za mořem, nejméně osmdesát dní cesty odtud."

Sepjala ruce a ptala se udiveně:

"Přicházíš z takové dálky? Co chceš zde, v naší zemi?"

"Chci osvobodit dívku, kterou zlý lupič vyrval z náručí její matky."

Má poslední slova konečně vzbudila i zájem starší ženy. Daroval jsem jí pěti-piastr a vyprávěl jí příběh Mošalláhy. Tím jsem si získal její náklonnost. Džumeila ihned prohlásila, že navštíví zajatou dívku. Její ochránkyně k tomu ochotně svolila. V té chvíli vstoupil do stanu šejk, aby mne zavolal před džemu.

Rada starších zasedala pod širým nebem. Byl tu i Krumír. Najednání se dostavili i Hamémové, které Achmed rozehnal. Podle místních zvyků byl náš případ neobyčejně obtížný. Krumír byl hostem Me-šerů, já též, a proto měli i Angličan a Alí en Nurábí práva hostů a byli prohlášeni za svobodné. Potud byly obě strany rovnoprávné. Když však šejk žádal navrácení dcery a koně, narazil na tuhý odpor. Džema prohlásila, že únos dívky není loupeží, nýbrž svatebním obyčejem, a jakmile ú-nosce překročil hranice území Sebirů, patřila dívka jemu. Krumír se přiznal, že odvedl šejkova bělouše a velblouda, poněvadž měl naspěch a neměl čas shánět svého koně, který má prý tutéž cenu, jako uloupený kůň. Džema prohlásila, že v této věci nemůže vynést rozsudek, protože zdejší zvyklosti jí dovolují dbát jen o to, aby hosté opustili ležení se stejným majetkem, s jakým do něj vkročili. Že by byl přísahal a pak přísahu porušil, to Krumír rozhodně popřel, a poněvadž byl stejným hostem, jako my, nesměla džema věřit jemu méně než nám.

Jednání bylo stále bouřlivější. Šejk se spíše přikláněl na naši stranu, kdežto o-statní očividně přáli více Krumirovi. Již chtěla džema prohlásit, že Krumír může svobodně opustit ležení i se svým lupem a my že máme být zdrženi v ležení tak dlouho, až by byl v bezpečí, když jsem povstal a pokynem dal najevo, že chci promluvit. Vzal jsem si do ruky svou henry-ovku. Byl to dobrý a osvědčený prostředek, který se u primitivních národů nikdy nemínil účinkem. Tito lidé nemohli pochopit, jak může nějaká puška vystřelit dvacetpětkrát za sebou, bez nabíjení.

Zacílil jsem a namířil na kopí, jež bylo několik desítek kroků od nás zapíchnuto do země. Vystřelil jsem dvanáct ran za

sebou a při každém výstřelu jsem mířil asi o centimetr níže. Pak jsem sklonil hlavě a ukázal mlčky na kopí. Všichni, včetně Krumira, se zvedli a spěchali k němu.

Prohlíželi si kopí s netajeným údivem, neboť moje kulky v něm vyvrtali dvanáct stejně daleko od sebe vzdálených otvorů.

Vytáhli kopí ze země, podávali si je z ruky do ruky, a nevycházeli z údivu.

Pohlíželi střídavě na mě a na mou "záračnou" pušku, pak opět zasedli k poradě.

"Emire, co to máš za pušku?" zvolal šejk. "Jistě jsi ji dostal od nějakého sáhira, kouzelníka!"

"Viš přece, že není radno mluvit o kouzlech," odpověděl jsem vyhybavě. "Touto puškou srazím v letu vlaštovku i supu, zabiju tygra i pantera, stejně jako Sidi el Salsálího, Pána zemětřesení. Každý, kdo se proti mně postaví, je ztracen. Vystřelil jsem dvanáctkrát. Mám vystřelit ještě desetkrát nebo dvacetkrát?"

"Pane, tvá puška je vzácnější než všechny, které jsem dosud viděl. Smím si ji prohlédnout?"

"Ne! Nikdo jiný ji nesmí vzít do ruky než já, poněvadž každému jinému přinese smrt. Klidně si třeba sedněte na své koně a žeňte se na mne útokem. Dříve než ke mně dorazíte, všechny vás postřelím. Podívejte se na ty revoly, z nichž každý může šestkrát vystřelit. Tento emir z Ingli-stánu je má také. Ani kdybychom byli sami dva, nebojíme se vás. Ale venku před stany stojí šedesát našich mužů. Podívejte se tam, můžete spočítat jejich hlavy. Jsou to stateční Sebirové, kteří nás doprovázejí. Proti jejich oprávněnému hněvu chcete bránit toho lupiče? Chcete, aby si ponechal dceru a koně tohoto šejka? Alláh kerim! On nechť osvíti vaše myšlenky, aby vás naše kulky nemusely poslat tam, odkud není návratu. Přišli jsme sem jako vaši přátelé. Máme se stát kvůli jednomu lupiči nepřáteli? Nechci, aby se rozléhal nárek ve vašem ležení a aby Džebel Šefara

opakovala smrtelné výkřiky Mešérů. Slyšeli jste má slova. Otevřete své srdce mým slovům, která měla být přátelskou výstrahou."

Posadil jsem se a s potěšením pozoroval, že má řeč vyvolala hluboký dojem, který byl ještě zesílen, když se vrátili muži, vyslaní za Achmedem. Oznamovali, že před ležením stojí velký počet jezdců.

Znovu si džema zasedla k poradě, ale jejich jednání nedospělo k takovému výsledku, jaký jsem si přál. Rozhodli se, že vyšlou spěšné posly k okolitým kmenům, které požádají, aby vyslali své nejstarší do ležení Mešérů. Měli pomoci při řešení našeho sporu. Něčeho jsem však přece jen dosáhl. Až do konečného rozhodnutí džemy nesměl Krumir opustit duár. Ali en Nurábí a Achmed směli navštívit Mošal-láhu a náš doprovod dostal povolení vjet do duáru. Šejkův bělouš zůstal zatím v držení Krumira, kterému bylo přičteno i právo střežit dívku, která nesměla opustit svůj stan. Zůstal jsem hostem mešér-ského šejka, zatím co Angličan se raději odebral k Sebirům. Velbloud, kterého podle džemy vzal Krumir neoprávněně, byl vrácen Ali en Nurábimu.

Celé jednání trvalo nesmírně dlouho. Když skončilo, slunce se již chýlilo k západu. Všiml jsem si, že Mešerové kvapně snášejí ze všech stran suchou trávu a akácie, aby rozžehli četné ohně. Před svým stanem stál bej el urdí, šejk Mohamed ér Ramán, v kruhu mladých bojovníků. V ruce držel několik stébel, které mladíci po jednom vytahovali.

Přikročil jsem blíže.

"Co se tu děje?" ptal jsem se šejka.

"Zlá věc, ó emire! Kéž by nám mohla pomoci tvá kouzelná puška!"

"Řekni, proti komu?"

Šejk se nachýlil ke mně a tiše pošeptal:

"Proti el Áretu, lvu."

"Jakže? El Áret je zde?" zvolal jsem. "Kde?"

"Alláhu!" zašeptal šejk zděšeně. "Mluv šeptem, emire, jinak přijde a všechny nás roztrhá. Alláh nás opustil... Páslí jsme svá stáda u Džebel Tibbuaše. Tu přišel Pán s tlustou hlavou a požíral naše ovce a voly. Utekli jsme sem, on však šel za námi a teď požírá i naše syny."

"Proč jste ho nezabili?"

"Stodvacet nejstatečnějších mužů vytáhlo proti němu. Zranili jsme ho, on však roztrhal čtyři naše bojovníky. Ostatní utekli. Uprchlí jsme sem, poněvadž je tady málo vody a Pán zemětřesení vodu miluje. Nepomohlo to. Zase přišel a přivedl si i svou sultánu, která mu dala děti. Proto potřebuje více masa a přichází si pro ně každou noc. Alláh odvrátil od nás svou tvář. Zahyneme, nepotáhne-li dále do pouště. Ale tam zase zhynou naše stáda!"

Věřil jsem mu. Arab se jen zřídkakdy odváží postavit se lvu, a to jen tehdy, je-li k tomu donucen. Teprve když mu král pouště způsobí veliké škody, svolává své soukmenovce k honbě. Beduíni vyhledají doupe lva, tropí kolem něho pekelný křik, házejí kamením a nadávají. Když se však ukáže Pán s tlustou hlavou, ztratí všichni odvahu. Běhají, střilejí nazdarbůh a házejí kopí z velké dálky. Někdy se jim povede lva poranit, ale skoro vždy stojí taková nesmyslná honba několik lidských životů. Když se jim nepovede lva zabít, hledá kmen nové pastviny. Lev však jde za nimi a zase se všechno opakuje.

"Zůstaňte zde a zastřelte ho," řekl jsem klidně.

"Zkusili jsme to, efendi, ale marně. Několikrát jsme ho zasáhli, ale on je asi nesmrtelný. V posledních dnech se naše situace ještě více zhoršila, neboť ke lvu přibyl ještě horší nepřítel."

"Kdo to je?"

"Nevíš, které zvíře je horší než fkrál pouště?"

"Panter, černý panter! Nejzákeřnější ze všech dravců."

"Ano, černý panter, kterého nazýváme Abú'l Afrid, Otec d'ábla. Je horší než Pán s tlustou hlavou, který bere jen tolik masa, kolik potřebuje, a uprchne, když se mu první krok nezdaří. Abú'l Afrid vraždí tak dlouho, dokud ho to těší. Je zaslepen svou krvežíznivostí a okusí-li jednou lidské maso, jiné už nechce."

"Takže se kolem duáru potuluje i panter?"

"Ano a Pán zemětřesení také!"

"To je zvláštní náhoda."

"Ó pane, oni nejsou pohromadě. Otec hromu má svůj palác venku mezi skalami, ale panter přichází zdaleka, z hor Berberu. Nejprve nám zadával čtyři ovce, pak krávy, koně, a nakonec okusil lidské maso. Teď nikdo nechce dobrovolně hlídat naše stáda. Poslali jsme tedy posla k proslulému marabutovi, mudrcovi, do Semel de Fara-šišu a prosili jsme ho o radu. Vzkázal nám, že když nechce nikdo hlídat, musíme vylosovat každý večer sedm mužů. Dva k ovčím, dva k dobytku a tři ke koním. Pro každého strážce nám poslal amulet. Ale i přesto, že jsou naši strážci opatřeni amulety, přece nám včera panter sežral jednoho z nich a Pán zemětřesení nám odnesl mladého velblouda."

"Máte velbloudy a ovce pohromadě?"

"Ano, u nás je to zvykem."

"A teď losujete, kdo má být na stráži?"

"Ano. První los stihl mého syna.."

"Který je to?"

"Není zde. Já sám jsem táhl místo něho. Jel do Kas bu Falhá, ale za chvíli se vrátí."

"Budu bdít s vámi."

"Opravdu, emire?"

"Ano. A půjde s námi i emir z Inglis-tánu."

"Vezmeš svou kouzelnou pušku?"

"Mám ještě jednu, která jednou ránou skolí Sidi el Salsáliho i Abú'l Afrida. Brzy bude tma. Doved' mě na místa, kde se v noci pasou vaše stáda."

"Dovol, abych dokončil losování."

Neměl jsem nic proti tomu a sám jsem vyhledal sira Percyho. Seděl s Achmedem a mluvil s ním arabsky tak, že si div nevyvrátil jazyk.

"Mylorde!" zvolal jsem. "Dobrodružství!"

"Well! Jsem k službám. Kdy, kde a jak?"

"Budeme střílet na Pána zemětřesení!"

"Na koho?" ptal se nechápavě.

"A na otce ďábla."

"Jděte sám k ďáblu se svými žerty, sire!"

"To nejsou žerty. Pán zemětřesení je lev, a ten druhý - panter!"

"Lev a panter? Heavens, nebesa! Žertujete, sire, nebo mluvíte vážně?"

"Náramně vážně, jak vidíte."

"Ty bestie jsou už teď mrtvé! Kdy a kde?" volal Angličan radostí celý, bez sebe.

"Kdy? Dnes v noci. Šejk Mohamed ér Ramán nás dovede hned na místo."

Byla radost se podívat na Angličana, když projevoval své potěšení nad neočekávaným dobrodružstvím. Pohyboval se jako

malé hříbě a při řeči plachtil svými nekonečnými pažemi, že všichni na něho vyvalovali oči. Když jsem mu řekl vše, co mi vyprávěl šejk, smál se a ukazoval své obrovské bílé zuby. Sir Percy byl nejen podivín, nýbrž i lovec, jakých je na světě málo. Honili jsme spolu na Cejlóně slony, v Indii tygry a při tom se osvědčil jako odvážný muž a vynikající střelec. Byl jsem přesvědčen, že i dnes bude mužem na pravém místě.

Po chvíli přišel šejk a dovedl nás před duár, kde se právě sháněla stáda. Bylo zde připraveno několik hranic, jejichž ohněm měl být Škrtič stád odstrašen. Půda byla rovná, bez skalisek.

"Sháníte zvířata vždy do tří oddělení?" ptal jsem se šejka.

"Ano."

"Chceš-li, abychom vás zbavili lva a pantera, musíš vyhovět mému přání."

"Udělám všechno, co si budeš přát."

"Rozložíš zvířata tak, že ležení stád bude tvořit trojúhelník, jehož jedna strana bude opřena o duár, druhé dvě budou směřovat do volného prostranství. Po stranách budou ovce, kdežto ta vzácnější zvířata budou uvnitř. Uprostřed trojúhelníku bude hořet velký oheň, který osvítl celé okolí."

"A kde budou strážci?"

"Uprostřed stáda. Mohou se umístit tak, aby na ně nemohl lev, ani pardál. Já a tento emir z Inglistánu zůstaneme venku před ležením, každý na jedné straně trojúhelníku. Strážcům řekneš, že v žádném případě nesmějí střílet. Jen kdyby byli přímo napadeni."

"Pane, tvůj plán je znamenitý jako plán vojevůdce!"

Bylo pochopitelné, že se Arabům můj plán zamlouval, neboť jim při něm nehrozilo žádné nebezpečí.

Když jsme se vrátili do ležení, pohlíželi na nás všichni s úžasem. Nemohli tomu uvěřit, že se dva muži sami odvažují na lva a na pantera. Když jsme kráčeli vedle Kru-mira, zachytil jsem jeho posměšný a škodolibý úsměv. Nepochybně se těšil, že ho Abú'l Afrid a Sidi el Salsáli zbaví dvou nepřátel.

Šejk mě chtěl odvést do svého stanu, Achmed es Salláh mě však zadržel.

"Sidi, chceš opravdu zabít pantera a Pána s tlustou hlavou?" ptal se starostlivě.

"Ovšem"

"Ó sidi, vím, že jsi v Alžíru zabil pantera i několik lvů, ale u nás je Otec hromu hroznější, než jinde. Nestačí jedna kulka, má-li zhytnout. A panter - ten je ještě horší. Jeho duše je duší ďábla. Jeho zuby drtí i železo a jeho drápy jsou drápy draka. Zůstaň zde a nechoď ven!"

"Co jsem slíbil, musím splnit."

"Pak mne tedy vezmi s sebou!"

"Ne. Báł bych se o tebe."

"Budú se tedy modlit k Alláhovi, aby oslepil pantera i lva," řekl zarmouceně a odvrátil se ode mně.

Když jsem kráčet kolem stanu žen, zaslechl jsem tiché volání:

"Emire!"

Vstoupil jsem do stanu. Džumeila byla sama.

"Pane, ty se chceš pustit do boje s Abú ra'dem, Otcem hromu?" ptala se mě velmi úzkostlivě.

"Ano. A také s Abú'l A'ridem," odvětil jsem.

"Alláh il Alláh! Nedělej to, pane!"

"Proč ne?"

"Zhyneš."

Z jejího chvějícího hlasu vyznívala opravdová úzkost. Chopil jsem se její malé ručky.

"Bojíš se o mne, Džumeilo?"

"Bojím."

"Nestrachuj se o mne. Já se nebojím ani lva, ani levharta."

"Ale já ano. Neřekl jsi, že jsi mům bratrem?"

"Ovšem že jsem."

"Proč mě tedy chceš zarmoutit svou smrtí?"

"Zarmoutila by tě velice, Džumeilo?"

Neodpověděla, jen přitiskla mou ruku na své čelo. Cítil jsem, že tato dívka je asi jedinou duší z Uelad Mešerů, která to se mnou myslí upřímně. Pozvedl jsem její hlavu a vtiskl jí polibek na čelo.

"Alláh ti žehnej, Rúže z Aiúnu, za tvá přátelská slova. Nevíš, že osudy člověka jsou zaznamenány v knize? Bojoval jsem se lvem již několikrát a vždy mi podlehl. Zvítězím i dnes!"

"Pane, má ústa mlčí, ale má duše se chvěje strachem o tebe. Vrať se, nechceš-li, aby Džumeila dlouho plakala."

Šel jsem. Toto prosté dítě pouště jednalo zcela podle hlasu svého srdce a nemělo přitom ani potuchy, že se dopustilo něčeho, co podle našich evropských měřítek bylo proti zvyklostem. Kdybych býval beduinem, myslím, že bych po tomto rozhovoru našel svou Mošalláhu.

Když jsem vstoupil do šejkova stanu, našel jsem tam jeho ženu, která připravovala večeři. Sedl jsem si k šejkovi.

Hlavním pokrmem byla skopová pečeně,

pak následovaly další chody. Nakonec přinesla Džumeila jakýsi kompot ze sušeného vína a jahod, politý smetanou, který mi chutnal o to víc, že ho připravila její něžná ručka. Po večeři jsme vyšli ze stanu a posadili se k jednomu ze strážných ohňů u-prostřed ležení. Bylo tu velice živo, neboť Achmed es Salláh vypravoval ostatním různá dobrodružství. Beduíni nám ochotně udělali místo u ohně a bavili nás zpěvem a tancem. Jak je v těchto krajích zvykem, tancovali muži, převlečení za ženy.

Pak přišla na přetřes opět různá dobrodružství, a když jsem se asi hodinu před půlnocí zvedl, abych se s Angličanem odebral ke stádu, ujistňovali nás všichni, že nebudou spát.

Věřil jsem jim, protože očekávali něco, co dosud ještě nezažili. Odevzdal jsem své zbraně, kromě medvědobijky a tesáku, Achmedovi, který měl na starosti i mého koně a ostatní majetek. Sir David Percy se ozbrojil svou výtečnou puškou, která se znamenitě osvědčila při lovu na slony, a za pás si schoval malajský kyrys, dýku, jejíž ostří je napuštěno jedem.

"Kterou stranu si zvolíte, sire?" ptal se mne.

"Ať rozhodne los, souhlasíte-li."

"Budiž."

"Otočte se tedy. Podržím svůj nůž vodorovně před tělem. Co volíte?"

"Čepel."

"Dobrá. Čepel směřuje vpravo, půjdete tedy vpravo. Dříve si však prohlédneme bojiště."

Přehodili jsme si pušky přes ramena a vyšli jsme před duár, abychom odešli stáda. Šejk vyplnil všechny mé příkazy.

Uprostřed stád hořel veliký oheň, který

jasně osvětloval nejbližší okolí, kdežto zvířata na okraji byla zahalena do tajemného pološera. Všech sedm hlídačů sedělo u ohně. Měli u sebe i všechny psy, takže střežení celého stáda zůstalo na nás dvou.

Rozdělili jsme se. Percy šel vpravo, já vlevo. Protože ještě nebyla půlnoc, čas, kdy dravci vyrazejí na lov, obcházel jsem svůj úsek, abych se přesvědčil, jestli moji svěřenci tiše leží. Naštěstí pud sebezáchovy držel zvířata pohromadě.

Velbloudi a dobytek leželi klidně uprostřed troj-hranu. Ovce, kterým jsem přisoudil nebezpečné místo na okraji, ležely v chumáčích co nejvíce srazeny, jako by tušili, co se tady chystá.

Bylo novoluní, hvězdy svítily jasně, ale jejich třpyt zanikal v kmitavém světle strážného ohně. Přesto jsem však v dáli uviděl Angličana, jak klidně obchází svůj revír. Ještě předtím, než jsme vyrazili, zbavili jsme se svých burnusů a turbanů, abychom k sobě neobraceli pozornost dravců.

Soudil jsem, že není radno zůstat v blízkosti stáda, které mě rozptylovalo. Kromě toho mě oslňovalo světlo strážního ohně. Zaujal jsem tedy takové místo, odkud jsem mohl jediným pohledem přehlédnout celou stranu, kterou jsem měl střežit. Zde jsem se položil na zem, pušku a nůž vedle sebe - a čekal jsem.

Lev i panter mají ve zvyku jít prvně k vodě a až pak vyrazejí na lov. Přitom oba se dají rádi slyšet. Rovina, na níž měl Pán zemětřesení svůj "palác", ležela na Angličanově straně. Mé postavení bylo nebezpečnější, protože stanoviště bylo otočeno k Berberským horám, odkud jsem mohl očekávat pantera. Panter se nenechává slyšet, na rozdíl od lva, který se vždy přibližuje s majestátným řevem, jen když vyrazí na lov. Ke kořisti se přibližuje tiše a lstivě. Naštěstí jsem měl

neobyčejně vycvičený zrak a sluch a na oba tyto smysly jsem se mohl spolehnout.

Minuty mýjely... Konečně se v dálce o-zvalo ono nevyličitelné dunivé rachocení, podle něhož dostal lev jméno Abú ra'd, Otec hromu. Lev byl patrně u pramene a s královskou upřímností oznamoval stádu, že má hlad. Po chvilce se hřmění opakovalo a pak ztichlo.

Uplynulo asi čtvrt hodiny, když jsem znovu uslyšel hlas krále zvířat docela nablízku, na druhé straně stáda. Nemohl být dál, než tisíc kroků. Kdyby to bylo na mé straně, ani brvou bych nehnul, nyní jsem se však chvěl očekáváním, co se tam děje.

Ovce se srazilly ještě těsněji dohromady. Žádné ze zvířat ze sebe nevydalo zvuk, i psi byli potichu. Strach před hrozným nepřítelem zachvátil všechny stejnou měrou. Zatajil jsem dech a naslouchal. Ozval se ještě jeden krátký řev, až se země otřásla, a hned nato zvuk, jako by někdo skočil na zem z veliké výšky - a pak hlasité praskání a rachocení drcených kostí. Hned nato se ozvala rána, po ní druhá - a zase vše ztichlo. Nemohl jsem se přemoci. Musel jsem se dozvědět, jak se věci mají.

"Sire Percy!" zvolal jsem hlasitě.

"Yes!" zněla odpověď.

"Živ a zdrav?"

"All right."

"Co si vzal?"

"Mladého velblouda."

"Je poraněn?"

"Doufám."

"Zůstaňte na čekané, mohla by přijít samice."

"Well!"

Sir David se tedy netrefil přesně, což mě překvapilo. Kdyby se vedlo stejně i mně, byli bychom před beduíny dokonale bla-mování.

Již jsem dostával strach, že se na mé straně nepohne ani zrnko písku, když jsem zaslechl z dálky podivný zvuk. Byl to rachot, jako když v dálce někdo přejede holí po zavřené okenici. Znal jsem ten zvuk. Slýchal jsem jej dost často v pam-pách, když jaguár, největší dravec Jižní Ameriky, se chystal na lov a cvičil svůj hlas.

Byl to snad panter? Uplynula čtvrt-hodinka a - pak i druhá a třetí.

Je to těžký úkol udržet tak dlouho koncentraci. Již jsem začal pochybovat o mém sluchu, kdy vtom se něco hnulo u prvního stanu našeho ležení. Pohlédl jsem bystřeji. Byl to člověk, ženská postava, která se krčila k zemi ve stínu stanu. Kdo to jen mohl být?"

Neměl jsem čas o tom dlouho uvažovat, neboť v témž okamžiku jsem ucítil ve vzduchu pronikavý zápach, který šíří kolem sebe každý větší, na svobodě žijící dravec. Tento zápach rozpozná jen lovec, který již s těmito bestii měl co do ničení. Rychle jsem obrátil obličej na tu stranu a spatřil na zemi dvě plížící se těla.

Jedna z bestii, • odvrácena ode mně, se blížila k hrotu trojúhelníku, kdežto druhá, která mě patrně spatřila, zamířila ke mně. Panther měl tedy také samici a přivedl ji s sebou. A nyní byli oba tito dravci na mé straně. Přišli zákeřně a lstivě, aniž se poctivě ohlásili, jak to udělal lev.

Panther byl asi dvacet kroků ode mně. Nadzvedl jsem se na loktech, vzal jsem tesák mezi zuby, podepřel levý loket o zem a namířil...

Dravec si povšiml mého pohybu a zarazil se. Zvedl se na zadních nohách a přikrčil přední část těla k zemi. Jeho velké, rozevřené oči svítily nazelenalým světlem. Stávaly se stále menšími a menšími, a já věděl, že až budou přivřené na čárku, skočí. Když se to stalo, mířil jsem na pravé oko. Ihned jsem vystřelil a rychle jsem se odvalil stranou.

Po mém výstřelu se ozval jediný řev, ale tak hrozný, že psi u ohně začali výt strachem. Jediný pohled stačil, abych poznal, že je levhart mrtev.

Ale co bylo s druhým? Pohlédl jsem v tu stranu, kde jsem ho dříve viděl. Stál vzpřímen a pohlížel k místu, odkud se ozval smrtelný výkřik jeho druha. Patrně čekal, ozve-li se ještě jednou. Využil jsem toho okamžiku, abych ve chvatu nabil vystřelenou hlaveň. Ustoupil jsem o několik kroků zpátky a poklekl najedno koleno.

Pohlížel jsem upřeně na nepřítele a jen na jediný okamžik jsem zabloudil pohledem k místu, kde jsem předtím uviděl ženskou siluetu. Zděsil jsem se. Stála tam vztyčená ženská postava, jasně ozářená plamenem strážního ohně. Co tady chtěla ta žena? Spatří-li ji panter, bude po ní. A skutečně - dravec ji spatřil a začal se k ní plížit. Měl jsem na ní zavolat?" V tom se však panter zarazil. Ucítil krev padlého druha. Třemi skoky byl u něho. Stačil jediný okamžik, aby ho očichal, pak se zuřivě vrhl směrem k siluetě ženy. Hnal jsem se za ním obrovskými skoky. Nikdy předtím, ani nikdy potom v životě jsem

nedokázal nic podobného. Dravec dospěl k své oběti dříve, než jsem ho dohonil, skočil po ní a srazil ji na zem. Naštěstí byl jeho krok příliš dlouhý, takže svou oběť přeletěl. Dříve než se zarazil a obrátil, namířil jsem na něj a v okamžiku, kdy se chystal k novému skoku, vystřelil jsem. Byl to smělý výstřel, neboť snadno jsem mohl trefit ženu místo dravce.

Panther byl raněn. Odvrátil se od oběti a spatřil mě.

Měl jsem již jen jednu ránu a pak - byl jsem ztracen. Nezastaví-li se zvíře přede mnou, nemůžu zamířit. Byly to jen tři sekundy - hrozné sekundy. Lovecké štěstí, které bylo ke mně vždy příznivé, přálo mi i dnes. Osm nebo devět kroků před mnou se zvíře zastavilo, aby změřilo vzdálenost. Ten okamžik mi stačil. Oko rozzuřeného dravce se rozsvítilo a poskytlo mi znamenitý cíl. Vystřelil jsem a znovu se odvalil stranou. Pocítil jsem, že cosi zavadilo o mé ramě. Pustil jsem pušku a chopil se nože. Dva kroky ode mě se válel panter a zmítal sebou ve smrtelném zápasu. Sekl několikrát kolem sebe předními tlapami a pak zdechl.

Bylo to jen několik krátkých minut, já však zažil v životě i delší a horší. Nabil jsem znovu obě hlavně své pušky a

spěchal k ležící postavě ženy. Byla to - Džu-meíia. Ležela tu v bezvědomí, ale neviděl jsem na ní žádné zranění a ani kapku krve. Panter ji srazil patrně tělem a ne tlapami. Zvedl jsem ji něžně hlavu a ona otevřela oči. Byla tedy při smyslech a zavřela oči jen od strachu, když čekala na smrtící útok dravce.

"Ernire!" vykřikla a chopila se mě kolem krku.

"Džumeílo, co tady děláš?"

"Bála jsem se o tebe."

Mohl jsem se na ni hněvat? Mohl jsem ji plísnit?

"Alláh byl při mě. Alláh a ty, emire!" odpověděla oddaně, ale vtom se zděsila, neboť uviděla krev na mém rameni. "Jsi raněn, pane?"

Ani jsem nepostřehl, že zvíře při posledním skoku zasáhlo drápem mé rameno.

"To nic není, Džumeílo."

"Skutečně, pane? Nebolí tě to?"

"Ne. Poslyš, snad nechceš, aby nás tady někdo viděl? Vždyť se tu může někdo objevit. Ví žena tvého strýce, že nejsi ve stanu?"

"Ó ne. Ona spí za záclonou a ze strachu před lvem a panterem se celá zahalila do šatů, takže neslyší nic."

"Panter vám již neublíží. Zabil jsem ho a jeho sultánu také."

"Oba, pane?" ptala se Džumeíla udiveně.

"Oba, ale teď se vrať do svého stanu. Musím odtud pryč!"

"Pane, jsi velký bojovník. Džumeíla na tebe nikdy nezapomene."

Dívka tiše odešla a já jsem si skutečně povzdechl, že nejsem beduín...

Prohlédl jsem obě zvířata. Byl to samec a samice, statné kusy.

Obě mě rány a ticho, které po nich následovalo, zneklidnily Angličana.

"Haló, sire!" zaslechl jsem jeho hlas.

"Yes!" zvolal jsem stručně, jako dříve on.

"Zastřelen?"

"Ne."

"AH devils, při všech čertech!"

"Yes!"

"Přijdete ke mně, nebo mám snad já..."

"Prosím, račte ke mně."

Za několik minut byl u mně.

"Prokleté kočky!" bručel mrzutě.

"Zlořečené!"

"Můj kocour už také nepřišel!"

"Jak veliký byl ten velbloud?"

"Asi dvouletý."

"Nu, mylordé," řekl jsem se smíchem, "ten váš lev už dneska nepřijde, neboť dvouletý -velbloud stačí celé jeho rodině.

Ale, vy starý lovec, co jste dělal, že jste netrefil toho kocourka?"

"Kocourka? Jste při smyslech, sire? Byl to pořádný kocour, ne menší než devadesátiletý slon."

"Hop! Hop!"

"Yes! Nikdy bych nevěřil, že je lev takový obr. Představoval jsem si ho jako kočky, které vidáme u nás ve zvěřincích a zoologických zahradách. A pak - zvolil jsem nešťastné místo. Napadl velblouda příliš daleko ode mně a plápol ohně mě oslňoval. Ale že jsem ho trefil, to vím jistě."

"Viděl jste jeho krev?"

"Ne. Neodešel jsem ze svého stanoviště."

„Ačkoliv jste ho tak špatně zvolil? Vidíte, kdybyste si vybral lepší místo, asi jako já, snad byste také něco zastřelil."

"Také? Pshaw! Vždyť jste nic nezastřelil, stejně jako já!"

"Hm! Pojdte blíž. Co je to zde?"

„-sdeath!" zvolal a shýbl se k dravci.

"Černý panter, sire. A pojdte dále. Co je to zde?"

"Zounds! Další kus."

"Zase černý panter, samec a samice. Abú a Omm el Afrid, Otec a matka ďábla -jak je nazývají Mešérové."

"Ale vždyť jste říkal, že jste nic netrefil."

"Žert. Chtěl jsem slyšet, co budete říkat. Poněvadž vaše kulky se nesetkaly s úspěchem, musel jsem to odčinit já, jinak by se nám všichni vysmáli."

"Hm! Vlastně bych se měl zlobit. Měl jsem proklatou smůlu."

"Netrapte se nad tím, sire. Zítra vykonáme zdvořilostní návštěvu v obydlí Pána zemětřesení. Půjdete se mnou?"

"Yes! Well!" kynul radostně. "Zítra snad budu mít větší štěstí. Ale kam jste střelil ty bestie? Slyšel jsem, že* mají tužší život než lev."

"Do oka."

"All devils! Vypravujte."

Vylíčil jsem mu celé dobrodružství, ale o Džumeíie jsem se nezmínil.

"Sire, muselo to být zajímavé," řekl.

"Zajímavé? Hm, myslel jsem si, že to bylo o něco více..."

"Ovšem, ten manželský párek vás mohl také roztrhat, ale na to si člověk musí zvyknout."

"Zvyknout? Myslím, že se tomu člověk naučí hned. Nezdá se vám, že bychom teď měli zatroubit halali?"

"Nemám nic proti tomu."

Bylo vidět, že Angličana mrzí jeho neúspěch a že mi tak trochu závidí mé štěstí. Kráčel mlčky vedle mne až do ležení. Zde bylo pusto. I ti, co měli pečovat o udržování ohňů, byli ve stanech. Nedalo se přece vyloučit, že lev nebo panter místo ke stádu mohl zabloudit mezi stany. Vstoupil jsem do šejkova stanu, osvětleného hliněnou lampičkou. Šejk ležel na seríru, ale nespál.

"Emire!" zvolal a vyskočil.

"Svolej své muže."

"Zvítězil jsi nad Pánem zemětřesení?"

"Je poraněn, ale zítra umře. Abd el Afrid a jeho sultána jsou však mrtvi."

"Je to pravda, pane?"

"Ano."

"Hamdulilláh, díky Bohu! Čest a sláva Všemohoucímu, který požehnal, tvé nice. Zabil-li si Abú el Afrida a jeho sultána, je to větší div, než kdybys usmrtil deset Pánů s tlustou hlavou. Dovol, abych udeřil na tabí!"

Při těchto slovech vzal měděný kotel potažený kůží a vyšel s ním před staří. Sotva se ozvaly první rány tohoto bubnu, otevřely se všechny stany. Mužové, ženy i děti se rozběhli k šejkovu stanu. Až nyní bylo vidět, že nikdo v duáru nespál. Všichni slyšeli ty čtyři rány a nyní s napětím očekávali vysvětlení. Mlčky, ale rozrušení, se shromáždili kolem stanu a čekali, co jim šejk sdělí.

"Ve jménu Boha Všemohoucího! Propůjčili jsme ti veliké vítězství," začal šejk čtyřicátou osmou suru koránu, "aby ti Bůh odpustil tvé dřívější hříchy, naplnil tě tvou milostí, vedl tě pravou cestou a byl ti vždy mocnou záštitou. Tak je to psáno ve svaté knize a tak se stalo i dnes. Slyšte, pra-vověrní, slyšte, synové a dcery Mešérú! Abú'l Afrid a jeho žena, Matka ďábla, jsou mrtvi. Vezměte pochodně a provazy a jděte s těmito hrdiny, aby jste dopravili zdechliny obou dravců do duáru. Stáhněte jim kůži z těla, které se budou škvařit v pekelném ohni. Alláh il Alláh!"

Nelze popsat bouři šíleného jásotu, která propukla po těchto slovech. Muži i ženy křepčili, objímali se a provolávali čest a slávu nejen Alláhovi, Mohamedovi a všem kalífům, nýbrž i mne a Angličanovi. Pak přinesli pochodně, rozžali je u ohně, opatřili silné provazy a hnali se za mnou a za Percym ven z ležení. Také Achmed es Salláh, který se smál radostí, že jsem živý a zdravý, se přidal k nám.

Pekelný hluk, který Arabové tropili, pobouřil i stáda, která propukla v ječení, řičení, bučení, řehtání, mečení a štěkot. A což teprve, když jsme došli k místu, kde nedaleko sebe leželi oba zabíjí dravci.

Zprvu si nikdo netroufal se k nim přiblížit, když jsem je však nadzvedl a otočil, vrhl se na ně každý, kdo se k nim mohl dostat. Kopali je, bili pěstmi, plivali na ně a zahrnovali je spoustou nejrůznějších nadávek a kleteb, na které je arabština bohatá. Musel jsem použít sílu, abych zachránil kožichy panterů.

Konečně se vybouřili a já byl vyzván, abych vypravoval. Vyprávěl jsem stručně, co se stalo, a když se posluchači přesvědčili, že obě zvířata byla zasažena do oka, nebylo konce výkřikům úžasu. Zatím, co vesničané odnášeli pantery do duáru, vydal jsem se se sirem Percym, Achmedem a oběma šejky na druhou stranu ležení, abychom pátrali po stopě lva.

Podle stop jsme zjistili, že byl skutečně raněn a to vážně, neboť silně krvácel. Šejk Mešérú ochotně přijal můj návrh, abychom se po rozednění vypravili po stopě raněného, který - podle nalezených stop a velikosti uneseného velblouda - byl pravým obrem mezi lvy.

Když jsme se vrátili do duáru, byli beduíni zaneprázdněni svlékáním kůže panterů. Jelikož kožichy patřili tomu, kdo zvířata ulovil, byli mi předloženy ihned po očištění od kousků masa a tuku. Pozoroval jsem, jak si je šejk dychtivě prohlíží. Obrátil jsem se k němu:

"Šejku Mohamed ér Ramáne, chceš mi splnit prosbu?"

"Mluv, poslouchám tě."

"Vezmi z těchto kůží tu, která se ti více líbí, a ponech si ji. Až odejdu, vzpomeň si na mne, kdykoliv ji spatříš."

"Emire, je to pravda? Chceš mi opravdu darovat drahocennou kůži Abú'l Afrida?"

"Daruji obě!"

"Obě?"

"Ano. Nemohu je vézt s sebou."

"A komu patří ta druhá, emire?"

"Džumeile."

"Džumeile? Proč?" ptal se s údivem.

"Což nebyla to ona, která mě vzala pod svou ochranu a zachránila mi tím život? Dej druhou kůži dceři tvého bratra.

Necht' Rúže z Hamrá Kamudy na ní odpočívá a vzpomíná na cizince, který byl jejím bratrem a přítelem."

"Děkuji ti. ó emire. Tvé srdce je plné dobroty a tvá ruka plná požehnání. Proto musíš dostat klisnu i dceru, která byla uloupena šejkovi Uelad Sebirů."

Kapitola třetí RÚK ES SEBCHA

Dříve, než jsem se uiožil ke spání, zavázal mi šejk ránu na rameni a mou halenu dal zašít své ženě. Po celou noc však panoval v duáru tak čilý ruch, že jsem si sotva zdřímnul. Mluvílo se o honbě na lva, která měla být ráno podniknuta, a o hrdinských skutcích, které při tom kde kdo chtěl vykonat.

Sotva mě ráno vzbudilo předřikávání el fadžru, ranní modlitby, přišel ke mně šejk a oznamoval mi, zeje vše připraveno.

"Krumír jde také s námi?"

"Ne. Víš přece, že nesmí opustit ležení."

"Bylo by mi milejší, kdyby šel s námi."

"Proč, emire?"

"Jsi přesvědčený, že nevyužije naší nepřítomnosti k útěku?"

"Dal své slovo."

"U Sebirů také dal své slovo. A přece utekl. V jeho srdci bydlí zrada a na jazyku lež."

"Slibuji ti, že muži, kteří zde zůstanou, ho budou střežit. Dcera Alí en Nurábiho a jeho kůň budou před ním v bezpečí."

"Dobrá. Nezbyvá mi, než se spolehnout na tvé slovo, ó šejku. Pojďme tedy!"

"Pojedeš na svém hřebci?"

"Ano."

"Dovol, pane, abych ti nabídl mého koně. Pán s tlustou hlavou se rád vrhá na koně, chce-li uchvátit jezdce. Byla by škoda tvého ušlechtilého zvířete."

"Nemám ve zvyku honit lva na koni. Nikdy před ním neutíkám. Děkuji ti, ó šejku, za tvou nabídku. Kolik mužů chceš vzít s sebou?"

"Polovinu svých bojovníků."

"Vezmu tedy i já polovinu Sebirů, zbytek ať zii stane v ležení. Pomohou střežit Krumíra."

"Souhlasím se vším, co nařídíš, emire. Jsi můj bratr a přítel. Osvobodil jsi nás od Abú'l Afrida a jeho sultány. Přeji si, abys od nás odcházel v míru a spokojen."

Vyšli jsme ze stanu, vybral jsem si třicet Sebirů a pak jsme se vydali na cestu, doprovázeni dvěma sty Mešérů.

Brzy jsme našli stopu lva. Nebylo to těžké, protože silně krvácel. Přesto však vleklo toto mohutné zvíře uloupeného velblouda ještě přes pět set kroků, než bylo únavou a ztrátou krve donuceno si odpočinout. Na tom místě jsme našli velkou louži zaschlé krve.

"Vy jste toho chlapíka přece jen trochu pochroumal," řekl jsem Angličanovi. ~"Po-dle množství krve, které ztratil, usuzuji, že rána je nebezpečná."

"Ale přesto měl ještě dost sil, aby odvěkl velblouda," odvětil sir Percy. "Myslíte, že s ním šel až do doupěte?"

"Pochybují! Lev, má-li vlastní rodinu, vyráží na lov s celou společností. Lvice a mláďata ho doprovázejí a čekají na vhodném místě, aby nemusel kořist vléct daleko. Zde pak odbude královská rodina svou hostinu. Zbytky ponechá mrchožrou-tům. Jedme dále!"

Stopa nás zavedla k houštině, na níž rostlo zakrslé fíkové křoví. Mešérové, ve lice bojovně naladěni, chtěli hned vtrhnout do houští, já je však zarazil. "Stůjte! Nevíme, co je v houšti. Počkejte, až se vrátím."

Objeli jsme s Angličanem houštinu, já vpravo, on vlevo, a právě, když jsme se sešli, spatřili jsme na zemi stopy lvice. Ze stop bylo zřejmé, že houštinu opustila jen lvice s mláďaty, kdežto lev tam doposud leží, protože neměl sílu vydat se s rodinou k doupěti.

Vrátili jsme se k beduinům a vydal jsem jim rozkaz, aby obklopili celou houštinu a pustili do ní své psy, kteří by raněného lva vyplašili. Stalo se. Brzy jsme uslyšeli z jistého místa zuřivý psí štěkot.

"Sire, prosím vás, přenechte mi to," žádonil Angličan.

"Vezměte si ho. Budu střilet, jen kdyby to bylo nezbytné."

Slezli jsme z koní, které jsme odevzdali Achmedovi s rozkazem, aby s nimi odešel trochu dále. Čekali jsme s puškami připravenými k ráně, ale lev se neobjevoval.

"Snad nevykrvácel?" řekl jsem.

"Uvidíme," odpověděl Angličan a vešel do křoví.

"Žádnou neopatrnost, sire!" varoval jsem ho. "Je to nebezpečné."

"Pshaw!" odpověděl a krácel dále.

Musel jsem za ním. Prodíral se křovím a já v jeho patách. Došli jsme pomalu až k houštině, kolem níž vyli psy. Do houští se však neodvažovali.

"Co teď?" řekl Percy. "Nepošleme tam nějakou kulku?"

Sklonil jsem se k zemi, kde nepřekáželo listí v rozhledu. Tam, nízko při zemi, jsem spatřil dravce. Ležel s roztaženými tlapami a skelnými zraky, ve kterých už nebyla jiskra života...

"Sire, vaše rána byla přesná. Je mrtev."

"Mrtev? Opravdu?"

"Yes."

Při těchto slovech jsem vstoupil dovnitř a rozhrnul větve.

Byl to skutečně obrovský exemplář. Plná, tmavohnědá, skoro černá hřiva splývala kolem mohutné hlavy. Silné, zaťaté rty, byly pokryty krvavou pěnou. Vedle něho ležely ostatky velblouda, jak je zanechala lvice s mláďaty.

"Heigh day!" zvolal Percy. "Tak tady leží starý kocour. Kam jsem ho střelil, sire?"

"Pohleďte, zde pod žebra, mezi přední nohy. Kulka ho musela dostihnout při skoku."

"Šlo mu tedy o život. Jsem rád, že se nemusím bát výsměchu. Yes!"

Teprve teď si troufali psi blíže a my měli co dělat, abychom je udrželi ve slušné vzdálenosti od krále zvířat. Pak jsme zavolali beduíny.

Opakovalo se něco podobného, jako u zdechlin obou panterů. Když se "stateční" lovci vybouřili a ubohý lev byl dostatečně potupen a zhanoben, vydali jsme se na další cestu. U zabitého lva zůstalo několik mužů, kteří měli za úkol zhotovit z větvi sáně a dopravit lva do duáru.

Podle stáří stopy se dalo usuzovat, že lvice opustila svého pána jen nedávno. Tady to nebylo bezpečné a pudová

starostlivost o mláďata ji nutila, aby se ihned po nakrmení odebrala do doupěte. Jeli jsme tři čtvrtě hodiny, než jsme dorazili

ke skaliskům, kde byl "palác" nebožtíka lva.

"Myslíš, pane, že králova žena bude stejně statečná, jako byl on?" ptal se mě šejk Mešérů, když jsme zastavili.

"Ovšem. Brání-li lvice svá mláďata, je nebezpečnější než Pán s tlustou hlavou."

"Kdo ji zastřelí? Vy nebo my?"

"My," odpověděl jsem mu a zároveň pozoroval, že jeho statečnost se v blízkosti lvice povážlivě vypařovala. "Obstupte úžlabími, aby nám neunikla."

Sestoupili jsme s Angličanem, odevzdali koně Achmedovi, vzali jsme do rukou pušky a vyrazili po stopě.

Údolí tvořilo nevelkou, podlouhlou kotlinu, která měla jen jediný vchod. Vypadalo, jako by vzniklo náhlým posuvem půdy. Stěny byly velice srázné, dno poseto balvany, mezi nimiž živořilo trochu tvrdé trávy. V pozadí tvořilo kapradí a bodláčí houštinu, která byla skoro neproniknutelná.

"Tam se ani schovávají kočky," řekl sir Percy. "Nemyslíte, sire?"

"Nepochybně. Všechny stopy vedou do houští."

"Psi nám tady nepomohou. Vyplašíme je tedy kamením. Well!"

"Mám si vzít lvice, sire?"

"Ne. Nechtějí mi mně!" odpověděl důrazně Percy.

"Budiž. Zůstaňte na tomto výběžku. Odtud můžete pohodlně střílet, až vyrazí z houštiny. Já se jí postavím do cesty, kdybyste snad chybil, aby nemohla ven z kotliny. Mláďata nebudou nebezpečná. Podle stop jsou ještě malá a nemotorná."

Vyšel jsem opět ven, abych dal beduinům potřebné rozkazy. Obklopili údolí ze všech stran, ale nemohl jsem je donutit, aby sestoupili z koní. Patrně si mysleli, že

na koni mají větší šanci před lvem utéct, než pěšky. Jen několik mužů, kteří stáli nad srázem, si dalo říct. Sestoupili z koní a začali házet do houští kamení, aby vyhnali lvice z doupěte.

Percy se zatím pohodlně umístil na svém stanovišti a já jsem zaujal postavení při vchodu do kotliny. Nedaleko mne se postavil šejk Mohamed ér Ramán, který si tím vybral místo, jenž nebylo nebezpečné, a zároveň byl v popředí.

Když beduíni spustili na houštinu ten, přival kamení, ozvalo se odtud mručení a funění, jež patrně pocházelo od mláďat. Pak se dala slyšet i lvice. Nebyly to mohutné, prsní tóny Pána s tlustou hlavou, ale přece byl řev tak hrozný, že muži pobledli a koně se začali chvět.

Sprška kamenů nepřestávala. Percy ležel na skalním výběžku a pozoroval houštinu. Dole se cosi hnulo a na volné prostranství vylezlo mládě. Po chvíli se zjevilo i druhé.

"Házejte na mláďata!" křičel nahoru šejk, který pochopil, že to je nejrychlejší způsob, jak dostat lvice z houští.

Beduíni ho uposlechli. Jeden z padajících kamenů zasáhl lvice, které bolestně zakňučelo. Lvice stála ihned u něj.

Nevystoupila z křoví tak, jak je to zvykem u lva, tedy důstojně a majestátně, nýbrž se připlížila přikrčena jako pravá kočka.

Z místa, kde jsem stál, jsem ji viděl, kdežto před Angličanem ji stále ukrývalo kapradí. Oči lvice svítily hněvem a upíraly se nahoru na muže, kteří házeli kamením. Bylo vidět, že měří výšku a odhaduje vzdálenost, aby mohla zaútočit.

Mahamed ér Ramán, který lvice dosud nespátl a byl tudíž plný odvahy, popohnal svého koně až na okraj svahu a zvolal:

"Házejte dále, mužové. Ještě..."

Ubožák nedomluvil. Odvážil se příliš daleko, takže zvětralá půda pod nohama koně ujela. Kůň ztratil rovnováhu a řítil se nezadržitelně dolů. Šejk měl tolik duchapřítomnosti, že vyskočil ze sedla, ale nezachytil se. Kůň i jezdec se kutáleli po srázném svahu do kotliny. Ozval se stonásobný výkřik hrůzy, neboť sotva lvice spatřila padajícího beduína, vymrštila se vzhůru a obrovskými skoky se hnala k němu.

Stalo se to tak rychle, že Angličan nestihl řádně zamířit. Vystřelil okamžitě, ale lvice byla rychlejší, než jeho kulka. Šejk právě vstal, když spatřil dravce.

"Alláh il Alláh!" zvolal a vrhl se zase k zemi.

Už byla skoro u něho - poslední skok - a v tom jsem začal střílet. Kulka zasáhla lvice ve skoku a strhla jí trochu stranou. Zahřměla druhá rána a - šejk bolestně vykřikl. Zvíře, které dopadlo těsně vedle něho, zasáhlo drápem jeho nohu. Spíše bezděčným pohybem než úmyslně se odvalil šejk stranou. Lvice zaryla drápy do země, vyrazila ze sebe poslední odumírající řev, několikrát sebou trhla a dokonala.

Byl jsem od ní vzdálen asi dvanáct kroků. Vytasil jsem nůž a přiskočil jsem k ní. Nebylo to potřebné. Byla mrtvá.

"Vstaň, šejku," řekl jsem. "El Áretova sultána je mrtvá."

"Je mrtvá?" ptal se, bledý jako stěna, pokud Arab může vůbec zblednout, a zvedl se ze země.

"Ano, mrtva."

"Emire, chtěla mě sežrat."

"Chtěla," odpověděl jsem a přemáhal jsem

smích nad tím "závažným" sdělením. "A chtěla tě sežrat i s burnusem a střevíci. Ani bys neměl kdy se pomodlit síru smrti. Ale teď odešla ona se všemi svými hříchy."

"Odešla do džehenny, efendi, kde bude bydlet až do konce světa."

Po šejkově výkřiku panovalo mezi beduíny hrobové ticho, nyní však všichni propukli v ohlušující jásot a všichni se hnali dolů do kotliny, která se málem stala šejkovi osudnou.

Šejk však měl naštěstí jen nepatrné škrábnutí na noze, kterým zaplatil daň za přílišné hrdinství. Jeho koni se nic nestalo. Jen ubohá lvice musela snést celý přívál potupy a bití, který se na ní snesl. Beduíni chytili a spoutali její mláďata, aby

provázela náš vítězný návrat do duáru

Všichni byli nadšeni výsledkem naší výpravy, jen sir Percy byl mrzutý.

"Vexatious, immense vexatious, to je urážlivé, opravdu urážlivé," bručel, "ta ničemná kočka se opět vyhla mé ráně."

"Buďte rád, sire! Co potřebovala, to dostala."

"Dostala, ale ne ode mně! Kdyby ještě byla živa, měl bych naději, že ji zastřelím. •Ted' však nemám nic."

"Mohu vás zcela upřímně ujistit, že kdybych byl na vašem místě, také bych ji nic neudělal. Vyletěla tak prudce, že jste vůbec neměl čas namířit. Věřte, že to není hanba a nikdo nebude hanit vaše střelecké umění."

"Také bych to nikomu neradil," bručel Angličan. "Ale je to kus zvířete, ta kočička. Měří jistě přes osm stop. Té bych se nechtěl dostat do spárů."

Poněvadž tady nebylo dříví na zhotovení smyku, stáhli jsme lvici kůži na místě.

131 .

Maso zůstalo ležet napospas mrchožrou-tům. Když byla kůže stažena, zamířili jsme zpátky do duáru.

"Emire," pravil šejk, který se ke mně připojil. "Zachránil jsi mi život. Alláh ti za to žehnej! Řekni mi, co mám udělat, abych ti dokázal svou vděčnost?"

"Chceš-li pro mně něco udělat, pak se postarej, aby se Ali en Nurábi dostal zpátky svou dceru a koně."

"To jsem ti již slíbil a svému slibu dostojím. Ale jistě mi dovolíš, abych přemýšlel dále, jak a čím bych ti mohl projevit svou vděčnost. Kde bych teď byl, nebýt tebe? Zbavil jsi nás Pána s tlustou hlavou a jeho sultány, Abú'l Afrida a Omm el Afrida. Ted' se zase mohou naše stáda bezpečně pást a synové Mešérů již nebudou požíráni. Vystrojíme dnes velkou diffu, hody, na tvoji počest a počest emíra z Inglistánu. Můj život je tvůj život a tvé blaho mi je dražší než oko, které nechci ztratit."

Když jsme dojeli k houští, kde skončil lev, zjistili jsme, že byl již dopraven domů. Široká stopa, kterou vyryl do země smyk, naznačovala zřetelně, kudy se vydal průvod s králem pouště.

Dorazili jsme do duáru, kde jsme byli uvítáni hlučným jásotem. Jel jsem hned před šejkův stan a chtěl jsem právě seskočit z koně, když se rozevřela záclona. Ze stanu vyšel muž a zamířil k Mohamed ér Ramánovi.

"Alláh akbár, Bůh je veliký, on dělá divy!" zvolal Mohamed.

"Můj bratr. Dostihl tě posel, jehož jsem včera poslal za tebou?"

"Tvůj posel? Neviděl jsem žádného posla, neboť přicházím z Fešie, abych odvedl svou dceru Džumeílu."

Tento muž byl tedy šejkem Mešérů z Hamra Kamudy, otec Džumeíly a bratr šejka Mohameda ér Ramána. Ještě nikdy jsem se nesetkal u Arabů s tím, aby dva bratři byli šejky různých úírkatů, vesnic. Jeden z těch dvou mužů svou hodnost nezdedil, nýbrž ji dostal jako uznání svých osobních vlastností.

Oba šejkové se objali a Mohamed ér Ra-mán se zeptal svého bratra Omara:

"Viděl jsi již Džumeílu?"

"Ano. Viděl jsem ji. Hamdulilláh, díky Bohu, že jsem ji viděl živou!"

"Živou? Což jsi myslel, zeje mrtvá?"

"Ó, jak snadno mohl být její život zničen! Ona ti to zamlčela, ale mně řekla vše, když jsem přijel."

"Co ti pověděla?"

"Včera v noci byla venku, před stany, a Abú'l Afrid ji chtěl sežra,t."

"Alláhu! O tom nic nevím!"

"Nějaký cizí emir ji zachránil. Ukaž mi ho, abych mu mohl poděkovat."

"Tento emir z Frankistánu zastřelil Abú'l Afrida a jeho sultána," odvětil Mohamed ere Ramán a ukázalo na mne.

Šejk Omar al Tantávi mě popadl za obě ruce.

"Pane, jsem šejk Mešérů z Aiúnu a Kamudy. Zachránil jsi život mé dcery. Žádej můj život a já ti ho dám!"

"Je to pravda?" ptal se mě udiveně šejk Mohamed.

"Ano, zastřelil jsem černého pantera, když chtěl roztrhat Džumeílu, Růži z Aiúnu," odvětil jsem.

"A dnes jsi zachránil život mně! Ať je požehnán Alláh, který vedl tvé kroky k mému stanu. Ale proč jsi mi to zamlčel? Vejdí do stanu a vypravuj."

"Dovol, abych se nejdříve přesvědčil, jestli Krumir za naši nepřítomnosti něco nevyvedl."

"Co by mohl udělat?" ptal se šejk Mohamed.

"Kterého Krumira myslíš?" ptal se šejk Omar.

"Sádise el Chabíra z firkatu Dedmaka."

"Pane, nezlob se, řeknu-li ti nepřijemnou zvěst."

"Nepřijemnou? Mluv!"

"Krumir je pryč."

"Pryč? To snad není možné! Vždyť byl střežen a navíc přísahal, že zde zůstane!" zvolal jsem zděšeně.

"Je pryč! Vyslal jsem napřed posla, aby oznámil v duáru můj příchod. Muži, kteří zůstali v duáru, mi vyjeli daleko vstříc, aby mne pozdravili. Nikdo nezůstal v ležení, ani Sebirové. Zapomněli na Krumira a když se vrátili, byl pryč!"

"Sám?"

"Ne. S Mošalláhou, uloupenou dívkou."

Byl jsem hněvem skoro bez sebe. Nejra-ději bych ihned vysedl na koně a hnal se za ním. Ovládl jsem se. Musel jsem se prvně dozvědět všechno, co se jen dalo.

"Jakého si vzal koně?"

"Nechť mi Alláh odpustí tu zlou zprávu! Mužové Mešérů a Sebirů, kteří měli dohlížet na Krumira se báli vašeho hněvu a prosili mně, abych vám to oznámil sám. Jel na bělouši a děvče na plavém koni. Ženy je viděly. Děvče bylo spoutáno a přivázáno na koně."

"Na plavém koni?"

"Ano, na tvém plavém koni."

Šejk Mohamed vykřikl hněvem i úžasem. Plavka byla jeho nejlepším koněm a vyrovnala se i bělouši Alí en Nurábího. Za

134'

chvíli se však vzpamatoval, vešel do stanu a vrátil se s měděným kotlem, potaženým kůží. Zabubnoval a za chvíli se kolem jeho stanu tísnilo veškeré obyvatelstvo jeho vesnice. Krátký výslech stačil, abychom se dozvěděli, co se stalo. Když přišla zpráva, že přijíždí Omar, vyjeli mu všichni muži vstříc, poněvadž byl v duáru velice oblíbený. I Krumír se k nim připojil. Cestou řekl, že pojedje za Mohamed ér Ramánem, aby mu oznámil příchod jeho bratra, což nikoho jiného nenapadlo. Nechali ho odjet, neboť jeho Hamémové jeli s nimi dále. Krumír, jakmile se jim ztratil z očí, vrátil se do duáru, nepozorovaně osedlal oba koně a pak se zmocnil dívky. Když ženy, které uslyšely její křik, přiběhly, postrašil je puškou. Nato odjel směrem na jih, kde leží Džebel Tibbuaš.

Když se Mešérové vrátili s hostem do duáru, dozvěděli se, co se stalo, a teprve teď je napadlo, aby se podívali po Hamé-mech. Zjistili, že při fantazii, slavnostním uvítání, se od nich oddělili a zmizeli za Krumírem.

Někteří se ihned chtěli pustit za Krumírem, jiní chtěli dříve zpravit šejka, a tak se hádali do té doby, až byl přivlečen zabítý lev. Zase je ovládla radost a znovu zapomněli na uprchlíka. Pak se usnesli, že vše řeknou šejku Omarovi a poprosí ho, aby podal šejkovi Mohamedovi o neštěstí zprávu. Mezitím jsme se vrátili. Tak se stala celá řada chyb, které bylo nyní těžké napravit.

Mohamed ér Ramán zuřil jako postřelený medvěd. Proklínal věrolomného Krumíra i své nedbalé Mešéry. Šejk Alí en Nurábí přísahal při bradě Prorokově, že pobije všech třicet Sebirů, kteří neuhlídali Krumíra.

Ubohý Achmed es Salláh hledal útěchu i pomoc u mně. Nejklidnějším ze všech byl. Angličan. Seděl pohodlně na koberci se svými nekonečnými nohama křížem a se svým škodolibým úsměvem říkal:

"Wonderfoul, překrásné, znamenité! Komédie začne znovu. Nebýt Krumírova útěku, bylo by po dobrodružství. Je to ďábelský chlapík, jakého v žádné knize nenajdete. Yes! Ale to se mi na něm právě líbí!"

Útek Sádise el Chabíra úplně změnil si tuaci. Na naše lovecké úspěchy už nikdo ani nepomyslel. Místo oblíbené hostiny byla bouřlivá porada, místo radosti hněv a výčitky, mnohdy oprávněné. Nejvíce rozlobeni byli oba postižení šejkové - Alí en Nurábí a Mohamed ér Ramán. První shromáždil svých třicet Sebirů a učinil jim takové kázání, že bych nechtěl být na jejich místě. Mohamed ér Ramán se na oplátku pustil do svých Mešerů. Častoval je různými nadávkami a skončil tím, že je škoda smrti lvů a panterů, kteří by je byli jistě po zásluze sežrali. Do křiku, který tropili rozhořčení šejkové, se mísil hluk bojovníků, kteří sháněli zbraně a koně, aby pronásledovali zloděje, který se dopustil dvou těžkých zločinů: zrušení daného slibu a oloupení svého hostitele.

Omar al Tantávi se snažil do všeobecného zmatku vnést trochu pořádku. Snažil jsem se mu v tom pomoci ze všech sil. Po dlouhém přesvědčování beduíni pochopili, že nejdůležitější je řádná a organizovaná porada, poněvadž ukvapené jednání nevede k úspěchu. Konečně si dali říct a dže-ma se shromáždila před šejkovým stanem.

"Mluv, emire!" obrátil se ke mně Mohamed ér Ramán. "Zvítězil jsi nad Otcem

a Matkou ďábla a jen ty dovedeš chytit lupiče mého koně! Víš, že bys ho chytil ještě dříve, než dorazil do našeho duáru, kdyby tě Sebirové poslechl."

To byla rozumná řeč, při níž se šejk Se-birů Alí en Nurábí chystal za nos. Odpověděl jsem:

"Jsi miláčkem Proroka, ó šejku, neboť tvé oko je otevřeno jen pro to, co je zdravé a užitečné. Překonejte svůj hněv, ó mužové, aby se vaše myšlenky vyjasnily. Slyšte mou řeč a uvažte, chcete-li se podle ní řídit. Poslechl jste mne, když jsme se chystali na lva a na pantery, a proto jsme zvítězili. Budete-li i nyní jednat podle mých slov, doufám, že lupiče dostihneme. Říkám vám však předem, že nemám chuť podniknout něco, co je již předem odsouzeno k nezdaru.

Usnesete-li se na něčem rozumném, pojedu s vámi, jinak zůstanu zde!"

"Mluv, mluv!" ozvalo se ze všech stran."

"Dobrá, řeknu vám svůj názor. Krumír jel na jih. Utvoříme tedy dvě skupiny. Jedna pojedje přímo za ním a ta druhá si pospíší k Hamémům, aby tam byla dříve, než tam dorazí Krumír. Jsou Mešérové a Haménové přátelé?"

"Žijeme s nimi v míru," odvětil Mohamed ér Ramán.

Tu se zvedl šejk Omar al Tantávi a podal vysvětlení:

"Béni Uelad Hamémové bydlí na druhé straně Džebel Rakmatu a Džebel Sidi Alí Ben Aiúnu. Jejich vesnice leží mezi horami Segedal, Bagera, Mehéřa a Džerid a rozkládají se až k moři, který se v řeči Franků nazývá Gabešský záliv, dříve vůdcem je slavný šejk Jamar es Sikít, jehož ležení je v Sellúmu u Feriany..."

"Sellúm a Feriana však nejsou na území Hamémů!" přerušil jsem ho.

"Máš pravdu," odpověděl, "ale konají se tam velké trhy, kde se prodávají velbloudi a koně, a Hamémové jsou tam vždy první. Krumír zcela jistě zná tento jejich zvyk a jeho kroky povedou do Sellúmu."

"Znáš šejka Jamar es Sikíta?"

"On je mým pokrevním bratrem."

"Pak jsi muž, kterého budeme potřebovat. Máš dobré koně?"

"Mám čtyři koně, kteří jsou právě tak dobří, jako plavka mého bratra. Ale tyto koně zůstali ve Fešii."

"Potřebujeme je, abychom dohonili Kru-míra. Půjčíš nám je, ó šejku?"

"Půjčím-li vám je? Sám s vámi pojedlu! Zachránil jsi Džumeilu, mé dítě. Kde jsi ty, tam jsem i já."

"A ty šejku Mohamede, máš koně, kteří by se vyrovnali plavce?"

"Mám pět výborných koní, ale žádný z nich se plavce nevyrovná."

"Nezapomínej, že Krumír má s sebou i Hamémy, kteří mají jen průměrné koně. Myslím, že počkal na ně a společně vyrazili k Hamémům. Pod jejich ochranou se cítí bezpečněji. Slyšte tedy můj návrh. Nesmíme vzít s sebou mnoho mužů a nemůžeme si dovolit špatné koně. Proto se našich šedesát Sebirů vrátí do Seraia Bentu."

Alí en Nurábí o tom nechtěl ani slyšet, byl však přehlasován. Mešérové souhlasili se mnou, že několik dobrých jezdců dohoní lupiče spíše, než větší skupina, která navíc vzbuzuje nedůvěru v každém, s kým by se potkala.

"Rozdělíme se tedy," pokračoval jsem. "Můj a Achmedův kůň, pět zdejších koní a čtyři z Fašie - to je jedenáct koní. To úplně stačí. Z pěti zdejších koní si jednoho vezme emír z Inglistánu, který svého koně nechá zatím zde, jednoho šejk Alí en Nu-rábí a jednoho šejk Mohamed ér Ramán. Zbylé dva koně případnou dvěma statečným bojovníkům, které si vybere šejk. Ihned vyrazíme po Krumírově stopě a šejk Omar al Tantávi pojede do Fešie pro své čtyři koně, s nimiž nás dohoní cestou. Jak daleko je Fešia?"

"Můžu tam být za půldruhé hodiny, i když je k tomu třeba asi čtyř hodin," odvětil Omar. "Mám vyrazit?"

"Počkej ještě. Musíme se dohodnout, jakým způsobem bys nás nejrychleji dohonil. Prvně však potřebujeme několik bojovníků, kteří se co nejrychleji rozjedou do Abajdu, Melhily, Tibbuaše, Carátel Ataše, Margeby, Safle, Rakmatu, Sidi ben Aúnu, Gvasery, Segedalu, Bagery a Mehéry, aby varovali tamější duáry, ať nepřijímají lupiče. Krumír tím zůstane bez ochrany a padne nám zcela jistě do rukou. Mohamed ér Ramán a Omar al Tantávi dají poslušně nějaké znamení, aby jim uvěřili. Nás jedenáct se zásobí náboji a potravinami, abychom co nejdéle vydrželi. To jsou mé návrhy. Rozhodněte se rychle, čas kvapí!"

Oba šejkové Mešérů se mnou plně souhlasili, a protože nikdo z ostatních neodporoval, přikročilo se k nejnnutnějším přípravám. Především se vypravili domů Sebirové, kteří nám po celou dobu nebyli vůbec .nic platní. Vzali si s sebou i šejkova bišarína, jehož jsme nepotřebovali. Poté byli vysláni rychlí poslové do okolních duárů a pak jsme si my sedli na koně. Rozloučil jsem se s Džumeilou. Loučení

bylo velice krátké, poněvadž byl přítomen i její otec. Dívka mi popřála šťastnou cestu a slíbila, že se bude za mne modlit.

Krumírovu stopu jsme našli brzy. Vedla k potoku a pak celou hodinu po jejím břehu. Nedaleko Džebel Kakady se však uhybala vpravo k západu. Bylo jasné, že Sádís el Chabír měl v úmyslu obejít horu, aby se dostal přes Sidi bu Ganém k Džebel Sebes. Bylo to nezbytné, chtěl-li se Krumír dostat na trh do Sellúmu, i když přes veškeré Omarovo ujišťování jsem tomu nevěřil. Proč by jel Krumír právě do Sellúmu, kde se sjíždí tolik různých kmenů a který nemůže poskytnout lupičům bezpečný útulek?

Až dosud jsme měli s Omarem společnou cestu, nyní jsme však museli odbočit na západ, kdežto on pokračoval na jih do Fešie.

"Kde vás zastihnu?" obrátil se na mne.

Naše stopa povede kolem Rekady a pak pravděpodobně až k Šematu. Pojedeš-li z Fešie směrem k západu slunce, určitě narazíš na naši stopu. Čas od času zastrčíme do země větvičku, aby ses nemohl zmylit."

"Nemůžu se s vámi minout?"

"To není možné. Jak dlouho se jede z Fešie k rovině?"

"Přesně hodinu."

"Pak na tebe nebudeme dlouho čekat,

poněvadž si musíme udělat velkou zájízdku." ,

Omar pobídl svého koně a po malé chvilce nám zmizel z očí.

Netrvalo dlouho a narazili jsme na stopu šesti Hamémů, kteří se zde setkali s Krumírem. Byli tedy opravdu domluveni o útěku od Mešérů.

Překročili jsme karavanní cestu, která spojuje Hammádu el Uelad Ajár s alžírskou Tebessou. Hned za ní zahnula lupičova stopa k jihu, čímž byla potvrzena správnost mé domněnky. Bylo mi divné, že se Krumír nesnažil stížit pronásledování a nezahlašoval stopy. Ležely před námi tak zřetelně, že by ji nepřehlédli ani naprosto nezkušený člověk. Tak zkušený a pověstný lupič musel přece vědět, že není radno se spoléhat jen na rychlost koně.

Netrvalo dlouho a pochopil jsem jeho počínání. Když jsme se přiblížili k před-horí Sidi bu Gariému, změnila se hlína v kamenitou půdu a jen stěží jsem rozeznával, kterým směrem Krumír pokračoval. Tu mi naznačil cestu rozdrcený kamínek a tam zase nějaká odřenina na skále. Museli jsme však zpomalit, neboť hledání těchto nepatrných stop zabralo spoustu času. Konečně asi po půlhodině se před námi objevila hlinitá půda, ale jaké byly mé rozpaky, když jsem našel její stopy kopyt dvou koní.

"Rrré, stát!" zavelel jsem. "Nedotýkejte se stop!"

Seskočil jsem z koně a prohlížel stopu. V duchu jsem odprošoval Krumíra. Myslel jsem, že je neopatrný a teď, ke své škodě, jsem se přesvědčil, že je nejen opatrný, nýbrž - jak to říkáme u nás - všemi mastmi mazaný. . "Co vidíš?" ptal se Mohamed ér Ramán.

"Jsme na falešné stopě."

"Mašalláh! Oklamali tě, efendi?"

"Mně nemůže nikdo oklamat!" odpověděl jsem sebevědomě, protože i stín nejistoty mohl ubrat hodně z mé vážnosti v očích těchto lidí. "Jeďte několik set kroků zpátky! Musím tuto skálu lépe prohlednout. Jen Achmed es Salláh zůstane při mně."

Toto přání jsem vyslovil jen proto, abych potvrdil domněnku, že Achmed je skutečně tak výtečným znalcem stop, jak jsem to prohlašoval. Poněvadž každý rád uvěří ve svou vlastní výtečnost, začal se i Achmed domnívat, že mi má radit. Ihned se pustil do výkladu svých názorů, v čemž však brzy ustal, neboť pochopil, že jeho vývody jsou poněkud děravé.

Odchýlil jsem se vpravo od dosavadního směru, ale stále jsem nic nenacházel. Přešel jsem tedy na levou stranu a hledal dále. Můj úkol byl velice nesnadný. Pronásledovaní měli neokované koně a na kamení zanechávali jen zcela nepatrnou stopu. Po dlouhém hledání jsem však našel to, co jsem hledal.

"Pojď sem, Achmede!" zavolal jsem na něj. "Chci se přesvědčit, jestli umíš najít stopu. Hledej!"

Achmed se snažil, ale marně.

"Sidi, nevidím nic. Skála je tvrdá a hladká a kopyta koní nezanechávají žádné o-tisky."

"A přece. Pohleď sem. Co vidíš?"

Nachýlil se dolů a zbystřil zrak.

"Trochu prachu. Jako od rozemletého kamínku."

"Máš pravdu. Byl to kamínek, který byl rozdrcen. A teď mi řekni, při jaké příležitosti se to stalo?"

"Sidi, jak bych to mohl vědět? Byl jsem snad přítom?"

"Sestoupí-li někdo pomalu z koně, dotkne se země nejprve pravá noha, která se poněkud otočí, při čemž na ní spočívá tíha celého těla. Dostane-li se přitom pod nohu kamínek, rozdrtí se. Je tedy jasné, že se zde zastavil nějaký jezdec. Ale proč neseskočil z koně, nýbrž opatrně a pomalu slezl?"

"Aby kopyta koně nezanechala stopu."

"Ano, chtěl ulehčit koni. Teď se musíme přesvědčit, zdali tak učinili i ostatní."

"Jak se o tom přesvědčíš?"

"Budu hledat."

Brzy našel novou stopu.

"Podívej se, Achmede - co je to zde?"

"Haď, vyrytý nožem do kamene."

"Ne nožem, nýbrž železnou špicí kopí nebo ostruhou, jakou nosí Hamémové. Tady někdo sestupoval, při čemž mu trochu uklouzla noha. Nebo se někdo opíral o kopí, které mu ujelo. Tak vznikl obraz hada. Dva muži zde sestoupili, aby ulehčili koním. Předpokládám, že ostatní udělali totéž. Řekni mužům, aby šli pomalu za námi," poručil jsem Achmedovi a pokračoval v hledání.

Asi po pěti minutách hledání, tam, kde začínala měkčí půda, jsem zase našel otisky dvou koní. Konečně jsem pochopil Krumírův úmysl a zavolal jsem své společníky.

"Našel jsi něco?" ptal se Alí en Nurábí.

"Ano. Krumír vůbec není tak lehkovážný, jak jsme to předpokládali. Udělal všechno, aby nás zmátl."

"Ztratil jsi jeho stopu?"

"Ne. Prohlédni si tuto krajinu. V těchto místech přechází skalnatá půda v hlinitou. Rozhraní mezi oběma podložími je ostře ohraničeno a táhne se vlevo ve velkém oblouku. Aby nás spletl, sestoupil Sádís se svými lidmi z koní, plížil se s nimi po tvrdé půdě a čas od času poslal dva ze svých mužů pryč. Tak vznikly čtyři různé stopy, které se později pravděpodobně zase střetnou. Pokud se s nimi ovšem Kru-mír nerozloučil nadobro a nechce-li dál pokračovat s Mošalláhou sám. Domníval se, že spatříme některou z těchto stop a pustíme se po ní. My však budeme hledat dále, až narazíme na jeho stopu. Neoklame nás! Jeďte pomalu za mnou!"

Po chvíli jsme našli novou stopu a když jsem ji znovu přezkoumal, zjistil jsem, že to byli dva Hamémové. Použil jsem pomůcku -obkreslenou stopu bělouše, kterou jsem si pořídil ještě v ležení Sebirů. Zbývalo najít poslední stopu - stopu Krumíra.

Zatím, co jsme pomalu hledali, někteří zpozorovali, že se k nám blíží čtyři jezdci. Byl to šejk Omar al Tantáví se svými třemi Mešéry, všichni na dobrých koních. Pozdravili jsme se s nimi a hledali dále.

Trvalo to dlouho, než jsme našli další stopu. Přiložil jsem svou pomůcku a zjistil, že se shoduje se stopou jednoho z koní, který byl asi bělouš Alí en Nurábího. Pro jistotu jsem vyňal z kapsy kus papíru a pořídil si ještě otisk kopyta Mohamedovy plavky.

Vyrazili jsme dvojnásobnou rychlostí po Krumírově stopě. Jejím hledáním jsme ztratili mnoho času, který jsme museli dohnat. Byl jsem zvědavý, kterým směrem se Krumír pustil. Podle toho se dalo usuzovat o jeho dalších úmyslech. Asi po hodině jízdy se nám dostalo žádoucího vysvětlení.

Od Džebel Sebiša na alžírské hranici až k Tebesse se napříč Tunisem táhne málo známá proláklina, která se nazývá Kair-vánské jezero. Několik nepatrných říček přivádí své vody na toto území. Největší z nich - Suiletva - pramení pod horou Džebel Semeta, teče asi čtyřicet kilometrů směrem na jih, a zde u místa, po němž dostala říčka své jméno, zahýbá na východ. Krumír se držel pravého břehu řeky. To byl směr, který vedl k Džebel Margeba, u jehož paty byly pastviny jedné větve Mešárů. Také tam jsme vyslali spěšného posla. Nyní šlo o to, kdo asi dříve dojel. Krumír měl lepší koně, naši poslové však jeli rovnou čarou. Kromě toho jeli nepochybně celou noc, kdežto Krumír, aby šetřil dívku, v noci odpočíval.

Postupovali jsme rychle, při čemž jsem ani na okamžik nespouštěl z očí Krumíro-vu stopu. Před západem slunce jsme

přišli k východnímu výběžku Semema Amrámu a poněvadž se rychle setmělo, zastavili jsme nedaleko karavanní cesty, vedoucí ze Sbeitly přes Semelu do Ferariše, abychom zde přenocovali.

Za svítání jsme zase seděli v sedlech. Byla tu měkká a travnatá půda, proto bylo možné rozeznat Krumirovu stopu. Avšak k našemu údivu nevedla do Margeby, nýbrž vpravo k Belad Átašu. Krumír měl patrně v úmyslu vyhnout se všem mešér-ským kmenům a dorazil přímo k Hamé-mům, kteří bydlí na druhé straně Sidi Alí Ben Aúnu. Chtěl jsem se dopátrat pravdy, zejména když jsem poznal, že odpočíval jen krátký čas a již před půlnocí se vydal na další cestu. Jeho náskok tím stoupl o tři hodiny.

Hnali jsme se kupředu s větrem o závod a dorazili jsme k břehu Átaše. Přebrodili mělkou řeku a ještě dopoledne jsme stanuli na výšinách hory Núba, odkud stopa vedla k jihovýchodu na velkou planinu ed Deban. Ted' jsem si byl jist, že jsem uhodl Krumirovy záměry.

Zastavil jsem a kázal sestoupit, abychom popřáli koním trochu oddechu.

"Šejku Omare el Tantávi, víš jistě, že Ja-mar es Sikít, starý šejk Hamémů, je v Sel-lúmu?" ptal jsem se.

"Ano," odpověděl Omar.

"Kolik času potřebuješ, abys tam dorazil?"

"Obyčejně to trvá pět hodin, ale musí-li to být, budu tam za dvě hodiny."

"Jak je daleko odtud k prvnímu duáru Hamémů, který leží za Ben Aúnem?"

"Sedm hodin cesty. Ale rychlostí, jakou jsme dosud jeli, tam budeme jistě za tři hodiny."

Krumír jel k Ben Aúnu. Poněvadž je asi pět hodin cesty před námi, usuzuji, že se nachází pod ochranou Hamémů. Naši poslové tam dosud nemohli dorazit."

"Emire, musíme tedy rychle do Sellúmu a přivést starého šejka."

"To jsem právě chtěl navrhnout. Jedině on nám může pomoci. Ale dokud nepřijde, nesmíme pustit Krumíra ze zřetele.

Stačí, když do Sellúmu pojedou dva muži. Vezmi jednoho ze svých Mešérů, šejku Omare al Tantávi. My ostatní pojedeme dále. Ze Sellúmu do Ben Aúnu nemůže být déle než šest hodin cesty. Mohl bys tam dorazit se starým šejkem ještě před západem slunce."

"Ó efendi, ze Sellúmu do Ben Aúnu vede velice dobrá karavanní cesta. Najdu-li Ja-mara es Sikíta, budu u vás mnohem dříve. Buď bez starostí! Hamémové znají dva z mých bojovníků, kteří jdou s vámi, a nebudou se zdráhat učinit, co si budete přát."

Omar vyrazil do Sellúmu. My jsme dali koním několik datlí a hnali se za Krumi-rem. Bylo všechno tak, jak jsem očekával. Omarův výpočet byl správný, neboť kolem

poledne jsme spatřili jezdce, z čehož bylo jasné, že jsme blízko duáru. Po chvíli se k němu přidružili i jiní a pomalu jich byl celý zástup, který se v divokém trysku hnal proti nám. Za chvíli nás obklopili ze všech stran, šejk Alí en Nurábí se chopil slova:

"Salám álejkum! Ke kterému kmeni patříte?"

"Jsme Hamémové z kmene Ferán," odpověděl jeden z nich.

"Jak se jmenuje Váš šejk?"

"Jamar es Sikít ben Mulej Haléfis Buká-dání. A já jsem Sár Abdúk ben Jamar es Sikít, náčelník těchto mužů."

"Pak jsi tedy synem šejka Jamara! Slyšeli jsme, že tvůj otec je v Sellúmu."

"Slyšeli jste dobře. Chcete k němu?"

"Chceme do vašeho duáru a poprosit vás o chléb, sůl a vodu."

"Kdo jste?"

"Jsem Alí en Nurábí, šejk Rakků z Uelad Sebirů. Tento vedle mne je šejk Mohamed ér Ramán, šejk Mešérů z Džebel Šefary. Tito dva muži jsou slavní emirové z Frankistánu a tito dva jsou Mešérové z Hamrá Kamudy."

"Znám vás," odpověděl pyšně Haméma. "Nebudete s námi jíst chléb ani sůl, neboť jste nepřátelé našich přátel."

"Mýlíš se! Přicházíme..."

"Mlč!" přerušil ho Sár Abdúk. "Pravíš, že jsi Alí en Nurábí, šejk Sebirů? Nejste snad nepřáteli Hamémů Matalegů, s nimiž chcete bojovat na karavanní cestě, vedoucí z Testeru do Kéfu?"

"Chtěli přepadnout káfilu, obchodní karavanu, která stojí pod naší ochranou."

"Kdo ji postavil pod vaši ochranu? Mohamed es Sádik bej! Stali jste se jeho otroky a bojujete svou krví za bídné kramáře, abyste za to dostali bídný peníz! Jste naši nepřátelé a chcete s námi jíst chléb a sůl? Pronásledujete našeho přítele a bratra Sádise el Chabíra a žádáte od nás pohostinství? Odvažujete se přivést k nám dva Franky, aby znečistili naše stany, ženy a děti? Alláh zatrat' tyto nevěřící psy! Dobrý muslim si před nimi odplivne a přivážeje..."

"Učín to, chlapče!" zvolal jsem na něho.

Jediným skokem svého koně jsem se ocitl po jeho boku, popadl ho za krk a strhl na svého koně. Musel jsem jednat rozhodně. Nesměli jsme připustit žádné urážky, jinak byla naše věc ztracená. Mžíkem měli všichni Hamémové zbraně v rukou, ale i moji průvodci se připravili k obraně. Můj útok byl tak neočekávaný a prudký, že Sár Abúk byl v mé moci dříve, než mohl pomyslet na obranu. Opřel jsem mu hrot svého nože o krk a řekl jsem:

"Kdybys nebyl synem šejka Jamara es Sikíta, kterého si vážím, poslal by tě můj nůž na sirát, most, po němž se mrtví ubírají k poslednímu soudu. Promluvíš-li ještě jedno slovo, které se mi nebude líbit, propadne tvá duše anděli smrti. Jdi a sedni si na svého koně!"

Pustil jsem ho z rukou a on sklouzl na zem. Stál bledý leknutím, studem a vztekem. Strnule se na mně díval. Za chvíli se však vzpamatoval, vytáhl nůž a zahrozil:

"Čeho ses opovážil, cizince? Mám tě probodnout?"

Namířil jsem na něho revolver.

"Ty mne? Neseděl snad můj nůž na tvém krku? Pozvedni ruku o píd' a pošlu tě za tvými předky! Bude lépe pro tebe i pro nás, vyslechněš-li nás v míru, neboť se vás nebojíme. Vězte, že ještě před západem slunce přijede Jamar es Sikít ze Sel-lúmu, aby vám oznámil, že jsme vašimi hosty."

"On nepřijede."

"Nepřijede!" řekl rozhodně Sár Abduk.

"Přijede, říkám-li to já! Nikdy nemluvím do větru! Znáš šejka Omara al Taritávi-ho, šejka Mešérů z Hamrá Kamudy a z Aúnu?"

"Znám ho."

"Je vaším nepřítelem?"

"Je to náš přítel a bratr."

"Nuže, on byl s námi a zajel nyní do Sel-lúmu, aby přivedl tvého otce Jamara."

"Mluvíš pravdu?"

"Emír z Frankistánu nikdy nelže! Znáš tyto dva Mešéry z Hamrá Kamudy?"

Bylo vidět, že má odvaha na něho zapůsobila. Proto odpovídal tak odevzdaně. Když teď pohlédl na oba Mešéry a poznal je, byl v rozpacích.

"Ano, znám je," odpověděl.

"Slib mi, že se k nám nebudete chovat nepřátelsky, dokud nevyslechněš rozkazy svého otce."

"Co od nás chcete?"

"Odpověz mi na mou otázku: je u vás Sádís el Chabír, Krumír z firkatu ed Ded-maka?"

"Ano."

"Uloupil nám dva koně a dívku. Žádáme vás, abyste nám vydali lupiče a kořist."

"Krumír byl našim vůdcem na mnohých výpravách a dnes jedl s námi chléb a sůl a pil s námi vodu. Nevydáme ho nikomu!"

"Pak padne odpovědnost za všechny následky na tvou hlavu!"

"Nebojím se jí. Jste naši nepřátelé

a propadli jste krevní mstě, poněvadž jste v Seraia Bentu zabili jednoho z Hamémů."

"Byl to lupič, který chtěl ukrást mého koně a zavraždit jednoho z našich mužů."

"Jeho krev si žádá krev!"

"Vás se to netýká! Nepatřil k vám, nýbrž k Uelad Matalegům."

"Ale byl i Hamémem! Zadržíme vás a předáme Matalegům."

"Chlape, i kdyby se všichni Hamémové sběhli, neudrželi byste nás. Zůstaneme u vás dobrovolně, neboť chceme vyčkat na příchod Jamar es Sikíta. Doved' nás do duáru!"

"To neudělám! Dokud šejk Jamar es Si-kít o vás nerozhodne, budeme vás pokládat za naše nepřátele a budeme vás střežit."

"Dobrá, ale varuji tě. Nedovol uprchnout Krumirovi! Necht' i on počká na šejka."

Haménové nás obklopili ze všech stran a jeli s námi k duáru. Na jihovýchodě bylo vidět hřeben hory Gvasera, na jihu výšiny Džebel Mašury a mezi oběma průsmyky Segedel.

Sesedli jsme, abychom si odpočinuli po dlouhé cestě. Naše koně se pásli kolem v trávě. Obklopoval nás značný počet Hamémů. Mlčeli a nedělali nám žádné příkoří. Nikdo z nich se však k nám nepřiblížil a nepodal nám ani trochu vody, kterou jsme potřebovali.

Náš rozhovor se točil kolem Krumíra. Ubíhala hodina za hodinou a slunce se klonilo k západu. Naše trpělivost pomalu docházela. Tu jsme konečně zpozorovali podle čilého ruchu Hamémů, že se na rovině před duárem něco děje. Část našich strážců zmizela, ale po chvilce se vracela, doprovázená třemi jezdci. Poznal jsem mezi nimi šejka Omara al Tantáviho a jeho Mešéra. Ten třetí byl patrně toužebně očekávaný šejk Jamar es Sikít.

Šejk Jamar es Sikít byl asi sedmdesátiletý muž, vysoké, dosud neshrbené postavy. Jeho vrásčitá tvář byla opálená do hnědá a jeho hustý bílý vous mu splýval až na prsa.

Při jeho příchodu jsme se všichni zvedli ze země. Seskočil hbitě z koně a v doprovodu šejka Omara vykročil k nám a zvedal ruce na uvítanou.

"Pozdravuji vás, bratři mého bratra. El šéms, slunce, necht' vede vaše kroky ve dne a el kamár, měsíc, necht' střeží v noci váš odpočinek. Vaši otcové at' se radují z vašich činů a vaši synové necht' vezmou vaše skutky jako příklad. Který z vás je Alí en Nurábí, šejk statečných Sebirů?"

"To jsem já!" ozval se Alí.

"Podej mi svou ruku. Tvá duše je zarmoucená velikou ztrátou, ale potěším tě! Vráť ti vše, co ti bylo ukradeno! Kdo z vás je Mohamed ér Ramán, šejk Me-šérů?"

"Já."

"Podej mi i ty ruku, neboť jsi bratrem mého pokrevního bratra! Bud' mi vítán dnes i kdykoliv přijdeš. Kteří jsou ti dva emírové z Frankistánu?"

"Tito dva," představil nás Omar. "Ten zde mluví řečí věřících, ten druhý ne."

Stařec si mě dlouho prohlížel od hlavy až k patě, pak řekl:

"Emire, slyšel jsem o tobě mnoho. Nebojíš se celého mračna nepřátel, ty jsi zabil Abú'l Afrida i jeho sultánu, sultánu Pána zemětřesení. Vím, že umíš čist darh, stopy, jako háfiz, učenec, v knize. Když večer u strážných ohňů zaznívá sířet el

behlúván, píseň o hrdinech, a sířet el mo-džaheddín, píseň o bojovnících, bývá vyslovováno i tvé jméno. Alláh

požehnej tvůj příchod do mého ležení, i když ho vyznáváš jiným způsobem než my. Avšak Alláh illálláh. Alláh je Alláh, nechť mu lidé dávají jakékoli jméno. Řekni tomu emiro-vi, který nerozumí mým slovům, že je mi vítán!"

"Děkuji ti, ó šejku! Tvé srdce je plné lásky a tvá duše je příbytkem rozumu a moudrosti. Až dosud se k nám tví lidé chovali nepřátelsky, ale ty zjednáš průchod právu a vzdáš čest pravdě, jak poručil Prorok. Doved' nás do svého stanu, neboť toužíme mluvit přátelská slova s nejmoudřejším a nejslavnějším šejkem Hamémů."

"Sedněte si na koně," pravil šejk. "Moji hosté se nesmí zaprášit prachem, když vcházejí do stanu Jamara es Sjkíta." Vysedli jsme na koně a vjeli do duáru. U vchodu stál zachmuřený Sár Abdúk. Viděl, že nás jeho otec uvítal jako milé hosty a zakrýval své rozpaky nevlídným pohledem.

"Synu," vyzval ho šejk, "přivítej hosty svého otce, neboť jsou i tvými hosty."

Oslovený poslechl a podal nám všem ruku. Připojili se k nám a jeli jsme dále do ležení. Přijeli jsme k šejkovu stanu, sesedli z koní a odevzdali uzdy určeným Hamémům. Jiní nám snesli rohože a posedali jsme si na zem. To vše mělo velice patriarchální vzezření. Kdyby zde stály palmy, byl bych ochoten uvěřit, že jsme v údolí Mamré u praotce Abraháma. Jamar pokynul jednomu z mladých beduinů.

"Nechť zabijí největšího z mých skopců a připraví pro mé hosty večeři!" poručil mu.

Pokládal jsem za vhodné mu připomenout, proč jsme tady.

"Dovol, ó šejku, aby se naše ústa nedotkla jídla do té doby, dokud se nevyřídí věc, která nás k tobě přivedla."

"Pane," odpověděl šejk, "vidím, že jednáš jako muž, jemuž Alláh dal sílu vůle a čichu. Jednal bych právě tak jako ty, a proto bude tvé přání ihned splněno." Obrátil se ke svému synovi a řekl: "Přiveďte sem Sádise el Chabíra!"

Obličejem mladého muže podivně trhlo a až po krátké chvíli odpověděl:

"Není tady!"

Všichni jsme přistoupili blíže. Starý šejk svažil čelo a zeptal se:

"Není tady? A kde je?"

"Pryč."

"Odjel? Proč?"

"Poněvadž slyšel, že přišli tito 'muži.'"

"Co vzal s sebou?"

"Dívku."

"A koně, na nichž přijel?"

"Také."

Alláh illá'lláh! Tys ho pustil?" vykřikl šejk. "Zatemnil se tvůj rozum a tvé myšlenky zabloudily na nesprávnou cestu? Chceš zničit mé jméno a zatemnit slávu mého rodu? Jsi nejstarší z mých synů, ale i ten nejmladší by jednal chytřeji!"

V očích Sára Abdúka se rozsvítily plaménky hněvu.

"Jak jsem ho mohl zadržet?" zvolal. "Byl našim hostem a bratrem. Co mi bylo po těchto mužích, kteří mě strhli z koně a hrozili mi nožem?"

"Kdo to udělal?"

"Já," ozval jsem se. "Sár Abdúk nám nadával do psů, které musí Alláh zatratit a na něž se musí plivat. Strpěl bys to, šejku? Alláh mě obdařil silou, jakou nemá nikdo z Hamémů. Položil jsem tomuto muži, který mě bezdůvodně urazil, nůž na hrdlo, aby viděl, co by zasloužil. Poněvadž však je synem Jamara es Sjkíta, kterého si vážím, odpustil jsem mu. A nyní, místo toho, aby mi byl vděčný žaluje ti, že jsem byl k němu milosrdný a dobrotivý."

Šejk dlouho před sebe mlčky pohlížel. Ani jediný rys jeho vážného obličeje neprozradil, co se v něm děje. Teprve po chvíli se obrátil k synovi s otázkou:

"Věděl jsi, že šejk Omar al Tantávi jel za mnou?"

"Ano," odpověděl váhavě.

"Pak jsi neměl a nesměl udělat nic, pokud jsem nepřišel já. Pokryl jsi moji tvář ruměncem studu a teď musíš snášet svůj trest. Kam odešel Krumír?"

"Jel odtud k Džebel Sidi Aišu, pak k Šachii, aby se přes Seddadu a Tarsud dostal do Tugurtu."

"Neřekl ti úmyslně nepravou cestu?"

"Ne."

, "Slyš tedy svůj trest: vezmi naše nejrychlejší koně a tolik bojovníků, kolik potřebuješ a vyrazíš za ním. Dostihneš ho, vezmeš do zajetí, nebo ho zabiješ. Nevracej se před mou tvář, dokud nepřivedeš dívku a oba koně!"

"Zajmout nebo zabít?" zvolal Sár Abdúk. "On je našim hostem!"

"Už není! I kdyby byl našim hostem, musel by vrátit svůj lup, ale jemu samotnému by nikdo nezkřivil ani vlas na hlavě. Nyní však opustil náš duár a není již našim hostem!"

"Vždyť byl našim průvodcem!"

"Už není. Dvakrát porušil přísahu, která je každému věřícímu svatá, dvakrát se odměnil za pohostinství loupeží! Od té doby je hyenou, která si nezasluhuje kulku z ručnice a je zabíjena holí. Dej osedlat koně, nemáme času nazbyt. Musíme za ním a odčinit to, co jsi způsobil."

Tu se ozval šejk Mohamed ér ramán:

"Nech své bojovníky zde, ó šejku! Myslíš, že přenecháme jiným, k čemu sami máme dost sil? Máme zde zbaběle čekat a hynout nejistotou? Ne. My za ním pojedeme. Mluvil jsem jasně, muži?"

Projevili jsme svůj souhlas, šejk však chtěl odporovat:

"Nenajdete ho, neznáte tuto krajinu."

"Tento emir z Frankistánu najde každou stopu," zvolal Alí en Nurábí. "Budeme mu stále v patách, dokud ho nedohoníme."

"Dobrá, ale odpočiňte si chvíli pod mým stanem a přijměte mé pohoštění."

"Odpusť, ó šejku!" odvětil jsem i za ostatní. "Sám víš, že každá chvíle je vzácná. Musíme hned za ním!"

"Vím. Můj syn Sár Abdúk půjde s vámi, neboť šejk Hamémů neodvolá své slovo. Jeho klisna je rychlá jako blesk, jemu Krumír neuteče. A mám ještě jednu, kterou žádný kůň dosud nedohonil. Půjčím vám ji, abyste měli náhradu, kdyby některé z vašich zvířat padlo."

To byla vzácná a velkolepá nabídka, kterou jsme musel přijmout.

"Tvé srdce rozdává dobro, jako noc rosu, ó šejku! Můj přítel Achmed es Salláh Xinavil příliš svou klisnu z Vádí Serratu a rád přijme dočasně tvou nabídku. Klisnu bude střežit jako oko v hlavě. Svěho koně ponechává zatím zde. Když pojedeme zpět, dostaneš ho zpátky."

Tuhle výměnu jsem vymyslel ani ne tak pro únavu Achmedova koně, nýbrž proto, že mi záleželo na tom, aby při honu za Krumírem měl Achmed koně čerstvého. Šejkova nabídka mi přišla vhod.

"Ať si ji vezme," řekl šejk Jamar. "Beduín nerad půjčuje svého koně, ale protože vaše právo bylo mým synem poškozeno, musím udělat co nejvíce, aby vám bylo opět vše navraceno."

"Jak je to dlouho, co opustil Krumír ležení?" obrátil jsem se na šejkova syna.

"Slunce proběhlo již pátý díl svého oblouku."

"Vezmeme si několik pochodní, abychom mohli jet i v noci."

Zase jsme tedy byli zklamáni v očekávání, že se zmocníme Krumíra. Avšak spravedlivé a důstojné jednání šejka už předem znemožňovalo každou výčitku. Sár Abdúk se poddal rozhodnutí svého otce, dokonce již začal projevovat zájem o věc, která se ho nyní přímo dotýkala. Nechal se Krumírem poštvat proti nám, teď však zjistil, že se stal obětí skutečného darebáka - i podle jeho beduínských pojmů.

Achmed seděl na šejkově klisně s knížecí pýchou. Nikdy dosud nejel na tak ušlechtilém zvířeti a dalo se očekávat, že při honbě za Krumírem nezůstane za o-statními. Hořel nedočkavostí.

Byla asi hodina před západem slunce, když jsme se vypravili z duáru. Sár Abdúk se chtěl postavit na čelo výpravy, musel mi však ustoupit. Chtěl jsem raději spoolehnot na své oči, než na to, co mu Krumír namluvil.

Brzy jsme našli jeho stopu. Chtěli jsme využít toho mála času, který nám do setmění zbýval, a hnali jsme koně nejprudším tryskem. Když po soumraku, který je v těchto končinách velice krátký, nastala noc, měli jsme polovinu cesty do Sidi Aíšu za sebou.

Pomodlili jsme se el maghreb, večerní modlitbu, a zapálili pochodně. Je pochopitelné, že jsme museli zpomalit. K Džebel Alše jsme dorazili po dalších dvou hodinách. Za ním, tedy na západ od něho, vysílá říčka Tarfaui své čisté vlny k jihu. Když jsme k té říčce dorazili, zmizela Krumírova stopa. Tužil jsem za tím lest, kterou rádi používají Indiáni Divokého západu, aby zmátli nepřátele.

Sestoupil jsem z koně a posvítíl pochodní do vody. Skutečně! Spatřil jsem přes čisté vlny říčky na dně řečiště zcela zřetelné otisky kopyt dvou koní. Krumír tedy zvolil proud řeky za svou stezku a nám nezbylo nic jiného, než střežit bedlivě oba břehy.

Plnou hodinu jel Krumír ve vodě, pak vystoupil na břeh, aby se pustil západním směrem k Uelad Šachis. Dohořely nám pochodně a už se blížila půlnoc, když jsme se rozhodli pro odpočinek. Sestoupili jsme ze sedel, rozestavili stráž a snažili se u-snoout. Podařilo se to šťastně všem, kromě Alí en Nurábího, který únavou a několikanásobným zklamáním byl tak rozrušen, že až do rána nezavřel oko.

Po el fadžru, ranní modlitbě, a po snídani, která sestávala jen z několika datlí, jsme se vydali na další cestu.

Blížili jsme se k málo probádaným krajinám na hranici Alžírská a Tuniska, kde dosud není stanovena přesná hranice.

Kmeny, bydlící na obou stranách této neurčité hranice, jsou v neustálých rozbrojích. Je to ponurá krajina, kde si krevní msta vyžádá ročně více obětí, než by si kdo pomyslel. Museli jsme se mít na pozoru. Nezapomněl na to ani Krumír.

Tento chlapík projevoval přímo neuvěřitelnou obezřetnost a znalost místa. Musel jsem uznat, že si své čestné jméno "el Chabír, průvodce" plně zasloužil. Dokázal využít i nejmenší prohlubně každého skaliska, aby skryl před námi stopu.

Kolem poledne jsme dorazili k horám Šachia, od nichž je vidět dolů do nejnebezpečnějšího údolí v Tunisku - do údolí šotů a sebach.

Na jih od místa, kde jsme se ocitli, u šotu Džerid, jsem zažil před léty příšerné dobrodružství, které jsem popsal v cestopisné knize Pouští. Není v přírodě nic tajemnějšího nad šoty. Leží tady vesele a přívětivě, jejich hladina, podobná ledu, se třpytí a vábivě kyne a přece - pod tím usměvavým zevnějškem číhá smrt.

Jižně od Džebel Auréšu leží zvlněná, rozsáhlá rovina, jejíž prohlubně jsou vyplněny sraženou solí. Jsou to zbytky někdejších vnitrozemských moří, kterým se v Al-žírsku říká šot a v Tunisku sebacha. Patří sem zejména tři velká solná jezera Melrir, Rharsá a Džerid. Protože vítr sem z písčité pouště stále zanáší jemný pískový prach, jsou hlubiny šotů většinou naplněny hlubokým, sybkým pískem. Větší množství vody se udržuje jen uprostřed těchto solných jezer. Ta bývá pokryta solným povlakem, pod nímž je asi metr čisté vody, a pak následuje asi padesát metrů čistého písku, který vše, co propadne solným povlakem, tiše, ale s ďábelskou neúprosností a jistotou pohltí a pochová - navždy.

Tato solní skořápka netvoří, jak tomu bývá u ledu, rovnou, hladkou plochu. Je silně zvlněná, na některých místech silná až dvacet centimetrů, kdežto jinde má

sotva více než několik centimetrů tloušťky. Barva tohoto povlaku se nejčastěji podobá namodralému, lesklému povrchu olova. Jdeme-li po této ploše, dávají naše kroky zvuky, které se podobají znění půdy v Solfataře u Neapole.

Stále se pohybující létavý písek dodává solným údolím temnější povlak a když se stane příliš těžký, prolomí kůru, klesne ke dnu a zanechá za sebou bílé místo. Když zavane od jihu samým, horký pouštní vítr, puká a praská solný škrálop na všech koncích. Horko ho trhá a způsobuje v něm ohromné bubliny, takže se rychle mění vzhled celého šotu. Ještě hůře však na něj působí deštivé počasí, které rozpouští sůl, vytváří roz-bředlý povlak, který klesá až ke dnu -k písčitému podloží. Časem však bývá tento povlak pokrytý vrstvou písku, který láká poutníka, ale kdo vstoupí na

rozbrěd-lý škraloup je neodvratně ztracen.

Přesto vše, co jsem řekl - a je to až skoro neuvěřitelné - vedou napříč touto zrádnou plochou cesty, které jsou stejně nebezpečné, jako pověstné pěšinky lapon-ských močálů. Jsou široké sotva několik stop a nejsou nikdy docela spolehlivé, poněvadž jsou podrobeny různým neočekávaným a mnohdy i nevysvětlitelným změnám. Jedete-li po takové pěšině, je vám asi tak, jako byste v zimě jeli po srážných, ledovým povlakem pokrytých střeších. Stává se, že stezka vede vodou, která dosahuje koni až k slabinám. Taková místa se označují hromadami kamení, které někdy smete voda. Jindy zase syn pouště úmyslně přenese kameny tak, aby nepřítel zavedl do hloubky, odkud není návratu. Pak stačí jediný krok a - nešťastník zapadne do objetí šotu nebo sebchy, která svou oběť již nepustí...

Kdo se chce vydat po takové stezce, vedoucí přes solné jezero, musí mít spolehlivého, střízlivého a duchapřítomného průvodce, jinak je neodvratně ztracen.

Nejproslulejší vůdcové přes šoty jsou Merasigové, žijící na jih od šotů. Chce-li nějaká skupina nebo karavana přejít přes šoty, musí první vykonat pobožnost, při níž se poručí pod ochranu Alláha. Pak karavana vyrazí. První kráčí chabír, průvodce, který zkouší půdu při každém kroku. Za ním kráčí velbloudi se svými poháněči, pak následují koně. Na některých místech je i průvodce v rozpacích, koně funí úzkostí, velbloudi prskají, ale vpřed, vpřed se musí. Žádná noha nesmí dlouho postávat na slabé, houpající se a praskající kůře, nechce-li se propadnout.

Cesta přes šot je v pravém smyslu slova potáčením se nad hrobem, a proto, když se pocestní šťastně dostanou na druhý břeh, padají k zemi s obličejem obráceným k Mekce, a z prsou, kterým se ulevilo, mohou vydechnout svůj "Hamdulilláh, díky Bohu", že je uchránil před nenasytnou tlamou nestvůry.

Na počátku minulého století prý přecházela přes šot karavana, skládající se z tisíce velbloudů. I stalo se, že průvodcovo zvíře sešlo z cesty, která byla sotva jednu stopu široká a zapadlo do hloubky. Za ním následovalo jedno zvíře za druhým a mizelo v hrozně pískové spoušti, která pohltila skoro celou karavanu. Obrat na úzké pěšince není možný, a tak se zachránili jen ti, kteří při katastrofě byli ještě na pevné půdě. Za půl hodiny po neštěstí ukazoval solný povlak zase svůj nevinný

až svůdný zevnějšek. Nic nenavědčovalo tomu, že před chvilkou tu několik desítek lidí našlo svůj hrob. A když se členové karavany nevrátili do svých duárů, modlili se za ně jejich příbuzní s úrůčnou smrtí a řekli: "Rúk es sebcha. Duch solného jezera, je svedl z cesty a ukryl je ve svých písečných zahradách. Alláhu, zachraň jejich duše!"

Obyvatelé okolních krajín věří, že pod vodou šotů bydlí Rúk es sebcha, který otevírá bránu smrti, vstoupí-li na hladinu smrti člověk, aniž se dříve obrátí modlitbou obličejem k Mekce. Když se pak nevěřící nebo veliký hříšník odváží nad zakrytou propast, zvedne se duch šotu a vykouzlí nad hladinou obraz kvetoucí uáh, oázy, a zamíří-li k ní pocestný své kroky, zapadne do objetí Abú Jahjá, anděla smrti...

Na toto vše jsem myslel, když jsme se zastavili nahoře na výšině Šahia. Až dosud jel Krumír cestou, kterou prozradil Sár Ab-dúkovi. Nyní by měla jeho stopa odbočovat na jih k Dra el Hauá přes Džebel Tarfui do Seddady. Byl jsem překvapen. Jeho stopa směřovala na západ!

Jeli jsme tedy za ním mezi Šahiou a Dra el Hauá až k soumraku, kdy zase změnil směr své cesty a stopa směřovala na jihozápad. Když jsem blíže prozkoumal stopu, zjistil jsem, že je stará asi jednu hodinu. Rozhodli jsme se uložit k odpočinku a vyčkat rána, kdy jsme se zase mohli rychle vydat po jeho stopě bez namáhavého hledání.

Uniknout nám nemohl a předpokládali jsme, že druhého dne dopoledne ho dostihneme.

Odsedlali jsme tedy koně blízko keřů svatojánského chleba a uložili se ke spánku.

"Krumír mě tedy obelhal," řekl Sár Ab-duk. "Nepůjde přes Seddádu a Neftu, nýbrž přes úžinu Asludž do Tuggurtu."

"Zná cestu?" ptal jsem se.

"Sádis zná všechny cesty! On zná na šotu každý kámen označující cestu, a každou tůni. Jeho nemůže Rúk es sebcha stáhnout do svého objetí. Převáděl poutníky přes Šot Rharsá do Toserije a es Suídu. Já sám jsem s ním jel po obou pěšinách, které vedly přes šot, a Krumír nebyl ani na chvíli na rozpacích."

"I já jsem již přecházel přes Šot el Dže-ríd. Přes Šot Rharsá vedou tedy také pěšiny?"

"U tohoto jezera je jen málo osad, a proto dlouho nikdo nehledal pěšiny přes šot. Jen nejmilejší průvodcové se odváží na jeho zrádný solný krunýř, ostatní objedou šot po jeho kraji."

"Jak daleko je odtud k ausludžské úžině, která dělí od sebe Šot Melrir a Šot Rharsá?"

"Musíš jet od časného rána do pozdního večera."

"A k nejbližšímu přechodu přes Rharsá?"

"Asi tři hodiny."

"Musíme tedy udělat všechno, abychom ho odvrátili od šotu, jinak se na něj odváží a zase nám uteče."

"Neodváží se," odporoval Sár Abdúk.

"Proč ne?"

"Poněvadž vede koně a pro dva koně je pěšina úzká."

"Když ho tedy poženeme k šotu, nemůže nám utéci?"

"Ne."

"Obětuje koně s dívkou, pustí se sám přes šot a uteče."

"Sestřelím ho!"

To znělo tak přesvědčivě, že jsem tomu sám uvěřil.

"Sidi," ozval se Achmed es Salláh, "chceš mi splnit prosbu?"

"Budu-li moci. Mluv!"

"Střílíš lépe, než my všichni. Vezmi si Krumíra a mně přenech Mošalláhu."

"Rád. Když nebude nutné, nechci střílet. Krev prolévám jen v případě krajní nutnosti. Chtěl bych ho dostat živého!"

"Postřel ho tedy a budeme ho soudit!"

Z těchto, ale i jiných rad bylo patrné, že jsou všichni přesvědčeni, že bude zítra naše výprava u konce. Sir Percy byl také toho mínění.

"Hm," zabručel. "Zítra jsme tedy u konce. Škoda."

"Jak to?"

"Kde seženeme další dobrodružství?"

"Však ono se nějaké najde. Ostatně, nemůžeme zůstat chvíli bez dobrodružství?"

"Nu, co se dá dělat. Jezdit umí každý, jíst a pít také. Víte co, nechtě mi toho Krumira."

"Ne, sire. Chci ho dostat živého."

"Nemožné. Nebude přece tak hloupý, aby se zastavil a čekal, kdy ho popadnete za vlasy."

"O tom nemá smysl mluvit. Vyčkáme, co a jak bude."

"Správně. Ale - hm! Víte, co mne právě napadlo?"

"Co?"

"Pokud vím, umíte dobře zacházet s lasem. Nemohl byste si pořídit něco podobného a tím překvapit našeho milého Krumira?"

"Mylorde, konečně dobrý nápad! Řemeny sice nemáme, ale je tu dostatek pevných provazů z lefu, datlového vlákna, které vykonají tutéž službu. Pomůžete mi stočit laso, sire?"

"Well!"

Za čtvrt hodiny bylo laso hotové. Nepoužíval jsem ho několik měsíců. Ač byla tma, procvičil jsem se na větvích chlebov-níku. Šlo mi to celkem dobře, ještě jsem nevyšel ze cviku. Nyní jsem měl zbraň, která mi umožňovala chytit Krumira živého.

Postavili jsme strážu a oddávali se odpočinku. Poněvadž jsme šli brzy spát, jsme se brzy probudili a vyrazili, sotva bylo možné trochu stopu rozpoznat.

Jeli jsme asi tři čtvrtě hodiny, když jsme přišli do údolíčka, zarostlého křovím akácií. Bylo zde místo, kde Krumir odpočíval. Lupič se cítil tak bezpečně, že si rozdělal ji oheň. Mošalláhu přivázal ke křoví, kde nám zanechala její znamení. Poslední otisky, které oba koně zanechali, byly čerstvé. Krumir byl před námi asi půl hodiny cesty.

To vědomí nás pobídlo k většímu spěchu. Když jsme sjížděli po svahu údolí, všichni jsme se bezděky zastavili. V dálce bylo vidět lesklou hladinu jezera. Byl to Šot Rharsá. Rúk es sebcha, puch jezera, nás lákal krystalickým třpytem svého bydlíště...

Mezi vyvýšeninou, na které jsme stáli a solným jezerem se rozkládalo až na několik sporých keřů moře písku. Spatřili jsme dva koně. Na prvním seděla ženská postava, na druhém muž, v němž jsme poznali Krumira.

"Alláh ill Alláh!" zajásal Alí en Nurábí, strhnul ze sedla svou pušku a hnal se divokým tryskem dolů ze svahu.

Šejkova neprozřetelnost se nám ihned vymstila. Ranní vzduch zanesl zvuk šejkova výkřiku až ke Krumirovi. Otočil se a poznal nás. Leknutím se okamžik zastavil, ale hned nato letěl s oběma koni dál.

Všichni se hnali za Alí en Nurábím, jen Achmed zůstal stát po mém boku.

"Proč nejedeš s nimi?" ptal jsem se s úsměvem.

"Poněvadž ty stojíš, sidi," odvětil. "Jistě víš, proč to děláš."

"Ovšem že vím. Pohleď, břeh šotu se tvoří oblouk. Podle tohoto oblouku pojede Krumir a za ním naši spojenci. My si však zkrátíme cestu, půjdeme přímo a připravíme Krumira o náskok, který mně. Vpřed!"

Vyrazili jsme přímým směrem ke konci onoho oblouku. Zprvu poklusem pak tryskem, který jsme stupňovali do divokého letu. Achmedova klisna byla znamenitá. Dále byl písek hlubší, my jsme však nepo-levovali. Krumir nás až dosud nezpovozoval, i když mu z naší strany hrozilo větší nebezpečí, než od jeho pronásledovatelů. Bylo zřejmé, že ho nedohoní, protože měl o třídu lepší koně, než oni.

Vtom se náhodou obrátil k nám a uviděl nás. Spatřil jsem, jak vzdorovitě pohodil hlavou a pobídl koně k závrtnému letu. Poněvadž jel v hlubokém písku, nemusel jsem dosud použít tajemství mého koně. Krumir byl sice před námi, ale jeli jsme těžitvou oblouku, takže nebylo pochybností, že jej dohoníme.

Uplynula půlhodina a stále víc a víc jsme se blížili k lesklé hladině šotu. Blížili jsme se ke konci oblouku. Ostatní zůstali daleko za námi. Zastavili jsme u malého zálivu, kterým se šot zařezával do písčiny. Achmed se držel dosud po mém boku

a Krumir byl asi kilometr před námi. V tomto okamžiku se změnil výhled před námi. Solný povlak jezera náhle ustupoval před širokým jazykem, kterým pevnina zasahovala do šotu. Krumir se nadzvedl v sedle, vyrazil ze sebe vítězoslavný křik a mávnul po nás opovržlivě pravou rukou. Pak strhl koně vlevo a vletěl rovnou na šot.

"Alláh kerím!" zvolal Achmed. "On chce na jezero!"

Neodpověděl jsem mu, nebyl na to čas. Obrátil jsem svého hřebce tímž směrem, položil jsem mu ruku mezi uši a zvolal jeho "tajemství": "Rih!Rih!Rih!"

Ušlechtilé zvíře jako by se leklo slov, která mi úzkost vyloudila z hrdla. Zdálo se, že se ani nedotýká půdy. Věrné zvíře poznalo, že je zase načase ukázat, proč se jmenuje Rih, Vitr. Tušil jsem, že Krumir hledá místo, kde začíná pěšina, vedoucí přes šot. Nesměl se na ni dostat, jinak bylo všechno ztraceno. Musel jsem zadržet lupiče dříve, než vkročí na povlak jezera. Jazyk pevniny, zasahující do jezera se zkracoval, ale také já jsem se blížil k prchajícímu rychlostí blesku. Již jsem byl na deset koňských délek od něho... ještě osm... pět... čtyři... tři, teď už jen na jednu...

Zatočil jsem s pravicí nad hlavou lasem. Věděl jsem, že nesmím chytit jezdce, jinak by kůň pokračoval v šíleném běhu bez něho a byl by ztracen. Musel jsem tedy kličku hodit kolem krku koně. Konečně jsem ho dohonil.

"Stůj!" zvolal jsem.

"Šejtane!" odpověděl vztekle.

Pozvedl ruku s pistolí. Pustil jsem laso, ale v tom zahřměla i jeho rána. V témž okamžiku jsem uhnul stranou, abych

zatláhl kličku, a to mi zachránilo život. Kulka letěla mimo.

Můj Rih nebyl vycvičen na laso jako koně Indiánů a kovbojů, proto jsem ho nemohl zaseknout na místě, nýbrž pomalu jsem zmínil jeho běh. Plavka, která se chytla do kličky, se vztyčila a hned nato padla k zemi.

Krumír ještě nikdy neviděl laso a neměl tolik zkušeností a duchapřítomnosti, aby jej přežil ještě před zatažením kličky. Byl však dostatečně obratný, aby se při pádu vyprostil ze sedla. Padl neporaněný na zem a poněvadž držel bělouše za uzdu, byl jím několik kroků vlečen. Sotva se však kůň zastavil, vyšvihl se lupič za připoutanou dívku a letěl zase dále. Stalo se to tak rychle, že jsem tomu nemohl zabránit. Prvně jsem se musel zbavit lasa. Než jsem ho přežil, seděl již Krumír zase v sedle a vjel na tenkou skořápku jezera.

Vyrazil jsem za ním. Vůbec jsem nepomyslel na nebezpečí, které mi hrozilo. Viděl jsem jen Krumíra a nebyl schopen vnímat cokoli jiného. Až za chvíli jsem si uvědomil, že slyším za sebou dusot jiného jezdce. Byl to Achmed es Salláh, jehož klisna pádila za mnou. Krátké zdržení s plavkou mu poskytlo dostatek času, aby mne dohonil.

"Zastav! Obrat', Achmede!" prosil jsem ho, ale marně.

"Alláh akbár! Sidi, neopustím tě!" zněla jeho odpověď.

Nemohl jsem se mu dál věnovat, měl jsem co dělat sám se sebou. Až dosud byl solný povlak silný a pevný. Ted' jsem zpozoroval několik kamenů, patrně znamení, že se tu začíná nebezpečný úsek. Půda se vlnitě zvedala a snižovala, hřebeny vln kovově svítily, prohlubně byly naplněny zrádným pískem. Půda duněla a praskala, houpala se a kolísala, skřípala a vrzala. A brzy bylo ještě hůře. Hlubiny vln dostávaly houbovitý vzhled jako zvlhlý sníh. Velké plochy se houpaly pod námi. Zdálo se, že smrt letí s námi, vedle nás, za námi, pod námi...

'Ani na okamžik jsem nespustil oči z muže, jehož jsme chtěli chytit a jenž se stal chťe nechtě našim chabírem, jediným, který nás mohl zachránit. Kamkoliv se vrhl, já za ním, kde skočil on, skočil jsem i já. Napodoboval jsem každý jeho pohyb a Achmed také.

Byla to nejhrůznější jízda, jakou jsem kdy zažil. Byl jsem jako ve snu. Srdce mi mocně pulsovalo, ve skráních mi hořelo. Břehy jezera již dávno zmizely za námi. Byli jsme uprostřed nekonečné zkázy a každý krok mne přesvědčoval, že jsme na hladině jen díky šílené rychlosti našich koní. Solný povlak byl místy tak slabý, že udržel koně sotva na okamžik a pak se propadl. Neměl jsem kdy pohlížet na hodinky, ale odhaduji, že náš let přes šot trval asi patnáct nebo dvacet minut, ale i ty se mi zdály věčností.

Pozoroval jsem, že bělouš začíná ochabovat. Nesl dvojnásobné břímě. Pocítil to i Krumír a rozhodl se ulehčit mu způsobem, při němž mi zatrnulo hrůzou.

Až dosud mi zakrýval Mošalláhu svou postavou. Nyní jsem viděl, že levicí řídí koně, pravicí uvolňuje pouta, které držely dívku na koni. Zaslechl jsem výkřik smrtelné úzkosti. Krumír strhl dívku ze sedla a snažil se ji shodit, ale ona se zachytila o sedlo. Srazil ji a ona se chytla jeho nohy. Visela ve vzduchu, ale letěla s ním dále. Lupič napráhl pěst, udeřil dívku do hlavy, a Mošalláh se skácela vedle cesty. Sotva dopadla, letěl můj kůň vedle ní. Sklonil jsem se a v letu ji popadl za rameno. Držel jsem ji pevně. Let mého koně a setrvačnost podpořily sílu mé ruky. Lehká postava dívky opsala široký oblouk a dopadla na sedlo přede mnou.

To vše trvalo jen několik okamžiků. Za mnou se ozval hlasitý, jásavý výkřik Ach-meda.

Bělouši se ulehčilo. Můj vraník, jako by ani necítil naši váhu, letěl statečně dál. Honba na život a na smrt začala znovu. Tady už nebyly žádné kameny, žádné znamení, jen houpající se půda, stříkající voda, lítající pěna...

Najednou se objevil daleko před námi temný pruh, který se k nám rychle blížil. Začal jsem chápat, že Krumír volil cestu, která protínala jen část šotu. Kdyby se pustil napříč celým jezerem, které měří asi třicet kilometrů, byli bychom ztraceni. Tak dlouho by naše koně tento šílený běh nevydrželi. Míjela minuta- za minutou a temný pruh byl stále blíž a blíž.

Najednou se pod kopyty koní ozval tvrdý zvuk pevné půdy a již jsme letěli po tvrdém solném povlaku k suché zemi.

..Alláh ill Alláh!" zvolal Krumír.

"Hussá, skoč, Achmede!" vykřikl jsem.

Můj vraník přeletěl jako pták široký bahnitý pás, který dělil solný povlak od suché země, a hned za mnou doskočil i Achmed. Naše koně se hnali setrvačností ještě několik kroků kupředu, než jsme je mohli zadržet. Rozhlédli jsme se. Krumír zmizel...

Při posledním důležitém skoku jsem od

něho na okamžik odvrátil oči a ted' -spatřil jsem bělouše vězícího předními nohama v bahně. Krumír ležel nehybně v písku, několik kroků před ním.

Seskočili jsme z koní, položil jsem Mošalláh do písku, a pomohli jsme bělouši na suchou zem. Ubohá, k smrti unavená klisna, udělala příliš krátký skok a zapadla, při čemž jezdec setrvačností vyletěl ze sedla a narazil tak prudce, že si zlomil vaz.

"Bůh buď milostiv jeho duši!" řekl jsem si v duchu.

"Alláh jii'anak al baráš, Bůh zatrat' vyvrhele!" zvolal Achmed a přikročil rychle k dívce. "Sidi," vykřikl zděšeně, "ona je mrtva!"

"Žije, jen omdlela," odpověděl jsem, když jsem si ji prohlédl. Achmed ji zvedl do náruči a líbal ji na čelo, na rty a na oči tak dlouho, až se vzpamatovala.

Mezitím jsem se postaral o koně, zpěněné a unavené k smrti. Nesměl jsem je nechat dlouho stát. Třel jsem je ze všech sil a obrátil jsem se i na Achmeda, aby mi trochu pomohl. Chlapík měl oči plné slz. Chtěl mluvit s dívkou, ale na jeho otázky se mu nedostávalo odpovědi. Mošalláh mu visela na krku a vydávala jen neartikulo-vané zvuky a stkaní.

"Šetři ji, Achmede!" řekl jsem mu. "Příliš mnoho zkusila, a to co zažila za poslední půlhodinku, je na ženu až příliš."

"Sidi, bylo to hrozné! Co je Aret Abí'l Afrid proti hrůzám tohoto šotu! Rúk es sebcha nám dal milost, neboť nejsme hříšníci, ale Krumíra podržel. Na tu jízdu nikdy nezapomenu."

"Ani já na ni nezapomenu, Achmede. Je mi, jako bych padal z tisíce minaretů."

"Ach, sidi! Jak ti mám poděkovat, že jsi ji zachránil, když ji Krumir srazil do náruče šotu."
"Nemluv o tom. Jsme oba příliš rozrušeni a potřebujeme klid. Pomoz mi přivázat Krumira na koně. Vezmi si Mošalláh k sobě do sedla a pak se podíváme, kde zůstali naši lidé."
Výrazili jsme na zpáteční cestu podle šotu. Jel jsem napřed a vedl za uzdu bě-louše, za mnou Achmed, přešťastný, že Mošalláh již mohla odpovídat na jeho slova lásky.
Bylo před polednem, když jsme objeli výběžek šotu a octli se u místa, kde se začala naše šílená jízda. Naši společníci seděli skličeni na břehu jezera a upírali oči směrem, kterým jsme jim zmizeli z očí.
Vystřelil jsem z pušky. Všichni rázem vyskočili a když nás spatřili, vypukli v jásot. Vysedli na koně a za chvíli nás obklopili ze všech stran. Zahrnuli nás tisícer otázkami, na něž nebylo v našich silách odpovídat. Jen jediný mlčel. Byl to Alí en Nurábí, který si tiskl nalezenou dceru v náručí a se zářícími očima pokukoval po svém bělouši."
"Hamdulilláh! Mám vás tedy zase -obě!" zvolal konečně. "Achmede es Sallá-hu, dostal jsi svému slovu a proto splní Alí en Nurábí svůj slib! Mošalláh, dcera mého srdce, bude tvou ženou! Ale teď vypravujte, jak vedl Alláh vaše kroky a kdo vzal lupiči duši."
"Dovol, ať vypravuji, sidi!" prosil mě Achmed.
Přál jsem tomuto výbornému a odvážnému Arabovi toto zadostiučinění, které bylo nejmenší odměnou za to, čeho se odvážil. Zatím, co Achmed vypravoval, sedl jsem si k siru Percymu a vylíčil jsem mu naši jízdu přes šot.
Angličan mě poslouchal s velikým zaujetím, při čemž mrskal svými nekonečnými rukama a nohama jako pavouk. Když jsem skončil, zhluboka vydechl a upřímně se přiznal:
"Víte, sire, mám rád dobrodružství, ale s takovým mě nechť na pokoji. Člověk má přece jen rád kousek pevné půdy pod nohama, když si vyjede na procházku. Yes! Ale ten Achmed je zpropadený chlapík! Odvážil se i na tu starou, vyschlou louži, která je zlomyslnější, než nejvyschlejší stará panna! Teď má svou Mošalláh a bude svatba. Pamatujete se, co jsem mu slíbil?"
"Myslím, že sto liber," úmyslně jsem přidal.
Zasmál se. Pochopil můj úmysl a přistoupil na žert.
"Vážím si vás příliš, než abych řekl, že se mýlíte. Ostatně stejně si zaslouží těch sto liber, které mu přidám k slíbeným padesáti! Well!"
O hodinu později jsme stáli kolem otvoru, který beduíni vysekali do pevného povlaku jezera.
"Vezměte Sádisovo tělo, ó mužové," řekl šejk Omar al Tantávi vážným hlasem, "a uvrhněte ho do propasti vody a písku, kam chtěl svrhnout dítě našeho bratra. Rúk es sebcha nechť podrží jeho kosti až do dne vzkříšení. Jeho duše se však marně bude snažit dostat se na most, který vede k ráji. Porušil dvakrát svou přísahu a urazil tím Alláha i jeho Proroka. To je největší z jeho hříchů. Lá iláh illá'lláh va Muhammad rasúl il'lláh, Bůh je Bůh a Mohamed je jeho prorok!"

(c) Illustration Jan Hora

(c) Illustration potah Adam Glajc

Vydalo GÁBI, Český Těšín, Okružní 1/15

Fotosazba fa Horňák, Český Těšín

Vytiskly Brněnské papírny, s. p., Český Těšín,

Střelniční 54

Doporučená cena nakladatelem 43,81 + 2,19 - 46 Kč

ISBN 80-85767-32-5